Dark Fantasy

Temná fantasy nemá v naší zemi tradici. Příběhy s dobrým koncem a pohádky zaujaly místo fantasy a žánr, který měl původně napodobovat, domýšlet a parodovat historii se stal vyprávěním pro děti. Ale ve skutečnosti jím není. Jako není světlá historie, z níž vychází. Naše dějiny jsou dějinami válek, utrpení, smrti a zmaru, každý historický krok je kompromis, každá významná událost zavání krví. Temná fantasy je paralelní historie. Příběhy, které zobrazují zemi, v níž je magie skutečností, ale v nichž se lidé i ostatní bytosti chovají přirozeně. Kde jdou za tím svým. Přes mrtvoly. A bohové? Jak by mohli stvořitelé být lepší, než výtvor?

ISBN 80-85847-49-3

Russell Blackford

POKUŠENÍ KRÁLE ČARODĚJŮ

Dark Fantasy

POKUŠENÍ KRÁLE ČARODĚJŮ

Russell Blackford

MAGNET - PRESS

Temná fantasy nemá v naší zemi tradici. Příběhy s dobrým koncem a pohádky zaujaly místo fantasy a žánr, který měl původně napodobovat, domýšlet a parodovat historii se stal vyprávěním pro děti. Ale ve skutečnosti jím není. Jako není světlá historie, z níž vychází. Naše dějiny jsou dějinami válek, utrpení, smrti a zmaru, každý historický krok je kompromis, každá významná událost zavání krví.
Temná fantasy je paralelní historie. Příběhy, které zobrazují zemi, v níž je magie skutečností, ale v nichž se lidé i ostatní bytosti chovají přirozeně. Kde jdou za tím svým. Přes mrtvoly.
A bohové?
Jak by mohli stvořitelé být lepší, než výtvor?

Nemesis

Dark Fantasy

Pokušení krále čarodějů

Russell Blackford

Cover by © Jana Šouflová
Translation © Ervín Hrych
©Russell Blackford

ISBN: 80-85847-49-3

Věnováno Jen.

Ó bohové! – – Bohové
jež znám, jsou zrádní spojenci; když však
neštěstí se řítí k zoufalství, tu přijde jaksi
vhod volat k bohům o pomoc.

Euripides

Prolog

Za Druhého věku světa smrtelníků, zplodil Ya'ali čtyři nesmrtelné Čarodějné krále, aby se stali vládci živlů a panovali nad prohnanými smrtelnými čaroději oněch časů, a dohlíželi na ně. Ti čtyři se nenarodili z ženy ani z bohy. Vystoupili na Ya'aliho všemohoucí pokyn ze samé země věčnosti – jejich duše však byla utvářena z ektoplazmy bohů a oni toužili po vyšších světech.

Toto jsou jména Čarodějných králů: Ruath Zeměvládce, Logi Ohněpán, Diya Otec nebes, Yorf Mořský král.

Po nespočetná staletí panovali tito Čarodějní králové nad méně významnými čaroději, žili v nádheře svých zářných hradů na Západním útesu nebo na ostrovech v moři. Jeden po druhém ale byli postupně znechuceni zkažeností smrtelníků. Rozhodli se odejít, hledajíce útočiště ve světech Vyšších bohů. Jejich jména přestala být vyslovována s úctou a smrtelní mágové jako Meyrlock nebo Nero toužili objevit ta největší tajemství jejich čarodějné moci. Na konci Druhého věku zůstal jenom Logi. Začalo se mu říkat

Logi Král čarodějů, nebo po starém způsobu prostě Logi Čarodějnický král. Padesát let žil Logi odloučen od světa na svém kouzelném ostrově, studoval kouzla, meditoval o Bohyni světel a vyhýbal se smrtelníkům, kterými i on začal pohrdat. Byl vládcem oceli a ohně, a jeho mistrovství časem rostlo, rostla však také jeho hořkost, kdykoli se zamýšlel nad tím, čeho byl mezi smrtelníky svědkem. Potom byl ale povolán ze svého hradu, aby čelil té největší krizi, jež ohrožovala svět smrtelníků onoho Druhého věku…

I.

Když konečně opustili ty pusté prostory a dorazili k Lorimalu, byla ves opuštěná a hořela. Obloha byla zahalena kouřem. Chostovi ozbrojenci zvolna projížděli stěnou dýmu. Podkovy jejich koní měkce dusaly ulicemi, vysypanými jemným pískem. Ostatní vstupovali a vystupovali z Chostova výhledu, nořili se z dýmu a mizeli za jeho závoji.

Úplně na konci jeli Chost a jeho společník: ten byl vysoký, hlavu měl napůl zakrytou zelenočernou kapuci těžkého pláště; do tváře mu v tom hustém dýmu nebylo vůbec vidět. Zajel blíže k Chostovi. Chost si upřeně prohlížel velmi bílou pleť na překvapivě mladé tváři tohoto nesmrtelného mága, i jeho pevnou bezvousou bradu. Nejzvláštnější na něm byly jeho oči: protáhlé, s velkými zřítelnicemi a duhovkami barvy mědi jako u kočky.

„Asi jsme neudělali dobře, že jsme opustili tu stezku přes Útes.“ Logi Čarodějný král, protože tak se mág sám nazval, neodpověděl. Chost se pokládal za smělého člověka, a nadto dosti moudrého. Ale jeho duše se chvěla v zlověstné, mlčenlivé přítomnosti

tohoto čarodějnického mistra. Oba jeli mlčky opuštěnou vesnicí.

„Jsme pět dní od Allulu," dodal si Chost odvahy. „Jenom další den cesty do Jižanské Tvrze." Ticho. Do zad jim vál vítr, povíval pískem a přinášel další z pustin Útesu. Kdesi nad hlavami jim hlasitě zakrákoral neviditelný pták. Lorimal byla vesnice s pouhými šedesáti chalupami, a přesto to byla hezká vesnice, známá svými uměleckými výtvory. Vojenský význam neměla. Jejím znesvěcením nebylo co získat.

A že jeho společník nebyl nijak upovídaný, popojel Chost dopředu a připojil se ke svým pěti ozbrojencům. Díval se na plameny, jak probleskují dýmem, na staré plameny už skomírající. „Nikdy bych si nepomyslel, že Paladin vyšle nájezdníky tak daleko," zamumlal Chost, spíše pro sebe než ke svým mužům. Domy byly z bohatě vykládaného cedrového dřeva a mahagonu. Teď hořely.

Chosta zocelila válečná tažení. Býval slavným námořníkem, vedl flotily Walu a Útesu za války proti pirátům z Phatu. Ale toto naprosté zničení mírumilovné vesnice bylo nad jeho chápání. I ti Phatánci bojovali čistěji. Inu, ty časy jsou pryč. Chost vyrazil kupředu ještě rychleji, s patami ve slabinách koně. Bohaté dvojměstí teď dobyl velký generál Temného nepřítele: Paladin překročil se svými houfy pouště Západu, ovládl walské úžiny a učinil z Chosta bezdomovce.

V kouři rozeznal, jak tu cosi leží, cosi na písku. Seskočil z koně. Na ulici ležela žena, pěkně oblečená do bohaté červené suknice a bílé halenky. Na hlavě měla krev v místě, kde si ji rozrazila o ostrý kámen,

který ležel opodál. Nikdo si nedal práci – nebo na to nebyl čas? – přikrýt její tělo. Chost si prohlédl její obličej: vysoké aristokratické lícní kosti, jemná pleť, široké čelo pod prachem a krví, a rozházené vlasy. Krása ji nespasila.

„Už jsem toho viděl dost," prohlásil. „Tahle zpráva Velitelku potěší."

„Jen pojď," promluvil konečně Čarodějný král a ušklíbl se. „Takováto podívaná potěší sotvakoho."

Chost zavrtěl hlavou a neposlušné husté kučery se otřely o tuhý límec jeho cestovního pláště. „Tohle místo se mi nelíbí. Musíme odtud. S večerem dojedeme k deltě řeky Sleen. Tam můžeme přespat – daleko od takovéhle podívané."

Ani hlásek, nic se nepohnulo. Ale přece. Kouřem sem doléhalo lehké šoupání nohou, a možná i praskot dřeva. Chost se obezřetně zadíval do mlhy a začal o tom přemýšlet. Kouř ztratil svůj pach. Zase se něco ozvalo. Chrastivé cinknutí, jako když se někdo pohne v drátěné košili?

„Stát!" zašeptal naléhavě. Zvedl levou ruku v hnědé rukavici. Pravačkou tasil od boku zakřivenou šavli. Přeskakující světlo od ohně zachytily diamanty na příčce jílce. „Jsou tady," řekl.

„Já vím," odvětil Logi s téměř arogantní nevšímavostí.

Vzduchem zasvištěl šíp. V tom kouři kdosi špatně mířil a šíp nedolétl. Další šíp… Král čarodějů jej zachytil! Chňapl po něm ve vzduchu! Držel jej v hubených, pevných prstech, palcem přejel po hrotu.

Šklebil se. Ten šíp by prorazil drátěnou košili, jakou Chost nosil pod pláštěm.

Démonické pleskání někde poblíž pohnulo Chosta k tomu, aby vzhlédl. Obrovský černý pták jim střemhlav přelétl přes cestu. Vstoupili do místa a času ďábelských nebezpečí. Zaklel. Putoval čtyři dny po vodě, potom pět dní z Allulu přes jižní Útes s jeho divokými pouštními kmeny. A teď má zemřít při ohledávání bezvýznamné vsi mezi Útesem a Walským mořem.

„Přicházejí," řekl Logi. Chost slyšel dusot podkov. „Jsou jich tak dva tucty."

„Jak to víš?"

Král čarodějů popojel v dýmu kupředu. Chost mu neviděl do tváře. „Jsou to smrtelníci." Chost nedovedl pochopit tón jeho hlasu.

„Jejich moc," řekl jeden ze zbrojnošů. „Tři na jednoho."

Chost chtěl už už odpovědět, ale kolem proletěl další šíp. A ještě další. Jeden z ozbrojenců se naklonil v sedle vpřed a bolestivě zaúpěl. Toto mrtvé městečko vypadalo jako zakleté. Ticho přerušily jen slabé a přerývané zvuky. „Čtyři na jednoho," chmurně utrousil Chost. Také snad proto, aby zaslechl svůj vlastní hlas. Kdoví, kdy může přijít další smrtonosný svist?

„Ta přesila je příliš velká."

„Na tom nezáleží." Logi zvedl ruce. Plameny z dohořívajících domů se slétly k jeho prstům. Do písku bušily podkovy, podkovy cválajících koní. Západní jezdci útočili. Chost rozeznával odlesky jejich stříbrných štítů, krvavě rudé praporce na těžkých jezdeckých kopích.

„Ha! Krev smrtelníků.“ Logiho ohnivé ruce zachytily jedno kopí a srazily jeho držitele k zemi. Otočil kopí a probodl jím Západanovi hrdlo. Chost sekal šavlí a snažil se vyhýbat dýmu. Byl to zvláštní boj, nepřítel byl vidět jenom zpoloviny. Jeho šavle se zakousla. Přesila se začala vyrovnávat. Chost se otočil a vrazil čepel do šíje dalšího Západana, který svou chvíli promeškal a minul ho.

Oheň čarodějného krále strávil téměř všechen vzduch.

Velký, tlustý muž přemohl dalšího z Chostových bojovníků. Tasil široký meč. Jak se srazili, Západan mrštil Východňanem o zem. Když se ten muž snažil znovu postavit na nohy, široký meč ťal přes týl jeho hlavy.

Křik a oheň.

Chost se pustil do břicháče. Šavle se míhala proti Západanovu meči. Západan měl sílu – a byl rychlý, přes svůj teřich. „Kdo jsi?“ otázal se Chost.

Ten máchl mečem zvolna, zdánlivě neobratně. Chost úskok zpozoroval a odrazil ho nenadálým čelním útokem; Západan se zasmál z hloubi svého břicha. „To bylo dobré! Jsem Urdulf, poručík velkého pana Paladina.“ Chost se otočil za výkřikem za sebou. Bojoval uprostřed pekla. „Od Temného pána…“ Urdulf se náhle obrátil, jeho kůň zařičel a pak odcválal, když ho tlusťoch pobídl ostruhami.

Ze zbývajících Západanů byly živé pochodně, podivné světelné tvary v dýmu. Chostovi se zdálo, že se pohybují ve zpomaleném chorovodu ječící smrti.

Logi předjel k Chostovi. Neurvale promluvil. „Doufám, že mi rozumíš… smrtelníku!“

II.

Ghost podával zprávu přesně, ale stručně: Paladinovi rejtaři jsou už u Lorimalu; dva zbrojnoši mrtvi – ale dva tucty Západanů padlo za oběť Logiho kouzlům.

„A ještě neznáš novinky z dnešního rána," odpověděla Velitelka. „Předstihl vás posel ze Slatin. Princ Arcid nás všechny zaskočil. Nejdříve přemohl Phatánce a hned nato přivedl flotilu phatánských lodí přímo přes Walské moře."

Slova se ujal Meyrlock, stařičký, vrásčitý větrný čaroděj: „Moji poštovní orlové," řekl pisklavým hlasem, „se nevracejí od Phatů ani od moře už osm dnů." Tísnil se vedle Ruggrima u holého pětibokého stolu, aby při této poradě udělal místo Logimu. Logi pozoroval tohoto smrtelníka: byl to věhlasný čaroděj, říkalo se, že se vyučil kouzlům u Diyaua Otce Nebes. Nepochybně něčemu z řeči kouzel rozuměl – ale rozhodně by byl vedle čtyř nesmrtelných čarodějů ze starých časů brán na lehkou váhu. „Za tu dobu se Arcidovi poštěstilo podrobit si phatánské piráty, vybavit invazní flotilu, takže má více lodí, než kdy v

Phatu byly od dob posledních válek, a přeplout Walské moře – a to samo o sobě je dvoudenní plavba.“

„Čtyřdenní i delší,“ opravil ho Chost. „Musíš uvážit, že lodi se vyhýbaly pobřeží – veslovaly přímo přes otevřené moře. Ale stejně musíš dopřát veslařům odpočinku. A vždy se najde nějaké to prodlení… počasí, třeba, které dělá starosti… Čtyři dny.“ Chost mluvil vznešenou, nakadeřenou dikcí, kontrastující se zjevem tohoto obhroublého námořníka, ošlehaného větrem, s hlubokým vráskami kolem zelených očí.

„Čtyři dny snad pro tebe,“ namítl Houd. Ten člověk – to byl kolos. Hovořil drsně, s ústy plnými kořeněného masa, které jim bylo předloženo jako občerstvení. „Ale snad bys měl vylepšit své námořnické znalosti.“

„Flotile velel jakýsi pán Nero,“ dodala Maeve Morrigana, Velitelka. „To jméno nám nic neříká. Tobě ano?“ zeptala se Logiho.

Prohlížel si důkladně tuto ženu: byla to legendární kněžna Maeve z Numy, známá jako Maeve Morrigana, pravděpodobně potomek Jilly, bohyně války. Pověst o ní dolehla dokonce k Logimu do jeho dobrovolného útočiště v ostrovní věži. Velitelka vypadala nebezpečně, dokonce zlověstně, a stejně tak ale krásně v přízračném polosvětle dvou loučí, které hořely u dveří komnaty. Od hrdla k patám byla oblečena do zbroje z černé kůže. Dlouhé tmavé vlasy měla rozpuštěné. „Máš snad podezření, že ke zkrácení Arcidovy plavby se použilo čar?“ opáčil Logi.

„Tenhle Nero by mohl být nějaký velmi poučený černokněžník,“ napověděl Meyrlock. „Ale s flotilou se

plavil sám Temný nepřítel, podle toho posla, s nímž jsem hovořil.“

Logi neodpověděl. Jméno pána Nera známé nebylo, ale na druhé straně Logi už padesát let nevěnoval přílišnou pozornost činnosti smrtelných čarodějů. Teď by mohla být řada mocných kouzelníků, jejichž jména a konání se nedonesly k jejich poslednímu údajnému vládci. Arcidův čin rozhodně vyznával tak, jako by mu čáry pomáhaly.

„Musím ti vysvětlit, co jsem měl zrovna na mysli, – už jsem to sdělil ostatním.“ Meyrlockův hlas budil rozruch. „Vzpomeňte si na množství velkých bitev, co už bylo na Walském moři svedeno.“ Odmlčel se, jako by čekal, zda se ho Logi nebo Chost nechtějí na něco zeptat.

„No dobrá… a co z toho?“ zeptal se Chost s blahosklonným výrazem.

„Nesčetné lodi se totiž v těch bitvách potopily… Aby nepřítel shromáždil invazní flotilu zmíněné velikosti, musel nečekaně vyzvednout některé z největších lodí, zvednout je na hladinu, obnovit žebroví, opravit trupy. Mne tak účinné čáry ohromují. Nikde jsem se nesetkal s kouzlem, které by to dokázalo – nikdy za celá svá studia.“

„Yord Mořský král by takovou věc dokázal snadno…“ rozumoval Logi. „Ale takovéhle mořské čáry se na tomto světě nepoužily po celé generace. Uvědomuji si, jakému nebezpečí vy smrtelníci čelíte.“

Maeve si nalila do rohu černé víno. „Jako Velitelka této Rady jsem se rozhodla, že tě vyruším z tvých dlouhých meditací a že tě pozvu sem, protože jenom ty

nám můžeš pomoci. Meyrlock mi to poradil, a já jeho radu přijala.“

„Vážně?“

Meyrlock oslovil Logiho: „Vydávám o tom svědectví: jenom jednomu z mistrů umění a řečí čar může být svěřeno Prorokovo Žezlo.“

„Ovšem, že se Logi musí chopit Žezla. Jsme povinni mu důvěřovat.“ Na smrtelníka byl Chost inteligentní až až. Jak putoval s Chostovými ozbrojenci, Logi si uvědomil, že ten člověk má pověst jakéhosi filozofa, právě tak jako velkého námořního válečníka. Když se vynořil z padesátiletých posvátných meditací, necítil Logi žádnou potřebu cestou do Jižanské Tvrze tlachat se smrtelníky, třebaže se mu tak naskytla příležitost přeměřit hlubiny Chostovy přirozené filozofie. „Nějakou slabinu nepřítel musí mít,“ pravil Chost. „Jeho vlastní chvástavost a pýcha ho svádí k tomu, aby se utkal s každým, kdo přijme jeho výzvu na souboj: a každá zbraň se mu zdá být k tomu vhodná.“

„Taková moc si může pýchu dovolit,“ podotkl Logi.

„Chostovy nejrychlejší lodi pluly po všech známých mořích,“ obhajovala Velitelka svého admirála. „A hledaly pomoc nebo informaci, která by umožnila nepřítele porazit. Nakonec se jeden pětistěžník vrátil se zprávami z Ostrovů Zavrženého, daleko v severních tropech: našli ves, kde se Prorokovo Žezlo nachází.“

„To všechno vím. Chost mi to vysvětlil.“ Logi projel dlouhou cestu do Jižanské Tvrze. Dráždilo ho, když se mu říkalo, co už znal: Prorokovo Žezlo se

našlo na ostrově Bavin, zapomenutém bohy i civilizovanými národy.

„Z toho tedy plyne," uzavřel Chost, „že pokud někdo dokáže Žezlo oživit a užít je jako zbraň, jíž se dá nepřítel vyzvat, pak ten bude muset výzvu přijmout – ke své zkáze, jak doufáme."

„Já ale pravím, že Žezlem by měl vládnout ten, kdo má tak velkou osobní sílu, kterou Žezlo ještě zvětší," zamumlal Houd: byl viditelně nespokojen. Hřmotný jako velký durnský býk – s tmavými vlasy a krátce zastřiženým plnovousem, s nadlidsky silnými rameny – pevně sevřel provazovité prsty do pěsti.

Logi se rozhodl, že si ho nebude všímat.

„Dokud Paladin a Arcid postupují," Maeve Morrigana krotila napětí v hlase, „mohou být tyto debaty pouze akademické." Její tmavé oči se přivřely a zaleskly se podivným zoufalstvím. „Odvolali jsme se k našemu velkému spojenci, pánu Cholkerovi ze Syronu. Rozhodl se, že nám neodpoví a naši Radu opustil." Zvolna usrkávala syronské víno. „Jižanská Tvrz může brzy padnout. Avšak za předpokladu, že přežijeme další vlnu útoků, bude nutné, aby někdo Žezlo našel."

„Meyrlock má pravdu," řekl Logi. „Žezlo nemůže zvládnout nikdo, kdo není zběhlý v čarách. To ale není všechno. Kdokoli smrtelný se žezla chopí, toho ovládne síla v něm obsažená."

„Představte si, že dám Žezlo Ruggrimovi." Kývl směrem k trpaslíkovi vedle Meyrlocka. Ruggrimova šíje a ruce vypadaly téměř tak silné jako Houdovy, třebaže byl mnohem menší. Jako Houd měl na sobě krátké kožené kalhoty durnského bojovníka a nahou

hruď. „Představte si, že by Ruggrim dokázal porazit s jeho pomocí vašeho nepřítele. Připusťme tohle všechno – abychom našli správný argument.“ Logi tak mluvil, protože měl malou důvěru v Ruggrimovu a Houdovu inteligenci. „Jakmile totiž Ruggrim ovládne Žezlo, určitě pak podlehne pokušení jeho božské moci. Moc artefaktů vyšších božstev je pro smrtelníky příliš velká – vede je k šílenství. Pokud tedy Ruggrim zázračně uspěje a zničí Temného, zjistíte jen, že on sám se proměnil v nového Temného s tím, že s Žezlem v ruce bude ještě mocnější.“ Logi pokrčil rameny. „Ale to vše je pouze hypotetické. I kdyby ten nejsilnější z nás se měl ohánět Prorokovým Žezlem, nemusí být ještě dost silný na to, aby Temného přemohl.“

„Takže,“ řekl Ruggrim, „když já nemohu vládnout Žezlem, pak tedy kdo?“

Logi si všiml rozpaků ve tváři admirála Chosta. „Nerozumíš tomu? Žádnému z vás nemůže být dovoleno jím vládnout. Jenom nesmrtelný může nadlouho odolávat pokušení.“

„Takže to znamená, že ho chceš ty!“ zabučel Houd a svraštil husté černé obočí. „Možná, že právě ty máš v úmyslu stát se Temným pánem nad námi.“

„Houd má pravdu,“ přisadil si Ruggrim. „Proč bychom měli důvěřovat zrovna tobě?“

Pitomí smrtelníci!

„Nechápu, proč bys ty měl dělat naše plány za nás. My vládneme v těchto královstvích,“ řekl Houd pohrdavě a vyzývavě pohodil hlavou.

„To proto, že mně smrtelníci nevládnou.“ Logi náhle zatleskal a rozpřáhl ruce před sebou. Objevily se

plameny, tančily a svítily mu mezi rukama: byla to pouhá iluze, ale vypovídala cosi o jeho skutečných silách. Plameny se rozšířily po celém jeho plášti. Oheň, který nic nespaloval, kolem něj strašidelně hrál, když promluvil: „Vzpomeňte si – já jsem poslední z velkých nesmrtelných čarodějů, kteří pobývají v tomto světě. Brzy se odeberu do světa svého božského příbuzenstva. Spojím se se samou Rey-Janal. Zatím se ke mně chovejte s úctou."

Maeve Morrigana stála vedle něho. Vysoká, vzpřímená, s rukou na rubíny vykládaném jílci své tmavé šavle, vypadala stejně uhrančivě jako Jilla. „Houde! Ruggrime!" zavelela. „Pozor na jazyk!"

„No dobrá." Houd odplivl stranou. „Nechtěl jsem být nezdvořilý."

Logi vzal na sebe zase svou obvyklou podobu.

Maeve Morrigana se posadila. „Bezprostředním nebezpečím pro nás je Arcid. Za den můžeme mít armádu pohromadě. K moři to budou jen tři dny pochodu. Meyrlocku," obrátila se k němu. „nechám tě bránit Jižanskou Tvrz." Oslovila Chosta, pak ostatní najednou. „Vojsku, tak velkému jako je Arcidovo, bude trvat šest dní, než se vylodí a přichystá k boji. Mají na to jenom tyto dny. Když si pospíšíme, můžeme zaútočit na Arcida dříve, než se úplně vylodí, a pak – až Arcida rozdrtíme – se vrátíme bránit Tvrz proti Paladinově armádě, postupující sem travnatým pásem vnitrozemí."

„Pozor," zaprskal Meyrlock. „Arcidovo vojsko bude mít deset bojovníků na našeho jednoho. Podle

zpráv je jich na padesát tisíc. Nemáme žádnou šanci se jim ubránit, leda za zdmi pevnosti.“

„Přesně tak Arcid předpokládá, že budeme uvažovat.“ Maeve Morriganě se oči rozšířily triumfem, slavnou minulostí a chystanými vítězstvími. „Nepřátelští vojevůdci budou ode mne očekávat, že počkám, až mě oblehnou, i kdyby to mělo znamenat, že obě velká vojska zaútočí najednou. Uděláme, co nečekají: zaútočíme první a dokonce dřív, než budou připraveni.“

Její pýcha nesnášela odpor. „Nespoléhejte na mou zručnost s mečem. Nespoléhejte na můj vysoký původ. To vás může zklamat.“ Maevin proslov zažehl malou jiskřičku dokonce v nesmrtelném srdci Logiho. „Stala jsem se vaší Velitelkou právem své vojevůdcovské zdatnosti.“

III.

Arcid musel dostat nějaké zprávy o přesunu Jižanů, protože navzdory Maeviným kalkulacím měl své ohromné vojsko připravené včas. Logi odhadoval, že na pláni Slatin je rozloženo snad třicet tisíc bojovníků, stříbrné štíty blýskaly v jarním slunci. Bylo to méně, než se říkalo; poslové jak vidno, přeháněli velikost vyloděných vojsk, přestože na velkých lodích, zakotvených u břehů, byli nepochybně ještě nějací muži. Mnozí bojovníci byli jenom veslaři z phatánských plachetnic, a nikoli vycvičení západaňští válečníci. A pod jasnou oblohou vypadalo to zářivě vybarvené seskupení lodí a mužů jako neškodná hračka. Logi si nicméně uvědomil, že je to síla, vedle níž je síla Maevina počtem slabá.

Podle všeho vylodil Arcid pro toto střetnutí tolik bojovníků, kolik bylo možné, a byl si přitom vědom, že by nebylo dobré, kdyby ze své smíšené armády vydělil pěchotu. Velké obchodní nákladní lodi kotvily dále na moři. Podél žlutého pobřeží leželo ne méně než čtyřicet phatánských plachetnic.

Uspořádáni k bitvě, zvedli Západaďané své černorudé korouhve.

Byli tu trochu v nevýhodě. Celé území chráněné Jižanskou Tvrzí, delta řeky Sleen – to byla samá slatina, čím blíže k Walskému moři, tím jich bylo víc. Bude těžké manévrovat tady s tak obrovským šikem.

Jenomže Arcidovo vojsko bylo tak obrovské, že tato potíž se zdála málo významná. Na levém křídle, kde byla půda suchá, soustředil Arcid své válečné vozy. Naskytne-li se jim příležitost, mohly by vozy rozdrtit jižanskou armádu jediným smrtícím výpadem. Pokud šlo o ostatní, umístil Arcid husté řady své jízdy do čela, v hlubokých liniích, s vlastní velitelskou eskadronou v samém středu.

Masy pěchoty se pohybovaly vzadu.

Jižanská Velitelka postavila proti západaďanským vozům své pravé křídlo. Levé křídlo bude bojovat pod Houdovým velením. Houd i Maeve přehlíželi své řídké šiky lučištníků a pěchoty, těžká jízda byla v čele.

Západaďanské šiky převyšovaly soupeře třikrát, sama linie jejich levého křídla byla tak široká jako celé jižanské vojsko.

Z obavy, aby její vojsko nebylo obchváceno značnou přesilou, přijala Velitelka dvojí strategii. Rozmístila své vojsko diagonálně: vpravo a zároveň dopředu. Její pravé křídlo se nacházelo téměř v jedné rovině s Arcidovým levým křídlem, aby zabránilo obklíčení aspoň z této strany. Zadruhé pak umístila za každým křídlem vysoce pohyblivé zálohy, hlavně lehkou jízdu: ty mohou kroužit a soustřeďovat se tam, kde budou linie případně obklíčeny, a prolamovat

Arcidovy formace. Chost a Ruggrim vedli zálohy na pravém a na levém křídle.

Aby získal výhodu obchvatu Maevina vojska z obou stran, přesunul se Arcid vlevo. To však způsobilo trochu obtíží s neohrabanými válečnými vozy. A co horšího pro Arcida, obě vojska se brzy ocitnou mimo suchou půdu, kterou válečné vozy vyžadovaly. A tak bylo v Arcidově zájmu zastavit krabí pohyb Jižanů a vrhnout se do počátečního útoku.

Bitvu započala těžká jízda z levého Arcidova boku proti čelu celé jižanské armády. Západňanské bojové lastury zaduněly a Západňané v rudých pláštích se drali mračnem bláta létajícího od kopyt jejich koní. Maeve zavelela své jízdě k protiútoku. Byla báječná – ztepilá, pružná, sebevědomá – v sedle seděla zpříma. Logi jel vedle ní, planoucí pochodeň byla jeho zbraň, jež podpaloval, aniž jí ubývalo.

Kolem něj padali koně a jezdci. Jeden bojovník zavyl bolestí, když mu západňanské kopí projelo stehnem a zabodlo se koni do břicha. Kůň se vzepjal a padl, přičemž vytrhl kopí Západňanovi z ruky a přepadl přes svého jezdce po namoklém jílu. Logi máchl pochodní nad hlavou a veliké ohnivé jazyky zachytily Západňana a jeho koně, a ten bezhlavě odcválal s hořící hřívou, přízračný a ohavný.

Logi takhle pomohl jenom málokomu. Kouzla a oheň spolu tvoří nebezpečnou zbraň, ta je však téměř stejně nebezpečná spojencům jako nepřátelům. Nebál se oceli: ocel a oheň – to byly jeho živly. Ale boje se stranil, spokojoval se pouze probuzením paniky mezi Západňany, když se proti němu vyřítili. Pozoroval

přitom, s jakou kázní Maeve a její druhové čelili západaňanskému útoku.

V tu chvíli byl do boje zapojen pouhý zlomek Arcidových sil: přesila se zmenšila asi na dva proti jednomu. Jižané dávali jeden svůj život za dva. Nicméně i za těchto okolností bude jižanské vojsko smeteno, kdežto většina Arcidových sil přežije.

Logiho napadl obrovský západaňanský bojovník. Zaútočil dlouhým jezdeckým kopím. Kopí ho minulo. Západaňanův kůň tepal podkovami do jílu, pak se otočil.

Jezdec byl mladý, bezvousý a hezký. Zdál se být skoro stejně rozložitý jako Houd a časem asi stejně zmohutní v ramenou a hrudi. Byl to nejsilnější mládenec, jakého kdy Logi viděl. Najednou ho Logimu přišlo líto. Nech ho žít a dorůst do šířky Houdových ramen! Dopřej mu, aby se stal slavným válečníkem, nenech ho dnes zemřít! „Nebojuj už. Varuju tě.“

Západaňan se domýšlivě napřímil v sedle. „Já jsem Palamir, syn Paladinův,“ nadmul se. „Nerad se biju s nějakým nýmandem.“ Zaútočil a zase minul.

Palamir zrudl v obličeji, když se chystal zaútočit potřetí. „Já nejsem nýmand,“ varoval ho Logi. „Žij a buď pýchou svého otce.“ Palamir však zaútočil. Tentokrát sklonil kopí stranou a chytil Logiho silnou pravicí za prsa. Logi se ho zachytil. Oba spadli z koní a zápasili v lepkavém bahně. Ten hoch měl obrovskou sílu. Ani ocelově tvrdé svaly nesmrtelného se jí nevyrovnaly. Palamir stáhl Logimu kápi z tuhých bílých vlasů a snažil se mu přitlačit obličej do bláta, kroutil mu krkem a snažil se ho udusit v bahně. Ale Logiho ocelové prsty držely chlapce za hrdlo. On toho

smrtelníka zabije. Ano, při samém Žezlu, zabije ho. Přivolal si do rukou oheň. Pálil ho a pálil. Palamir uvolnil sevření – házel sebou a řval pod mučícíma ohnivýma rukama. Žnuly. Logi se na smrtelníka převalil, zapomínaje na bitvu kolem, škrtil ho a žíhal. Plaménky šlehaly jako kroutící se přízraky, maso se škvařilo a páchlo.

Celý omráčený stál Logi uprostřed toho řádění. Vystavoval se nebezpečí, že bude rozdupán vlastními spolubojovníky.

Zprvu nechápal, co se děje, když boj utichal. Jižané utrpěli těžké ztráty. Kdyby byl nepřítel vydržel další hodinu ještě větší ztráty, mohl Jižany zničit. Ale Arcid se zřejmě rozhodl, že nezvítězí za cenu sebevraždy většiny své zbylé jízdy. Jízda se přeskupovala k ukázněnějšímu útoku s cílem zničit Jižany a neutrpět ztráty.

V každém případě řež ustávala. Logi, dosud otřesený srážkou a zápasem s obrovitým Západaňanem, odklopýtal z největší vřavy dále od předních linií. Promyslí si svou situaci a najde si nového koně.

Arcid přeskupoval jezdectvo. Nejprve však zkusil něco smělejšího. Obě vojska se pohnula až k jižanskému pravému křídlu, tak daleko na sever, že válečným vozům Západaňanů zbývalo jenom úzké pásmo poměrně suché půdy. Posunou-li se vojska ještě blíže k rozbahněnému prostoru, nebude úderná síla vozů k ničemu. Někdy v tu chvíli dostal Arcid vnuknutí, aby vypustil své vozy.

„Velitelské zaklínadlo.“ Za liniemi učinil Logi všechny potřebné přípravy na to, aby se vypořádal s

útokem. Musel riskovat použití zaklínadel, ničivého zaříkání, bez ochranného pentagramu a ostatních příprav, jež pokládal za nutné. Spěchal a nebyl vhodně vybaven. „Zaklínám tě.“

Pohled na útočící válečné vozy měl být děsivý. Ale půda už byla mnohem rozbahněnější, než si Arcid připustil. Vozy ztrácely na rychlosti a jižanští lučištníci je ostřelovali. Sled příkazů obsažených v zaklínadle mocnostem, jejichž pravá jména Logi znal, roztrhal a rozvrátil zbytek onoho pruhu suché půdy a převracel vozy. Těžcí koně a železné vozy s čepelemi na kolech se obraceli zpět v šíleném nepořádku a uvedli ve zmatek další hřmící útok jízdy, která jim byla vyslána na pomoc. Celý ten západaňanský útok obrátila na bezhlavý útěk těžká jízda jižanského pravého křídla protiútokem, vedeným přímo na Arcidovu velitelskou eskadronu.

Ruggrimova záloha se vrhla na nepřítele a ovládla hrbolatý a bažinatý terén daleko účinněji než polámané válečné vozy a těžká jízda obou stran. Logi tam vyslal své vědomí, aby se podíval z větší blízkosti. Krátkonohý Ruggrim se nicméně hrdě tyčil v sedle svého koníka. Jeho sekyra tříštila kopí, roztínala koně i muže. Jel přes hromady mrtvol, notoval si nějakou durnskou válečnou píseň a bojoval jako divoká šelma. Nepřátelský velitelský houf se rozpadl a prchal, a Logi teď spatřil samotného prince Arcida, který jako by váhal, zda se on, samojediný, může postavit Jižanům.

Maeve přicválala z toho zmatku k Logimu. Byla raněná: z proseknutého rukávu na pravé paži se jí řinula krev. Byla špinavá a obličej měla unavený,

seskočila z koně a bolestí málem omdlévala, ale oči jí zářily pýchou nad tím, co zatím dokázala.

„Sem! To dokážu vyléčit.“ Chtělo to jenom zaříkání, nikoli vzývání vnějších mocností. Logi oslovil Všehomír a metodicky mu předepisoval postup léčení.

Další jezdec se k nim přiblížil, chvatně před ně předjel a tiskl si ránu na boku. Logi mu pomohl z koně. Jezdec byl zakrvácený a páchl koňským potem. „Co je nového?“ zeptala se Maeve rychle.

„Jedu z levého křídla.“ Usedl na zem, porostlou hustou trávou. „Arcidovi muži nás oddělili, i když Chost prorazil jejich řady a nás vedl Houd – kosil před sebou všechno jako nějaký bůh! Ale jsme skoro obklíčeni. Tvůj výpad zahnal na útěk samotného Arcida… ale otevřel trhlinu v našich řadách. Arcid se vrací do boje.“

Unavená Maeve Morrigana vyslala posly k Ruggrimovi s rozkazem, aby jízda rychle udeřila a prorazila na levém křídle se uzavírající obklíčení. Logi prohlédl rány Houdovu poslovi. S nimi si poradí.

Princ Arcid bojoval jak obrovské němé zvíře. Ztratil kopí, ale oháněl se velkým černým mečem. Žádný Jižan se mu nepostavil. Houd toužil po tom utkat se s ním v boji: oháněl se mečem a štítem, snažil se probít západanskými řadami tam, kde Arcid bojoval. Houd už dnes utržil několik ran mečem, ale nedbal o ně. Žil bitevní vřavou a miloval jizvy.

Téměř bezmyšlenkovitě srazil Houd štítem jednoho ze Západanů z koně. Jeden z nejmohutnějších jižanských válečníků se zatím utkal s Arcidem.

Arcidův meč se srazil s Jižanovým mečem se zvučným zazvoněním. Přes Jižanovu velkou sílu ten úder zadržel. Následující Arcidův nápřah odťal paži od ramene, zanechávaje jen malý pahýl, a rozčísl žebra. V té chvíli ťal po Arcidovi zezadu jiný Jižan. Arcid zpozoroval záblesk meče včas, a čelil mu nečekaným odrazem, který vyrazil válečníkovi meč z ruky. Ze zbrojnošova obličeje se vytratila krev. „Ne!“ Arcidův meč vpadl do jeho hrudi. Západanský generál byl smrtící, nepospíchající stroj na zabíjení, seděl jen pohodlně v sedle a čekal, až k němu nepřátelé dorazí.

Houd se přihnal tryskem. Měl před sebou volný prostor, a zaútočil na Arcida. Zblízka vypadal Arcid jako velký dospělý tygr. Byl štíhlý, holohlavý, s černým knírem, oblečený do drátěné košile, s rukavicemi, jezdeckými botami a širokým opaskem, všechno z krvavě rudé kůže. Houd zachytil hrot Arcidova meče štítem. Oplatil mu ránu. Arcid ji odvrátil, ale v očích se mu objevil respekt, když pocítil Houdovu sílu. Meče znovu zazvonily, Houd pobídl svého koně zbrkle vpřed. Špatně pohyb načasoval, protože Arcid nečekaně změnil postavení. Mocný úder obouruč – Arcid kvůli tomu pustil otěže – zaskřípěl na Houdově štítu. Houd ztratil rovnováhu, sletěl na zem a upustil meč.

Arcid zřejmě neznal slitování. Jak se Houd kutálel k jeho nohám, ťal Západan po něm. Rána to byla pomalá, těžkopádná, ale smrtící. Špička Arcidova meče se znovu setkala s Houdovým štítem. Ale Houda se zmocnila berserkovská zuřivost. Skrčil se pod šlachovité břicho mohutného oře se štítem opřeným na

zádech a pomalu se zvedal. Arcid vůbec nemohl předpokládat takovou ukázku síly. Houd skřípal zuby a stále se zvedal, téměř klouzal po močálovité půdě, ale zvíře se skácelo na bok, a zařičelo do praskotu kostí. Kůň se převalil, vyskočil na nohy a klopýtl. Houd kopl do Arcidova těla. Do mrtvého, poddajného masa. Arcid padl na vlastní meč. Houd hmátl po protivníkově obličeji a zadíval se na něj: byl bez života, umazaný jílem.

Několik západňanů se na Houda vrhlo. Vyrazil válečný pokřik a odrazil je, štítem proti kopím a oštěpům. Zatím co se bil, odnesli dva západňanští zbrojnoši tělo svého velitele. Ale západňanská jízda ztratila odvahu. V děsu a hrůze projeli zpět vlastními pěchotními šiky. Většina pěchoty utíkala.

Několik eskadron však zachovalo kázeň, vyklízelo pole jen krok za krokem, s nechutí. Poslouchaly rozkazy hubeného válečníka, který se mocně oháněl dřevěnou berlou. Tento muž nebyl tak svalnatý jako Houd nebo Arcid, ale byl o hlavu větší než většina jeho lidí – měl skoro Houdovu výšku – a byl to silák: štíhlý a svalnatý jako atlet. Na rozdíl od jiných Západňanů byl oblečen do tmavé zeleně. Hlavu mu pokrývala helmice, rovněž zelená. Beze strachu přistoupil k Houdovi.

„Kdo jsi?“ zařval Houd. „Na jeden den jsem už pustil žilou spoustě Západňanů.“

Příchozí se usmál pod spuštěným hledím. Promluvil tiše, ale jasným, zvonivým hlasem, krásným hlasem, ladícím s pravidelností rysů, které bylo možné zahlédnout. „Nazývej mě pánem Nerem.“

Udeřil berlou do močálovité mazlavé půdy a vše kolem se proměnilo. Houd najednou zápasil s vodním přívalem, vlnami vyššími než člověk – ačkoli stál na půdě jenom vlhké. Promočený, vodou bičovaný, oslepený solí se Houd zapotácel a vyrazil proti pánu Nerovi. Zničí toho čarodějníka stejně jistě jako Arcida. Co na tom, že pán Nero dokázal za pomoci tohoto kouzla rozdrtit nebo rozehnat houf menších mužů?

Konečně se pustili do křížku. Houd svíral paže protivníka, snažil se mu vykroutit berlu. Avšak pán Nero jako by odplýval z Houdova sevření jako voda. Máchl berlou a Houda porazil. Houd sebou plácnul do mokrého jílu. Ale dlouho ležet nezůstal. Kutálel se a obalil se jílem, ale postavil se na nohy dřív, než Nero čekal, a uštědřil mu smrtelnou ránu hranou svého štítu. Nero upadl a ležel jakoby rozdrcený. Houd tělo nakopl: úplně se rozplynulo, vsáklo se do bláta. Jen jasný hlas plnil vzduch: „Urazil jsi mne… Příště se pomstím. O tom nepochybuj.“

Maeve se pokoušela zjistit své ztráty. Padlo snad tisíc bojovníků, hlavně v prvních jízdních útocích. Tisíc proti několikanásobku Západanů: mnozí byli ušlapáni na útěku nebo padli ranění a ve zbroji do moře, drápali se po pláži ke svým plachetnicím.

Ale malá skupina Západanů se na útěk nedala. Uprostřed nich seděla na rohaté a šupinaté bestii, větší než jakýkoli kůň nebo vůl, postava v černé kápi. Obklopovala ji garda po zuby ozbrojených bojovníků, oděných do černých plátových brnění: bylo jich dvanáct. Postava zvedla ruku. Hlas naplnil celou

oblohu. Maeve si uvědomila, že to je Temný Nepřítel sám.

IV.

„Můj velký protivníku, dokázala jsi nemožné. Porazila jsi Arcidovo vojsko. Mám tě po krk. Nepřeceňuj příliš toto vítězství, Velitelko. Od nynějška, od Arcidovi smrti, je tohle vojsko moje.“ Obloha potemněla, když Temný s novým důrazem zahřměl: „Zbytky těchto sil se vrátí obnoveny. Obávej se jich! Až se vrátím, očekávám, že uvidím Jižanskou Tvrz rozvrácenou Paladinem. Jinak to vezmu do vlastních rukou. Tentokrát prohrálo moje vojsko díky vlastní zbabělosti. Už jsem si vymyslel zvláštní mučení, pro každého z důstojníků, kteří porušili formaci. To mi prohrálo tuto bitvu, nikoli tvoje síla. Pokud máš nějakou odpověď, přijeď vyjednávat. Přísahám při Nejvyšším bohu Ya’alim, že se ti nic nestane.“

Obloze se vrátila její obvyklá barva. Logi však zpozoroval, že jeho nové spojence obestřela hrůza, třebaže zvítězili. Copak se bojí, že je může Temný všechny zničit ohněm z nebes? Jestli ano, mají patrně pravdu. Logi se přistihl, že mumlá modlitbu ke své příznivkyni, Bohyni Světla.

Houd a Ruggrim, dva nejsilnější bojovníci, oněměli.

Ze všech Jižanů jedině Maeve Morrigana nedávala najevo strach. Obrátila se k Logimu. Čelisti měla pevně semknuté: nepřítomný výraz, pomyslel si Logi, na tváři krásné ženy, je jen tím hrozivější. „Co radíš?“ zeptala se.

„Temný si s tebou pohrává,“ byl nucen odpovědět. „Nepokoušel bych se o další útok, leda bychom ho přivedli k zoufalství. Rád bych věděl něco o jeho osobní síle. Ať ho jeden z našich nejsilnějších vyzve, jak říkal Chost.“

Bojovníci, jakkoli byli silní, žádný zájem neprojevili. Maeve si ovšem mohla dovolit ztrátu několik pouhých silných smrtelníků za možnost vyzkoušet sílu Temného. Logi ale ani na okamžik nevěřil, že by třeba Houd mohl dlouho Temnému vzdorovat.

„Houd je náš nejlepší,“ odvětila Maeve. „Zejména po těch svých vítězstvích nad pánem Nerem a princem Arcidem.“

Houdův obličej nabyl vyhýbavého výrazu zvířete, zahnaného do kouta. „Já jsem nejsilnější,“ řekl mazaně, „možná až na našeho nového spojence, Krále čarodějů.“

„Chceš k tomu vyzvat Logiho?“

Houd pokračoval: „Nikdy neužívej nejsilnější zbraň jako první. Pokud selže, je konec veškeré naději. Šetři zbraněmi jako poslední možností a získávej znalosti o svém protivníkovi.“

„To mi připadá chytré. Co myslíš, Logi?“

„Je to chytré, Maeve.“ Logi dosud Houda z tvořivé inteligence nepodezíral. Ale ten obr byl mazaný zrovna tak, jak oplýval brutální silou. Houd bude nebezpečný nepřítel.

„Já budu připraven k boji, paní,“ vmísil se Ruggrim. „To, že se mi postaví, ho bude stát víc než žvatlání zaříkadel…“

Logi ho přerušil. „Ano, Ruggrim by byla velmi dobrá volba.“

Ten trpaslík uměl dobře bojovat, ale byli tu po ruce i jiní téměř stejně výkonní bojovníci. „Nesouhlasíš snad, Houde?“

„Ale ano…“ Houd přehnaně souhlasil. S ohromně přátelským gestem štípl do klenutého svalu na Ruggrimově paži, aby jej Logimu ukázal. „Jestliže někdo menší než ty nebo já dokáže porazit Temného nepřítele, pak je to Ruggrim.“

Maeve Morrigana odjela k jednání. Vybrala s sebou ty nejsilnější smrtelníky: Ruggrima a Houda. Logi jel s nimi a za nimi doprovod dvaceti bojovníků; Temný Nepřítel jim vyjel naproti doprostřed prostoru mezi oběma vojsky. Zvíře, na kterém seděl, mělo tlustou kůži: byl to rohatý plaz s dlouhým rypákem a se zobákem nad tlamou. Dva rohy trčely z kostěného štítu, klenoucího se nad špinavě hnědými záhyby kůže na jeho sraženém krku.

Nepřítel nepromluvil. Místo něj oslovil Maeve jeden z jeho pobočníků: „Co si přeješ sdělit našemu pánu?“

Ona odpověděla s rozhodnou smělostí. „Vítězství není pro mne svévolný čin. Vyzýváme ho k osobnímu souboji. Pakliže zvítězí, můžete odejít z Phatu neobtěžováni. Lízejte si rány, postavte znovu svoje vojsko. Má-li Paladin dobýt Jižanskou Tvrz, nechť se tak stane.

Ale jestliže náš zástupce zvítězí, musí se Západaďané vrátit domů. Vzdát se Phatu, Walu, zaplatit náhradu za škody.“

Maeve oznámila svoje podmínky a ta šupinatá válečná nestvůra pohodila hlavou a zafrkala. Obloha zase začala tmavnout. „Nemáš sílu tyto své podmínky prosadit,“ řekl mluvčí Temného. „Nemusíme je přijmout.“

„Zničili jsme jednu mohutnou armádu. Věřím, že zničíme i jiné.“ Velitelka sebrala všechnu svou pýchu z vítězství. „Jestliže Ruggrim zabije vašeho pána, nebude už existovat žádné centrum vaší nově dobyté říše. Vyženeme vás právě tak, jak ohněm zaháníme divou zvěř.“

„Zanech těch drzostí,“ varoval pobočník.

Ale z místa, kde byl Temný a zároveň z celé oblohy zazněl zvučný hlas: „Dílem má pravdu. Jak obdivuhodně to pojímá!“

„Žádné poklony nepotřebuji.“ Cítila ránu na své paži, kterou utržila v bitvě. Logi ji vyléčil, ale na tu bolest nezapomněla. „Pokročme s tou výzvou dál. Je to Ruggrim, jehož jsem jmenovala tvým vyzývatelem.“

„Pak je to tedy Ruggrim, koho zničím.“ Zvíře se posunulo kupředu. „Poslyš, ženo, toto vše není zapotřebí. Viděl jsem, jak vedeš bitvu. Mohla bys

zaujmout Arcidovo místo. Ó, ty bys byla hodna stát se mojí spoluvládkyní. Řekni ano a já ukončím toto jednání a Ruggrima okamžitě zničím.“

Nepokládala za nic neženského, že si před ním odplivla.

Temný Nepřítel se nad nimi tyčil: byl to jediný bojovník vyšší než Houd, jakého Maeve kdy viděla. Byl skoro dvakrát vyšší než trpaslík Ruggrim – naprostá, příznačná čerň. Obličej mu zakrýval stín jeho černé kápě. A třeba vůbec žádný obličej neměl.

Na rozdíl od něho byl Ruggrim malý, ale skoro zrůdně široký. Jeho nahé paže a ramena – to byly provazce silných a pevných svalů. Když Maeve pohlédla na Nepřítele, nedovedla si představit, jak si může nějaký smrtelník troufnout na tu černou a vysokánskou postavu. Ale při pohledu na Ruggrima byla s to vidět, jak tenhle podsaditý silák zlomí vysoké štíhlé tělo svého protivníka, když Maeve luskne prsty.

Oba dva kroužili kolem sebe na žlutém písku před phatánskými plachetnicemi. Temný nebyl ozbrojen; Ruggrim měl obouruční sekyru s dlouhým toporem. Když ji však Ruggrim pozvedl, aby se s ní rozmáchl, rozplynula se ve vzduchu! A v tu ránu byl už Temný na Ruggrimovi – třebaže žádný jeho pohyb nepostřehli. Jako by dospělý člověk zvedal dítě, uchopil svého protivníka a chystal se jím z té výšky mrštit.

Ale Ruggrim nějakým způsobem obtočil silnýma rukama Nepřítelův krk a hlavu, nebo to, co hlavou mělo být. Bolestný výkřik vyšel nikoli z Temného, ale odkudsi zdaleka, přes Walové moře, pokud to mohla

Maeve odhadnout. A Ruggrim se nepouštěl a dařilo se mu nepřítele táhnout k zemi.

Náhle se vše proměnilo, třebaže opět nepostřehli žádný pohyb Temného. Aniž se jakkoli pohnul, přemístil se a už se neklonil k zemi v nepohodlném oblouku: stál zpříma, v plné výši. A Ruggrim ležel zlověstně zhroucený na písku jako pohozená věc.

Nepřítel se nehýbal. Ruggrim se bolestně hrabal na nohy. Záda, zřejmě poraněná, jej bolela, jako by spadl z obrovské výšky. Ruggrim nervózně podupával na písku. Kroužil v půlkruhu šikmo kolem nepřítele, který jen klidně stál, nevyzpytatelný.

Vtom Ruggrim vyskočil. Jeho velká pěst udeřila Temného do prsou. Pod takovou ranou by se zbortila hruď, ale – i když se ozval vzdálený výkřik –, Temný stál nehnutě dál. Ruggrim objal protivníkův pas, snažil se zaklesnout prsty. Hlava trpasličího bojovníka na silném, svalnatém krku bušila Temného do žaludku. Nepřítel se vysoko vzpínal nad sehnutou bušící hlavou a rameny; a přesto to byl on, kdo tak bolestně naříkal.

Ruggrim ho neúprosně svíral. Pak se svým protivníkem prudce lomcoval ze strany na stranu. Strhl ho dolů, sám ležel na něm a písek kolem vířil. Vypadalo to, že je Temný konečně poražen. Ruggrim vytáhl z boty nůž a namířil jej Nepříteli na srdce.

Dolů!

I když se ostří zlomilo, místo aby vniklo do hrudi, Ruggrim se nedal zastavit. Byl úžasný: zdvihl Nepřítele na nohy a znovu ho sevřel, tentokrát kolem krku. Ale vypadalo to, že padá. Nebo spíš vanul vzduchem a písek se zvedal pod náhlým poryvem.

Praštil sebou tak strašně, že vyryl úzkou dunu. Trvalo mu dlouhé okamžiky, než se vydrápal na nohy a divoce si protíral oči. Klopýtal k Nepříteli. Stále se mnul kolem očí a zkoušel, nakolik vidí. Každý jeho krok mu působil bolest. Přesto zvedl hlavu a paličatě se pustil do křížku s oněmi čarodějnými zbraněmi.

Svírali se navzájem minutu, dvě minuty… Potom začalo být jasné, že Ruggrim v sobě našel sílu, jak zahnat Temného na ústup. Nepřítelovy boty rozhrnovaly písek a klouzaly po něm. Ruggrim vítězil…

Logi se obrátil na Houda. „Náš třetí nejsilnější bojovník je zřejmě dobře připraven poradit si s vaším nepřítelem," prohodil. „Pomysli na to, jak tímhle triumfem získá Ruggrim na cti!" Sledoval pozorně Houdovu tvář a zlomyslně číhal, zda obr projevil žárlivost. Logi rozhodně nevěřil, že zápas skončí takhle snadno. Čáry Temného byly nepochybně mocnější, než si smrtelníci vůbec dovedou představit.

Houd řekl trpce: „Tak tohle je ten Temný Nepřítel, o kterém jsme si mysleli… že je strašlivý."

„Ty… lituješ, žes ho dnes nevyzval?"

„Kdyby ano, bylo by už po zápase. Už bych sílu Temného zlomil." A jako by ho to napadlo dodatečně, dodal: „Navždycky!"

Maeve se dívala, jak Ruggrim tlačí Nepřítele dozadu. Náhle však Ruggrima cosi vysoko zvedlo, uvolnilo jeho sevření a on odletěl přes černé rameno. Spatřila, jak Nepřítel padá pozpátku do mokrého písku

u břehu. Mrknutím oka byl Nepřítel na nohou, aniž pohnul údy. Ruggrim se namáhavě hrabal na všechny čtyři. Temný Nepřítel se mihl jako dravý pták a vysoko ho zvedl. Mrštil Ruggrimem dolů a zlomil mu páteř přes koleno. Zavalitý válečník se odkutálel a pleskl sebou do mělké vody mezi galéry. Obličejem do vody.

Nepřítel se odvrátil od rozdrceného Ruggrima a oslovil vůdce Východních království: „Dnes jste vyhráli bitvu, teď jsem však bitvu vyhrál já," promluvil. „Chci ti vzdát čest, Maeve Morrigano," vypadal, že se dívá přímo na Maeve, i když měl tvář ve stínu – „a dovolit ti, abys oslavila své poslední vítězství. Odpluji do Phatu za Walové moře. Zbabělce čeká mučení.

Tohle bylo vaše poslední vítězství. Kdybych chtěl vyzkoušet své čáry, místo vychutnávání stisku smrtících paží, zůstali byste naživu jediný okamžik, abyste trpce litovali: litovali toho, že jste se mi kdy postavili."

„Já ho teď vyzvu," řekl Houd vedle Logiho, „je chytrý, ale s tím si na mne nepřijde. S Ruggrimem mu přálo štěstí."

„Ne." Logi by rád viděl Houda zničeného, ale ten člověk byl pořád ještě cenný. „Počkej, co se stane teď. Ruggrim ještě neskončil."

Protože Ruggrim, promočený vodou s pískem, se namáhavě plazil na špinavých kolenou zezadu k Temnému.

Ruggrimův zašpiněný obličej byl plný bolesti. Musel se však plazit či sunout pouze po břiše, aby

Temného podtrhl v kolenou, strhl ho na pláž a snad se mu dostal na krk…

Temný se pomalu otočil. Střelhbitě se sehnul. Vytáhl Ruggrima na nohy. Vyměnili si pár úderů. Ruggrim byl sražen a dostal ještě kopanec navíc, takže klopýtl a padl do vody. Zkázu dovršilo krátké bodnutí z prstu Temného. Ruggrim jako by se zvedl na neviditelném provaze s rukou chňapající ve vzduchu nad hlavou. Zastavil se, mokré vlasy mu padaly přes zamžené oči – balancuje nad propastí smrti. „Konec hrátek!“ zahřmělo nebe. Temný se tyčil až do bezmračné oblohy. Zvedl pravou ruku s černou rukavicí a pozdvihl jednu stranu svého černého pláště. Zamířil ukazovákem. Černá syčící čára, silná jako prst, plula vzduchem k Ruggrimovu srdci. Vyšla válečníkovými zády a propíchla ho jako rožeň.

Bylo to tak zlé, jak se Logi obával. V tomto utkání mohl Temný zabít Ruggrima, kdy si jen zamanul. Jak naznačil, když nabízel Maeve spoluvládu, byla tato bitva skutečnou šalbou.

Houd to také pochopil. Logi se k němu otočil. „Teď máš příležitost vyzvat ho ty,“ navrhl ironicky. Obrovitý bojovník buď neslyšel, nebo neměl zájem. Obličej měl popelavý.

V.

Druhý den po bitvě se Logi uzavřel ve svém stanu. Hledal soukromí, a to nebylo zrovna snadné v táboře jižanského vojska uprostřed všudypřítomných bojovníků, kteří odstrojovali koně, po bitvě je krmili a ošetřovali, a kteří dohlíželi na zdlouhavé naloďování Západanů, vracejících se do Phatu. Někteří jenom čistili a leštili zkrvavené zbraně a umazaná brnění. Večer se stavěly hranice pro padlé nepřátele a jedna oddělená hranice pro padlé Jižany. Ohně ještě stále hořely a plnily vzduch zápachem, kterému už Logi přivykl – špatně se mu z něj dělalo jenom při pomyšlení, jaký že je jeho původ.

Logi měl k službám dva mladé mohutné Jižany, stáli stráž před jeho koženým stanem. Nechtěl, aby ho někdo rušil, dokonce ani Velitelka sama ne. Události dnešního dne mohly být mnohem důležitější pro záchranu Východních království, než nějaká bitva nebo porady se smrtelníky.

On totiž hledal radu nesmrtelných.

Bylo poledne, ta nejpříznivější hodina. Předchozí večer strávil Logi stavbou oltáře z plochých kamenů,

ačkoli ho lákali, aby s nimi zůstal u ohně, kde se oslavovalo nasoleným durnským hovězím a syronským vínem. Dopoledne uplynulo ve zbožných meditacích.

Ten oltář byl, pravda, hrubý, ale postačí jako stůl pro náčiní k pobožnosti: svíce, zlatý osmiramenný kříž, symbol vycházejícího slunce a hlavní znak magického kruhu Rey-Janal; a tajné byliny. Uprostřed rozdělal Logi svatý oheň z kůry loučoviny, která vyrostla v Allulu. Položil ruce na kůru, přivolal do nich oheň, lehce kůru hladil, až začala čadit a rozhořela se. Přilil několik kapek tekutiny, jež bude oheň udržovat, aniž kůra shoří. Potom se na oheň musí přihodit nějaké byliny: symbolická oběť.

U Rey-Janal nebylo vždycky jisté, zda se objeví. Na zaklínadlo neodpovídala a toto zaklínání postrádalo jakoukoli donucovací moc nad silami, jež ve své temnější formě vyvolávalo – a Rey-Janal je rozmarné božstvo, které umí jakékoli vzývání přehlédnout.

Logi poklekl před provizorním oltářem. Donutil své vědomí, aby zapomnělo na stan v rušném jižanském ležení ve Slatích. Chtěl hovořit s Vesmírem. „Volám tě," pravil. Vesmír naslouchal. Slabě se zachvíval, hotov zkoumat pověření Krále čarodějů. Řečí čar pronášel své pověření. „Při mém pravém jménu," přerušeno mlčením, „a pravém jménu mého zabitého nepřítele," další mlčení, „volám tě!" Pravá jména pronášel nehlasně. Nebylo by dobré, kdyby je zaslechl jiný čaroděj a získal tak vládu nad jejich mocí.

Této vyvolávací formule se užívalo pouze pro nejjednodušší zaklínání a kouzla: k odvrácení škodlivých čar někoho jiného, k snadnému

uzdravování, k přičarování plodnosti, k zaklínání domů, studní a podobně. Mělo to tu výhodu, že se tím nevyvolaly žádné síly větší než čarodějovy, ale Logi si přál vyvolat jinou sílu. Pronesl pouze jediné další slovo v oné řeči: „Očarovaná.“

Když přešel do řeči čar, mohl Logi začít s vážným dílem: vyslal do Vesmíru řadu jednoduchých formulí, žádajících, aby ho Bohyně Světla vyslyšela – přidal řádku ponížených proseb k Rey-Janal, aby se projevila. Končil zaříkávací modlitbou: „Nejvyšší nad vojsky Světla,“ zpíval, „objev se přede mnou. Nejvyšší nad vojsky Světla, projev mi milost svou přítomností. Nejvyšší nad vojsky Světla, tvůj služebník tě potřebuje.“

Zprvu to vypadalo, že slova a rituál zůstanou bez odpovědi. Potom začal dým z plamenů na oltáři houstnout, tvaroval se do zřetelné formy a zhmotňoval se. Nad oltářem stála, plujíc vzduchem, půvabná postava Rey-Janal. Nejmocnější z potomstva Ya’aliho. Bohyně Světla. Prostřednice mezi světy.

Její krása nebyla krásou Maeve Morrigany. Na tváři bohyně nebylo nic z její vnucené ponurosti. Jako by v ní bylo vůbec málo emocí, až na jistou sladkost, která se zdála být spíše stálá než vztahující se k této chvíli. Bohyně na sebe vzala podobu štíhlé, smrtelné dívky, nahé dívky, která si očividně nebyla vědoma vzrušivosti svého těla, jemuž se právě nalila ňadra – až na to, že Rey-Janal tajila svou moc v této podobě, co jsou dějiny smrtelníků dějinami, a déle než si i Logi mohl vzpomenout.

„Vstaň a promluv,“ řekla Bohyně místním jazykem. Znělo to jako jemné, jasné pobídnutí, ačkoli pobídky vyšších bohů jsou vlastně rozkazy.

Logi vstal. Vykročil k ní: třebaže se její obraz nehýbal, ustupovala před ním. „Nejmocnější Bohyně,“ začal, „bez tvé síly, která by mi pomohla, jsem bezmocný.“

„To je lákavé: neměli bychom ponechat nesmrtelného bez pomoci ve světě smrtelných.“ Hlas byl bez výrazu, až na tu stálou sladkost.

„Nejsou to však smrtelníci, s nimiž musím bojovat.“

„Ano? Takže proti nějakému jinému smrtelnému čaroději? Nebo proti nějakému zvířecímu démonu?“ Měla-li to být od ní lest, pak nic v jejím hlase nebo výrazu tomu nenasvědčovalo.

Vypověděl, co mu bylo známo: svět smrtelníků s jistotou a rychle dobývá Temný, odpadlík ze světa bohů, nepřemožitelný smrtelníky ani jím samým.

„Nu dobrá, čaroději! Dobrá! A co bys ode mne chtěl?“ Vypadala, že ji to nezajímá, že se vzápětí rozplyne v dým. Asi skutečnou Rey-Janal na jiném světě vyrušil při nějaké rozpustilé božské hře. Tento obraz nebyl ničím více, než promítnutím. Mohl každým okamžikem zmizet.

„Vyslechni mne, zapřísahám tě! Žádná moc na tomto světě nedokáže Temného na dlouho zadržet, snad ani zbraně darované Vyššími Bohy –“

„Jako je Prorokovo Žezlo? Vzpomínám si, že jeden z nás ho dal nejvěrnějšímu ze svých služebníků. Mělo znásobit služebníkovu moc. Ale to už je dávno…“

„Ano, Paní. A jestli se dostane Temný k Žezlu přede mnou –“

„Ne, čaroději. A na tyto obavy zapomeň.“

„Ale –“ zaprotestoval. Začal znovu: člověk se přece hádá s bohy vytáčkami. „Paní, ty víš, že co je zjeveno smrtelným, nemůže být skryto bohům. Temný si je jistě vědom toho, že Žezlo existuje. A kdo mu zabrání v tom, aby je našel?“

Ta stále nevyzpytatelná ho ujistila: „Prorokovo Žezlo není zbraň, která… není určeno žádnému z Vyšších Bohů, aby se jím oháněl. Taková je sudba vyslovená Ya’Alim. Bylo by pošetilé od kohokoli z nás vzepřít se této sudbě. Ovšem ty jsi pouze nižší nesmrtelný. Ty je můžeš hledat beztrestně. Já tě podpořím! Ale užívej je obezřetně. Žezlo stvořil bůh, jehož smrtelníci nenávidí. Nečiň takové zázraky, které jeho prorok –“

„Takže on – Temný – nepoužije Žezla proti mně?“

„Řekla jsem, co jsem řekla, čaroději.“

„Ale on mne spíš rozdrtí, než by mi dovolil Žezlo najít. Dej mi svoji sílu! Přijď a pomoz mi.“

Bylo až k zoufání, jak nepřestávala vypadat sladce a neskutečně nevinně. „Vyšší Bozi,“ pravila, „mezi sebou nebojují. Nezúčastňují se –“ její prsty udělaly drobné odmítavé gesto – „hašteření smrtelníků – s výjimkou odpadlíků. Nemůžeš očekávat, že do toho budu zasahovat.“

„Nemůžeš však něco podniknout proti skutečnému odpadlíkovi z kruhu Vyšších Bohů?“

Neskutečně nevinná postava se začala rozplývat v dýmu. „Zaútočíš-li na některého z bohů, nemohu ti

pomoci. Ale –“ tvar zmizel, ale hlas zůstal – „budu se snažit na tebe dohlédnout. Ale bojovat nikoli. To pro mne není. Taková je Ya’Aliho vůle. Budu tě sledovat.“

Vyšší Bohové byli hráči. Těžké je zvědět, co z jejich skutků není jen nějaký druh hry. Dalo se očekávat, že se někdo stane odpadlíkem pro lehkovážnou rozkoš dobýt smrtelný svět. Logi nevěděl, co z toho má méně rád: hrátky Vyšších Bohů nebo roztodivnou hloupost smrtelníků.

Trvalo další tři dny, než se Západaňané nalodili. Bylo větrno, na prostředek jara den přímo mrazivý, a Logi seděl tiše u svého přítele ohně. Napadlo ho, že si musí s Chostem ještě promluvit o Bavinu, ale v přítomnosti neotesaného Houda se pro to nezdála vhodná chvíle.

„Podívejte! Ne, tam ne, tamhle! Podívejte!“ zvolal jeden mladý Jižan. Po travnatém návrší mezi skupinou zásobovacích vozů a velitelských stanů k nim přicházela tmavá postava s dlouhými rovnými vlasy a s orlem na kožené rukavici.

„Vrať se k Meyrlockovi,“ nařídila mu. Velký tmavý pták odlétl. Maeve seběhla ze svahu k jejich ohni. Jižanští bojovníci povstali.

„Sláva Maeve Morriganě!“

Chost stál mezi nimi. Král čarodějů a Houd vstali pomaleji: Logi beze spěchu, Houd snad proto, aby demonstroval své postavení.

Maeve jim nervózně pokynula, aby si sedli. Razila si cestu k ohni. „Bude třeba, aby se celé moje vojsko dozvědělo toto. Právě jsem dostala zprávu od Meyrlocka. Volá nás k pevnosti, a to co nejrychleji. Paladinovy šiky porazily Kton a pohnuly se k Útesové

pevnosti. Ta včera padla. Teď pochodují sem. Města na řece hlásí, že jsou nájezdníci nablízku.“ Ironicky se usmála, pleť na lícních kostech jí planula. „Z Útesu k Jižanské Tvrzi, je to dva týdny pochodu. Budeme se muset potýkat s nájezdníky, a třináct dní budeme potřebovat na přípravu k odražení náporu Paladinových sil. Houde, Choste: dnes se vracíme. Připravte muže na pochod. Logi, s tebou bych chtěla mluvit o samotě.“

Vstal a připojil se k ní. Odváděla ho od ohňů a stanů. „Být sám je tu téměř nemožné,“ postěžovala si. „Potřebuji však tvoji radu, aniž by nás někdo rušil a zamlžoval problémy.“ Kráčeli po tvrdé, prašné cestě, která spojovala Slatiny s Jižanskou Tvrzí. Malé jezírko s šedavou vodou hraničilo z jedné strany se širokou silnicí. Z druhé strany byl slatinný porost. „Svoji Radu svolám, jakmile se vrátíme do Tvrze. Ale my si můžeme pohovořit už teď.“

Maeve se zastavila u vyvýšeniny s nízkými kameny vedle jezírka. Posadila se. Vyčkávala. Logi se kousal do spodního rtu, věděl, že nesmí spěchat. Zůstal stát. Vítr se opíral do těžké látky jeho pláště. „Moje názory se nezměnily.“ řekl po krátké úvaze. „Jsem přesvědčen více než kdy jindy, že tvoje jediná šance v boji bude v tom, zda dokážu ovládnout Prorokovo Žezlo proti vašemu nepříteli.“

Ačkoli bylo chladno, měla paže nahé. Měla na sobě vestu a dlouhé rukavice z černé kůže. Pozoroval pevné svaly na jejích štíhlých pažích, které se soustředěním napínaly. Na pravé paži byla patrná nová jizva, dokonale zhojená, o málo silnější než vlákno pavučiny,

dlouhá asi jako lidská dlaň. „Proč bys měl být o něčem přesvědčen víc, než kdy jindy? Co jsi odhalil?“

Naklonila se k němu, ohnula kolena a boky se dotýkala plochého kamene, na kterém seděla. Němě ji obdivoval. Tato žena měla ve Východních královstvích nejlepší smysl pro strategii a taktiku. Opět to prokázala. Kdysi přijela s Houdem z Durnu a rozdrtila barbary z Útesu, když překročili Pahorkatiny k Durnu a menším městům na řece. Ale ani onen výkon nebude ničím po vítězství nad Arcidem.

Maeve Morrigana byla pro své nepřátele stejně strašná jako vrána zvěstující smrt, Morrigan; po té vráně měla jméno. „Takže?“ otázala se.

„Poslyš: musíme uvážit, proti komu bojujeme. Tvoje mimořádné velitelské schopnosti… o nich nikdo nepochybuje. Ale to bude trvat jen tak dlouho, dokud je Temný ochoten si s tebou hrát na kočku a myš, a šetřit si síly. Možná, že smeteš také Paladinovo vojsko – to není to hlavní. Temný je víc než nějaký jiný vojevůdce. Viděla jsi sama, jak zápasil s Ruggrimem. Když s ním svedeš bitvu, střetneš se s bohem – jedním z Vyšších Bohů, jedním z panteonu těch největších.“

Vše, co na to řekla, bylo: „Vyprávěj mi o pánu Nerovi.“

Logi usedl vedle ní. „Jeho skutečnou totožnost neznám. Ale je to nejmocnější smrtelný čaroděj, jakého jsem na tomto světě poznal, je téměř tak mocný jako Králové čarodějů, jako čtyři nesmrtelní čarodějové – asi tak. A poslouchá ho voda… Mocný živel. Za určitých okolností bych se ho bál i já. Kdybychom

bojovali na moři, pokládal bych ho za téměř tak nebezpečného, jako je Temný.“

„Ty myslíš, že Houd… měl prostě štěstí?“

„Že porazil pána Nera?“

„Ano,“ vstala, zamířila zpátky.

Šel za ní. „Houd by ale mohl druhého takového střetu litovat. Přijde na to. Radil bych Houdovi, aby bojoval s pánem Nerem v Údolí Volby – uprostřed Útesu, celé dny pochodu od nejbližší vody. Vím jistě, že by zase zvítězil.“

Maeve se k němu otočila. „Už jsem se rozhodla.“ Věděla, že jí nenabídne žádnou novou radu, ani informaci, kterou by si Velitelka sama nevydedukovala. Ale tento rozhovor mezi čtyřma očima jí zřejmě pomohl uvažovat. „Když Temného Nepřítele baví posílat proti mně vojska, budu stát a bránit se, dokud ho ten zápas neotráví, nebo dokud já nezemřu nudou. Je na tobě, abys našel způsob, jak ho zastavit, zatímco já ho budu udržovat v dobré náladě na bitevním poli. Mohla bych dodat, že ty nejsi můj jediný spasitel. Podle Meyrlockovy zprávy je jich víc. Pán Cholker k nám vyslal posla…“

„A?“

„Aby nám sdělil, že zachrání Východní království. Nezachází do podrobností, ale slibuje, že zničí Temného Nepřítele.“ Mluvila ironicky nadneseným tónem, zdůrazňovaným efektními záblesky ve vlasech. „Možná, že prostě slibuje nemožné.“ Ta možnost visela v tichu, jež mezi nimi zavládlo. Logi spočinul očima na jejích štíhlých silných pažích.

„Já vím jedno.“ V úvahách o jejích tmavých očích zapomněl na svou dřívější obezřetnost.

„Ano?“

„Když Temný nadhodil, že bys byla vhodnou spoluvládkyní pro nesmrtelného, jako je on, pak měl pravdu.“

Ruka v černé rukavici se sevřela. „Když to řekl, urazil mne. Ať je jeho moc sebe více pohádková, já vidím našeho Nepřítele jen tak, jak ho vidí všichni v těchto královstvích. Paladin je bezcitný. Arcid by byl stejný. Západaňané vyvraždili Durn a dvojměstí, vyvrátili Kton do základů. Naše šlechta je vybita, venkované dřeli do úmoru všude, kde se octli pod Paladinovou nadvládou. Naše ženy byly hříčkami jeho vojáků – také pohnutka k dobývání. Bohové vědí, jak Arcid potlačil tak bojovné město, jako je Phat…“

Ale dál už nemluvila. Stál a trpělivě na ni hleděl, a ten pohled svědčil o tom, že měl na mysli něco jiného. Konečky prstů se dotkly nahé pokožky jejího ramene, potom jemné kůže na její levičce. „Musím ti připomenout, že já jsem rovněž nesmrtelný.“

Na okamžik její tvář ztemněla. Ale pak její tělo ztuhlo a ona mu ruku odtáhla. „To mi připomeň, až se vrátíš s Prorokovým Žezlem. Na takové věci teď nemám čas.“ Vzpřímila se, ale pak promluvila s jistým zmatkem: „O tomhle si někdy promluvíme – děkuji ti za radu. Celá Rada se bude se mnou muset setkat v Jižanské Tvrzi… Probereme… ty věci. Věřím, že se vyznáš v mém vědomí.“

VI.

Třebaže Maeve Morrigana vypadala vždy jako rozhodná žena, nikdy jim nepřipadla tak pochmurně odhodlaná. „Toto je naše poslední setkání," řekla. „Vím jistě, že v době, kdy budeme mít příležitost se zase sejít, budou mnozí z nás po smrti. V té době už budu mít jinou Radu." Odmlčela se, zamyslela. „Pokud sama budu naživu," dodala.

„Každý bojovník ve Východních královstvích zemře, abys ty mohla žít," zaprotestoval Chost. „Jsi ten nejnadanější vojevůdce, jakého máme. Tebe by nikdo nemohl nahradit. Je naší povinností, abychom chránili tento zdroj síly naší spolupráce."

„To stačí." Umlčela ho pohybem ruky, ukázala na plátěnou mapu, která zakrývala celý stůl a byla vyvedena v červené, modré a zelené barvě. Tenký zelený pruh běžel podél pobřeží Walského moře, kroutil se k východu a k severu k Jižanské Tvrzi, a k deltě řeky Sleen, k nejjižnějšímu a nejzápadnějšímu bodu mnohem větší zelené plochy, jež se táhla na sever od řeky a na východě se dotýkala oceánu. Východně od Jižanské Tvrze byly vyznačeny Pahorkatiny: kostrbatá,

kopcovitá krajina, a pod ní nesmírná pustina Útesu, vyznačená červeně. „Paladin je teď tady.“ Tenkým slonovinovým ukazovátkem označila prostor asi v jedné třetině cesty mezi Pevností Útesu a deltou. „Před vojskem nejsou žádné vážné překážky, pokud nedorazí k Jižanské Tvrzi, a to bude, řekněme, během deseti dnů.“

„Deset dní k Tvrzi,“ dumal Houd chraplavým hlasem, „potom dalších… asi dalších deset… do Durnu.“

„Většinu našich bojovníků nám poskytl Ragan z Durnu,“ dodala Maeve. „Padne-li Jižanská Tvrz, nevím, jak by mohl Durn vydržet. Paladin fakticky ovládne celé údolí Sleenu. Usmyslí-li si táhnout na Syron, z Durnu na to bude potřebovat pouze dvacet dní. Jakmile padne Syron – je to naše poslední pevnost – všechny země severně od Sleenu budou bez ochrany.“

„Zastavíme ho, jako jsme zastavili Arcida,“ ujišťoval ji Houd.

„Uděláme, co budeme moci.“ Znovu ukázala na hory mezi Syronem na pobřeží a Durnem. Vedla ukazovátko podél Sleenu směrem k Durnu. „Tady pochoduje pán Cholker, ale může se dostat jenom sem.“ Ukázala na průsmyk v horách, na západ od Syronu. „Moji Jižané budou muset odolávat prvním Paladinovým útokům bez pomoci ze Syronu.“ Odmlčela se a rozhlédla se po pětiúhelníku sedících. „Takže většina z vás okamžitě vyrazí k Ostrovům Zabitého. Dříve nebo později, možná dříve, pokud se mi Paladina podaří porazit, zaměří na nás Temný

Nepřítel moc svých čar. Nedávno prováděl množství pokusů. Kéž je z nich užitek.“

„Zůstanu a utkám se s Paladinem,“ řekl Houd.

„Smyslem všeho je zachovat tě při životě, nikoli tvoje sláva,“ skočil mu do řeči Logi. Houd se setkal s jeho očima – pohlédl do nich nenávistně. Ale brzy se odvrátil od Logiho nehybného, bezvýrazného pohledu.

„Jak jsem řekla, Houde, budeš doprovázet Logiho na jeho cestě. Bažíš-li po slávě, budiž tvojí slávou, že jsi nám pomáhal navrátit Prorokovo Žezlo, abychom přemohli Temného Nepřítele.“

Houd na ni hleděl, dusil se hněvem, ale podvolil se.

„Admirále Choste, jak dlouhá je cesta k Ostrovům Zabitého?“ tázala se Maeve. Příkře položená otázka.

„To nejde tak snadno vypočítat,“ začal Chost. „Záleží to na počasí, na tom, jak se dostaneme k moři, co se přihodí cestou.“ Pokrčil rameny. „Nezáleží to na naší vůli, ale na shodě okolností.“

„To je všechno hezké. Ale udej počet dnů.“

„Nejlepší lodi se stavějí v Rurii. Do Rurie půjdeme osm dní. Dalo by se to provést rychleji, ale je to ta nejmenší část naší cesty. Měli bychom zůstat silní pro plavbu po moři. Dovol, půjčím si tvoje ukazovátko.“ Podala mu slonovinovou hůlku. „Nuže,“ pokračoval Chost, „osm dní do Rurie, kde požádáme o rychlý pětistěžník. Meyrlock může před námi vyslat vzkaz. Potom vyplujeme severním směrem,“ ukazoval na mapě. „Za dobrého počasí to dělá do Syronu méně než dva dny. Dalších šest do Numy. Tam naložíme zásoby na dlouhou plavbu. Z Numy k Bavinu…“ posunul ukazovátko na sever a ukázal za okraj mapy. „Bavin

leží velmi daleko na sever. Při ideálních podmínkách… řekněme třicet dní z Numy do Bavinu. Měl bych počítat víc. Odhadl bych to na šedesátidenní cestu tam a dalších šedesát zpět, když nepočítám s příliš mnoha obtížemi.“

Houd jej přerušil. „Mám-li putovat pro Žezlo, žádám o právo je použít. Jsem z nás všech nejsilnější.“

„Užívat je bude Logi. O tom je rozhodnuto,“ řekla Maeve a ani se na obra neohlédla. „Choste: šedesát dní tam a šedesát dní zpět, to dělá sto dvacet. To není moc dobré. Za těch sto dvacet dní Temný a Paladin a Nero… mohou všechny porazit.“

„V těchto věcech nemůžeš nesmrtelným důvěřovat. A já už jsem porazil čaroděje přinejmenším stejně mocného jako je tento, velkého pána Nera. Žezlo bych měl nést já!“

„Zmlkni, Houde. Mluvil jsi jinak, když měl Temný svést boj s nejsilnějším z nás. Teď jsem mluvila s admirálem Chostem. Pane Choste, očekávám, že přivezete Logiho a Houda zpět do devadesáti dnů.“

„Je to delší, mnohem obtížnější cesta, než dovedu podle mapy odhadnout…“

„Ano?“

„Mohu se jen pokusit o cestu v čase, který jsi určila,“ povzdechl si velitel loďstva.

Promluvila skoro zuřivě. „To nepostačí. Pokus se o to!“

„Slibuji pánu Chostovi jeho podmínky,“ řekl Logi, aby vyjasnil situaci. „Moje čáry nám budou při plavbě pomáhat.“

Maeve Morrigana odstrčila sedadlo. „Tím je tedy rozhodnuto. Vy tři vyrazíte zítra. Vrátíte se kolem letního slunovratu. Pakliže už nebudu naživu, pomstěte mne! Pakliže budu, očekávám, že spatřím Prorokovo Žezlo v Logiho rukou.“ Pak se obrátila k Houdovi: „Logi bude potřebovat, aby ho ochraňoval náš nejsilnější bojovník. V tomto úkolu hledej svou slávu. Budou tě opěvovat nejen pro boj s pánem Nerem, ale také proto, že jsi ochránil Krále čarodějů na jeho rozhodující výpravě. A tohle je rozhodující. Mým úkolem je udržovat na Východě nějaký druh odporu za vaší nepřítomnosti.“

Houd cosi zamumlal.

„Teď můžete všichni jít,“ pravila Velitelka. „Pamatuj si, veliteli loďstva Choste: nejrychlejší loď a ti nejlepší námořníci. Chci vás mít zpátky rychle – a přísahám při Ya’Ali, chci vás mít zpátky.“

Zůstala sedět a čekala, až ostatní odejdou, a tak dala najevo, že se ponořila do vlastních myšlenek. Ale Logi se zdržel. „Já Houdovi nevěřím.“

„Bojovávala jsem Houdovi po boku v minulosti. Je silný a oddaný.“

„Houd je zlomyslný, a je hloupý, byť mazaný.“ Myslel na to, jak Houd váhal vyzvat Temného, na to zaváhání, o němž se Maeve prve zmínila.

„Vážím si tvé rady.“ Byla dnes popudlivá. „Ale Houd je zvyklý plnit moje rozkazy.“

Logi obrátil hovor jinam. „Vzpomínáš si na konec našeho rozhovoru ve Slatinách?“ zeptal se. „Poté, co přiletěl Meyrlockův orel?“ Jeho hlas byl jako vždy drsný, ale byl v něm teď překvapivý pocit zranitelnosti.

„Vzpomínám,“ řekla unaveně, ale nikoli nevlídně. „Takže?“

„Takže…“ Hlas mu přeskočil. Jak mu tohle mohl provést pouhý smrtelník! „Jenom si to pamatuj.“

Zamyšleně přikývla. Vstala. Vykročila k otevřeným dveřím. Šel za ní, nedá se takhle odbýt. Pod loučí u dveří se jemně, ale naléhavě dotkl její paže. Zahleděl se jí hluboko do tmavých očí. „Pamatuj,“ naléhal. Byla téměř tak vysoká jako on.

Otálela pod pohledem jeho naléhavých zvláštních očí a velitelským hlasem. Ale vydržela jeho pohled. „Až se vrátíš s Prorokovým Žezlem,“ pravila pomalu, „mé srdce se přinejmenším trochu zaraduje. Když se vrátíš, a já budu ještě naživu… Ano, když to takhle dopadne, pokusím se vzpomenout.“

Maeve vyšla první.

VII.

Maeve Morrigana byla připravena bránit Jižanskou Tvrz proti jakékoli síle, jakou může Paladin postavit. To místo bylo skutečně nedobytné: stálo na plochém táhlém kopci, jehož jedna strana končila útesem prudce spadajícím do řeky Sleen, druhou stranu chránil velký přesahující kamenný val, po němž mohli bok po boku jet tři jezdci. Pod tímto valem bylo úbočí odkopáno, takže z větší části volně přečníval do prostoru. Celý tábor Jižanů – kožené stany, sklady, ohniště – se dal zbudovat na tomto vnějším opevnění. Na straně u řeky stál vnitřní hrad, osazený třemi stovkami vybraných bojovníků a na vzdálenějším vnějším opevnění opatřený obrannou věží se zdmi neproniknutelně silnými.

Maeve si vyjela se svým doprovodem: dvaceti vysokými mladými bojovníky. Vedle ní jel Gaemir, veterán mnoha válek. Sloužil pod ní v Numě a pak později, když se dala do služeb dobytkářských knížat Durnu. Byl to širokoplecí bojovník se střapatým plnovousem, zahalený do odřeného a vybledlého

černého pláště, bojem zocelený, a vhodně doplňoval Meyrlocka jakožto poradce Velitelky.

Padací mříž v bráně akropole se za nimi zavřela. Hlídky v bráně zvedly padací most přes vodní příkop. Maeve jela dohlédnout, jak pokračují přípravy v jejím vnějším táboře. Navzdory ztrátám budili Jižané stále dojem vojska, prodchnutého bojovým duchem. Teprve před deseti dny odrazili Arcidův nájezd. A tak tu byli, zápasili spolu v prachu, křížili spolu zbraně, aby se procvičili, a přitom čekali, až se objeví Paladin. Kostnatý mládenec, bosý a jen s otrhanou modrou rouškou kolem beder, praštil se svým soupeřem do prachu. Ten kašlal a polykal prach – ale náhle natáhl nahé nohy, drsnou patou zachytil toho prvního za kolenem a strhl ho dolů. Oba sotva dechu popadali.

„Jste dobří.“ Maeve seskočila na tvrdou zem. Oba bojovníci vstali a postavili se před ní do pozoru. Položila oběma ruku v rukavici na ramena. Prostě to byli chlapci, dorostli do náležité výšky, ale ještě ne do šířky. „Jižanská Tvrz spoléhá na takové mladé muže.“

„Ano, paní,“ vypravil ze sebe jeden z nich. Oba se tvářili plaše.

Zasmála se účastně. Takovéhle chlapce patrně děsí: princezna z Numy, podrobitelka barbarů z Útesu a žena, jíž si žádají Nesmrtelní.

„Až budete stát tváří v tvář Paladinovi, nemyslete na svoje rodiny a hospodářství. Já na vás rovněž spoléhám.“ Poklepala jim laskavě na ramena. „I já jsem jenom smrtelnice, víte? Je to tajemství.“ S lehkým srdcem vložila nohu do třmenu, vyhoupla se do sedla a odcválala.

Ale kolik takovýchto mládenců a kolik dalších ostřílených válečníků vede na smrt? Ach ano, důvěřovala Jižanům a jejich Tvrzi proti mužům pána Paladina. Ale Nepřítelovy čáry – to byla jiná.

Vyjeli z tábora a s obtížemi se pohybovali po zákrutách cesty svahem dolů pod bránu vnějšího opevnění a dali se cestou ke Slatinám. Do Jižanské Tvrze přijížděli uprchlíci už posledních pět dní – zabýval se jimi

Meyrlock: některé povolal do zbraně, většinu pak posílal do farem a měst nahoru po řece; jeho orlové před nimi nesli vzkazy. Uprchlíci byli zpravidla hladoví a většinou měli roztrhané boty a odrané šaty. Ale Tvrz potřebovala všechno své obilí pro případ obležení. Taková rozhodnutí musela padnout. Velitelku zejména trápilo, že tolik z těchto lidí bylo z Delty: neprchali před hlavním vojem pána Paladina, ten byl ještě týden pochodu daleko, ale před pleniteli z válečných lodí a před nájezdníky, které vysílal před sebou.

Bylo jarní ráno, jasné a větrné. Mrak kouře se zvedal z míst, kde se cesta stáčela těsně k řece. Proti čisté obloze bil ten kouř do očí. Museli jet ještě hodinu, než se dostali k jeho zdroji. Hořela tam usedlost a s ní i chudobnější lepenicové chalupy podruhů. Stodola zůstala. Maeve a Faimir k ní vyrazili. Snažila se nevnímat silný zápach kouře, který ji lechtal v očích a nutil k slzám. Vedli koně opatrně, obávajíce se každého zvuku. Kdoví, kolik Západaňanů má chuť je přepadnout?

Stodola byla stará a nachýlená ke straně. U vchodu bylo rozsypáno plno zrní. A byl tam jeden mrtvý. Před smrtí ho mučili. Uťali mu obě ruce. Ze zad mu trčela harpuna. Uvnitř to bylo ještě horší. Další mrtví venkované. Maeve zvedla za vlasy hlavu jednoho z nich: ležel na břiše uprostřed rozsypaného obilí. Byl mladý. Snad hezký pod krví vytékající z úst a z čela a pod zašpiněnými vlasy. Aspoň že neztráceli čas mučením. Usmrtili ho čistě: bodli mu meč hluboko u kořene krku. Ale co je to tady? Žena. Ne, žena ne, dívka: pod roztrženou bílou košilí neměla žádná ňadra. Z jejího zničeného a zčernalého obličeje nebylo možné vyčíst, jak byla stará. Maeve začala prohlížet její tělo, aby zjistila, jak zemřela – pak si to rozmyslela.

Nebyl čas na řeči. Gaemirovi postačilo pouhé gesto. Vyšli ven.

Mlčky jeli zpět k ostatním členům doprovodu. „Měla bych vás všechny poslat, abyste si prohlédli tu usedlost, jako příklad toho, proč bojujeme," zvolala Maeve a tasila meč. „Na to ale není čas. Prozkoumáme to tady a pak se rozhodneme, co dělat."

U řeky našli dvě galéry, zakotvené v travnaté zátoce. Byly to jen malé walské přepadové čluny, daleko menší než phatské plachetnice, které mohou nést více než dvě stovky lidí. Čluny byly velkolepě vybaveny ve stylu typickém pro bohaté dvojměstí. Kolem dokola byly bohatě vyřezávané. Sedadla byla polštářovaná, bronzová příď a kování se krásně leskly. Příď se zvedala v oblouku a stáčela se do voluty, ale krátký klounový čelen vyčníval nad hladinu.

„Je jich čtyřicet, možná padesát," řekl Gaemir zamyšleně. „Jsou to pěšáci, my na koních, to bude hračka."

Maeve uvažovala. Obě galéry byly naloženy pytli s obilím. Západaané se zřejmě vydali vyrabovat další hospodářství a vrátí se s obilím. Zachránit další houf venkovanů už by bylo bezpochyby příliš pozdě. „Počkáme si na ně."

Pobíjení Západaanů bylo chaotické. Pokud Maeve kdysi mívala vůbec jakou radost ze zabíjení pro zabíjení samé, pak dávno pominula. Vybojovala příliš mnoho bitev. Byla to odpuzující práce, v níž byla ona náhodou dobrá. Její muži však od ní čekali bojové nadšení. Vnutila se do té nálady, když cválala přes zakouřený dvůr vypáleného statku.

Gaemir po jejím boku ani žádnou radost nepředstíral. Kosil Západaany jednoho po druhém, téměř s opovržením. Jeden mladý Jižan mezi nimi spadl z koně, když ho silný Západaan, zřejmě jejich vůdce, zezdola bodl. A v okamžiku byl ten Západaan v sedle. Kůň se vzepjal, ale jezdec ho brzy ovládl: kopal ho do slabin a přitahoval uzdu a kůň se točil dokola. Jezdec se vítězně zasmál. Potom zahalekal a vrhl se na Maeve. Byl to silný bojovník s širokou hrudí a býčí šíjí. Maeve s námahou odrazila jeho první výpad. Vyhnul se jejímu protiútoku a projel kolem ní.

Gaemir s ostatními rozháněli Západaany, kteří se ještě drželi na nohou, ale jejich vůdce zřejmě poznal Maeve a uvědomil si, jak by její smrt mohla být důležitá. Vyrazil na ni znovu. Provedli výpady a kryty,

pak předstírala útok a náhle sekla – rozťala mu zápěstí, takže jím divoce trhl a upustil meč. Byl bezmocný. Ale ona už zabila čtyři nájezdníky. „Gaemire," rozkázala a dívala se, jak ptáci krouží po lhostejné obloze. „Zabij toho muže!"

Na šarvátky se západ'anskými nájezdníky bylo málo času. Maeve posílala každý den Gaemira s padesáti vybranými muži, dostatečnou silou z hlediska bezpečnosti. Každý den hlásil Gaemir stroze: vyřídili jsme hejno nájezdníků, a jiní plenitelé unikli na koních nebo v člunech.

Mezitím Meyrlockovi orli ohlásili, že Paladinův hlavní voj je na cestě ke Tvrzi. Velitelka skončila přípravy. Očekávala bitvu.

Každý den vyjížděla Maeve se svými muži k vnějšímu opevnění. Dalo jí těžkou práci odrážet Paladina a jeho válečné šiky od hradeb. Po celodenní bitvě se Západ'ané příštího rána vrátili s čerstvými muži v předních řadách, ačkoli je vždy vedl sám Paladin a jeho pobočníci: Melidar a Urdulf. Těmto třem se boj zřejmě nikdy nepřejedl. Každé ráno vyšplhal Paladin na jeden ze slézacích žebříků nebo na jednu obléhací věž na kolech, kterou dotlačili před bránu – a někdo se mu musel postavit. Paladin byl lví muž. Vrčel a řval, když se bil. Přes tuniku nosil dlouhou kroužkovou zbroj, helmu však nenosil. Kolem hlavy měl hřívu žlutých vlasů. Byl do hněda opálený a obrovitý, snad druhý mezi smrtelníky velikostí a silou po samotném Houdovi. Kdokoli se Paladinovi postavil do cesty, padl. Bylo těžké si představit otřesnější

pohled než divoce útočícího Paladina, máchajícího širokým mečem s dlouhým jílcem v pěsti velikosti stehna, jako by to byla pouhá dřevěná hračka.

Šestý den pršelo, ale Západaané na to nedbali. Přiklusali a šplhali po vlhkých a klouzavých žebřících. Maeve byla unavena. Každý den se musela bít a zabíjet muže za mužem. Měla pocit, že se mění v bezmyšlenkovitý vraždící stroj. Hradby byly v tom dešti zrádné. Bojovníci obou stran přenášeli na obuvi bláto a na tvrdých kluzkých kamenech se těžko zachytávali. Alespoň ta voda naplní hráze… Jižané se nebudou muset spouštět přes vysoký útes k řece. Předstírala útok a udeřila, a další Západaan byl sprovozen ze světa. Vedle ní se bili Gaemir a Meyrlock. Starý čaroděj se ukázal být překvapivě mistrem umění, jak zacházet s mečem. Ale jeho hlavní zbraní byli dva orlové, každý na jednom zápěstí. Vypouštěl je na Západaany, když se snažili vyšplhat po žebříku na val. Dnes byl obzvlášť nebezpečný. Západaané neustále klouzali po mokrém povrchu. Když se zvedl vítr, Meyrlock začal čarovat. Obtočil vítr kolem sebe, takže mu složil plášť a bílý pocuchaný vous do záhybů. Zaměřil jej na žebříky a obléhací věže a vítr je odvál od hradeb.

Potom, sedmý den, padal déšť v kapkách, jež rachotily na jižanských stanech jako padající kameny. Vnější tábor a opevnění byly rozblácené a bezútěšné. Stany pleskaly ve větru. Paladinovi Západaané konečně odtáhli.

Déšť a vítr neustávaly. Nejprve to vypadalo, že Západaané hodlají přežít ten nečas ve stanech,

schoulených mezi dřevěnými obléhacími hradbami, které si postavili kolem tábora. Trvalo to čtyři dny. Potom kdosi zaklepal na Maeviny dveře. Hleděla z okna na pleskající déšť a divoké nárazy větru. Klepání se ozvalo znovu a ona nabrala odvahu k dalším zničujícím zprávám: další řezničina před námi? „Ano. Kdo je?“ Vnutila svým očím navyklý lesk. Netrpělivě zvolala: „Vejdi!“

Vešel mladý hoch, syn jednoho z jejích veteránů, červenal se a zajíkal.

„No tak,“ – chtěla být laskavá – „ty jsi Ruldův syn. Rosteš ve válečníka?“

„A-ano, paní… ale to Meyrlock s vámi chce mluvit. Mám ho… vpustit?“

Maeve se zasmála. „Nemyslím, že jsi už dost starý na to, abys zabránil Meyrlockovi v čemkoli, co si zamane.“ Zřejmě nic nechápal. „Vpusť ho… vpusť ho.“

Chlapec zmizel, jako když ho vystřelí. Ve dveřích stanul Meyrlock, na zápěstí v rukavici seděl poklidně jeden z jeho orlů s kapuckou přes hlavu. Maeve se usmála. Starý čaroděj svedl za ni mnoho dobrých bitev. Byl to vítaný host. „Přináším poselství,“ řekl svým nakřáplým hlasem.

„Dobré zprávy, doufám.“ Meyrlockův obličej byl nevyzpytatelný. „Posaď se, příteli.“ Přisunul si křeslo k jejímu ohni a patrně přitom držel orla na ruce. „Přišlo by vhod víno?“

„Není třeba… Mám dobré zprávy, ano. Pán Cholker je na den pochodu od Jižanské Tvrze. Podle hlášení

stráží u vnějších bran se Paladin připravuje na souboj. Západďané mají zdatné průzkumníky.“

Naplnila pohár aspoň sobě. Cholker se konečně dostavil…

Prozatím proto konči řezničina v Jižanské Tvrzi.

VIII.

Na tento okamžik Cholker dychtivě čekal. Seděl zvysoka a pyšně na bílém koni. Přes dlouhou kroužkovou zbroj měl bílý kabátec ozbrojený stejnou červenou věží, jakou měl na stříbrném štítu. Štít a kopí držel sebejistě a vychutnával ten okamžik. Konečně! Nastala chvíle, kdy pustí žilou svým nepřátelům. Výměnou za trochu krve svých poddaných měl Cholker příležitost sehrát roli spasitele Východních království.

Tohle byla Cholkerova první zkušenost ve skutečné válce. Ale dobře ho vycvičili. V turnajích ho nedokázal porazit nikdo ze Syronu. Dvakrát se setkal se silnými soupeři z jiných měst, a dvakrát zvítězil. Mocného Raggrima z Durnmu vyhodil ze sedla. Se svou vybranou kohortou porazil železnou gardu Allulovu v přátelském souboji.

Cholker se před touto chvílí pravdy a krve cítil bezstarostný a volný.

V údolí řeky Sleen nastal mlhavý úsvit. Mlha se zvolna rozplývala a Cholker mohl rozeznat zatím jen nejasně sílu, která se k němu sunula podél řeky.

Průzračným vzduchem blýskalo stříbro, černé a rudé skvrny. Klidný jak omámený jasnovidec čekal Cholker, až se jarní obloha vyjasní. Tyto dva poslední dny byly slunné a klidné – po větru a dešti, který bičoval zemi a zneklidňoval koně a zpomaloval Cholkerův pochod po tři dny. Ach! Ale dnešek by měl být pro bitvu výborný.

Po boku pána Cholkera jel Krazsus, jako orel hleděl upřeně před sebe, s vlasy spadajícími na ramena, pečlivě nakadeřenými podle Cholkerova vzoru. Cholkerův doprovod tvořili muži kultivovaní a civilizovaní k dokonalosti. Ale byli to rovněž cvičení bojovníci, patřili k těm nejlepším ve Východních královstvích. Cholker vedl sílu dvaceti tisíc mužů svého velkého města v bílých pláštích. Vojsko pána Paladina musí být jen o trochu větší, jestliže zanechal dostatečný počet mužů na udržení pořádku ve dvojměstí a na dalších dobytých územích. Když se opar rozplynul, odhaloval Cholker, že obě vojska jsou si více méně rovna počtem. Svým mužům věřil.

Zašeptal Krazsovi: „Je čas.“

Krazsus přikývl. Zvedl velkou bitevní lasturu ke rtům a zadul na ni. Pán Cholker vyslal podél řeky Sleen první vlnu těžké jízdy proti Paladinovi.

Vedle Cholkera padl jezdec. Šíp ho zasáhl do hrdla. Ve smrtelné křeči si vykroutil hrot šípu a jeho pokus o výkřik vyústil v chraplavé zachrastění v hrdle, když padal z koně. Cholker pozvedl vysoko štít, aby si chránil obličej před deštěm šípů, které vypustili Paladinovi lučištníci. Vzduch zhoustl šípy – nepochybně vypouštěnými rychle a jenom nepřesně zamířenými, ale vyhnout se jim bylo stejně těžké jako

kapkám v divokém lijáku. „Nedívejte se vzhůru!“ zaburácel Cholker. „Vaše oči!“

Koně padali, i když se muži chránili štíty. Bitevní pole bylo živoucí zkázou padlých koní, koní vzpínajících se v šílenství, a těch, co právě klesli koleny na travnatou zem. „Ustoupit!“ Do Cholkerova štítu udeřil šíp. „Ustoupit, povídám!“ Naštěstí neměly šípy dost průraznosti, aby prorazily drátěnou košili. Ale umíralo příliš mnoho mužů. Jeho výpad se obrátil v naprostý zmatek. Bezoblačná azurová klenba se žlutým slunečním kotoučem vysoko nad obzorem, teď když k němu ujížděli zpět, ta pěkná jarní obloha byla krutým výsměchem.

Cholker byl blázen! Bojoval bez rozmyslu, se sebezničující trpělivostí zvířete, které vyráží znovu a znovu za cílem, jenž se však ukazuje být příliš hbitý. Tolik o jeho bojovnících s chocholy v heraldických bílých pláštích a s navoněnými vlajícími kučerami. Zaútočili jednou. Nepodařilo se jim ani dospět k Paladinovým postavením bez nevítaných ztrát, zaútočili znovu. Jejich řady opět uvedli ve zmatek Paladinovi lučištníci. Teď se přeskupovali po třetím neúspěšném útoku.

Paladin neměl čas se zabývat s tímto syronským pánem, vychovaným v pýše a nádheře. A že si Jižanská Tvrz dala načas se svým pádem, bylo teď nutné vrátit se do dvojměstí. Už dávno nespravoval osobně největší z měst, která dobyl. Vrátí se ve walském válečném člunu. V blízké budoucnosti bude mít jeho vojsko spoustu práce, aby se upevnila jeho moc na dobytých

územích. Paladin dostal od svého Temného Pána rozkazy ohledně Jižanské Tvrze. Temný se tou věcí bude zabývat sám.

Už žádný čtvrtý výpad? Možná, že se Cholker poučil.

„Melidare!“

„Ano, pane.“ Melidar byl nejsilnější z Paladinových velitelů, vlasy měl dlouhé, modročerné a lesklé, kostnatý obličej hladce vyholený a tvrdý jako podešev. Byl to krutý, nerozvážný muž.

„Učiníme výpad a dáme těm východním pávům za vyučenou. Chci, abys vedl první vlnu. Urdulf a já budeme následovat.“

„Ano, pane. Mám dát příkaz zadout do lastur?“

„Za okamžik.“ Paladin pozvedl svůj obrovský meč. Nato tasil i Melidar a odvrátil ránu. Melidara téměř srazila z koně síla Paladinova těla a jeho rychlost. Vzpamatoval se však a postavil se další ráně. Paladin se mocně zachechtal. „Jsi moc rychlý, Melidare,“ zvolal. „Moc silný. Chci, abys mi slíbil jednu věc: nepouštěj se do Cholkera. Nechci, aby mi ho zabil někdo jiný. Přenech Cholkera mně!“ Paladin přimhouřil oči. „Teď můžeš vydat rozkaz. Zatrubte na lastury!“

Melidar zdatně seskupil své muže. Hned na to zaduly lastury.

Meče se kmitaly a drny vyrvané kopyty z vlhké půdy létaly Cholkerovi kolem obličeje. Byl špinavý a jeho kopí a meč byly od krve. Tihle Západaňané měli v

oblibě jezdecká kopí – v zacházení s nimi byl Cholker mistr.

Malý Západan s tmavým obličejem a střapatou bradkou na něj zaútočil. Cholker útok odvrátil. Hroty kopí na štítech. Západan padl. Nikdo neměl svého protivníka, ačkoli bitva pořád probíhala špatně. Cholkerovy řady se hroutily. Téměř všechny jeho muže poranily Paladinovy šípy a útočící bojovníci. Skoro nebylo ani stopy po nějakém plánu nebo záměru jak vést boj, když válečníci klouzali po pláni, někteří bojovali přímo u řeky. Přátelé i nepřátelé byli nebezpečně promícháni. Cholker se ostražitě ohlížel kolem sebe po černočervené postavě, která by na něj mohla vražedně zaútočit zezadu.

Lastury opět zaduly a druhá vlna západanské jízdy rvala trávu kopyty. Nebyl čas na záměry. Cholker držel kopí za štítem a bojoval mečem, hodlal si v této pohromě zachovat život. Kůň zavřískl a trhl svým jezdcem v bílém plášti, když mu západanské kopí probodlo krk. Cholker se otočil k Západanovi. Podvědomě, ale nečekaně ťal vzhůru a bodl Západana pod pravou paži. Západan zavyl a upustil zbraň. Cholker zarazil meč prvního protivníka, projel kolem něho a snažil se nabrat dech. Nelítostné a horké slunce se teď blížilo středu modře smaltované nebeské klenby. Tvrdé jarní slunce slibovalo ohnivé léto. V tomto vedru a vyčerpaný hodinami beznadějného boje se Cholker cítil zoufale unaven. Bil se, aby odrážel nepřátelské meče, nikoli aby proléval krev.

Musel se soustředit. Podařilo se mu vymotat se z nejprudší seče. Několik z jeho vybraných bojovníků se

tu bilo dosti ukázněně, aby mohli velet v nahodilém proudu bitvy. Cholker se k nim přidal. Callio, šlachovitý člověk stejně vysoký jako Cholker sám, stále vypadal na to, že jeho rukám je ostří meče lehounké. Krazsus byl raněn na noze, ale pro nepřítele byl ještě příliš silný. Allix se širokým obličejem vystavoval na obdiv svou hustou plavou bradu, aby se odlišil od zbytku vybraných mužů, kteří byli hladce vyholeni jako Cholker.

Pod tlakem se násobily jeho síly. A co teprve mladý Firat! Bylo mu sotva osmnáct a vousy mu začaly růst teprve nedávno… Ale chlapcova hladká hnědá kůže se jakoby vyhýbala ranám, a on krásně vládl mečem. Do Cholkera vstoupila nová síla, vyřítil se na Západaňany. I kdyby zbytek syronské armády prchal a v pominutí smyslů vyl na slunce, Cholker a jeho doprovod vytrvají důstojně až do konce.

Paladinovo vojsko se postupně soustřeďovalo, ale nemělo s kým se utkat. Nakonec se dva obrovití Západaňané spojili a projeli zmatkem, jeden tichý a krutého zjevu, ten druhý dokonce obrovitější, se žlutými vlasy, který řval, že vyzývá Cholkera.

Stráže ve vnitřní bráně povolaly Maeve Morriganu, aby se podívala na vysokého, štíhlého muže, který dorazil v doprovodu dvou tuctů bojovníků. Měli na sobě bílé pláště s erby. Pod nimi měli kroužkovou zbroj až ke kolenům, vpředu a vzadu s rozparkem, aby mohli sedět na koni. Byli to Cholkerovi muži.

Koně supěli, celí zpocení. Muži seděli vzpřímeně v sedlech se známou syronskou pýchou, ale kabátce měli

potrhané, se zelenými skvrnami od trávy, ušpiněné blátem a krví. V ranním slunci byly jejich obličeje mdlobně bílé. Svolila, aby vstoupili do vnitřního hradu: spustili padací most a ona dala rozkaz, aby zvedli mříž.

Maeve přistoupila k štíhlému muži, který jel vpředu. Obličej měl jemný a bezvousý, i když mu na dlouhé cestě narostlo hrubé strniště. „Chlapče!“ zavolala mladého bojovníka, aby podržel koně, když se muž spustil ze sedla jako stroj. Prkenně se uklonil a poklekl před ní. „Přijímám tvé služby,“ řekla mu. „Vstaň. A kdo jsi? Řekni mi, jak se jmenuješ?“

„Jmenuji se Callio. Callio z vybraného doprovodu pána Cholkera.“

Zpytovala ten bledý obličej se strništěm. Byl to obličej poraženého? Maeve se připravila na nejhorší.

„Syronští rytíři zvítězili.“ Uštvaný výraz usvědčoval jeho slova ze lži.

Calliovi muži zůstávali v sedlech. „Chlapče!“ Mládenec předstoupil z místa, kde přidržoval Calliova černého koně. „Postarej se o tyto muže,“ pravila. „Zařiď, ať si odpočinou, a něco k občerstvení.“ Od opasku zvedla černý hedvábný váček. Odměnila mladíkovu odpovědnost malou zlatou mincí. „Pojď, Callio. Promluvíme si o tom.“

Kráčeli přes vnější nádvoří hradu. Půda byla vysušená, bylo to rozpraskané bláto ze dnů lijáků, po nichž přišlo palčivé slunce.

Kopla do vydroleného kousku bláta. „Vítězství, povídáš?“

Usmál se odmítavě. Přikývl: rychlé, malé pohyby bradou, hořké a neklidné. „Raději tomu tak říkáme. Ale

zaplatili jsme za to krví. Mezi námi se sotva najde někdo neporaněný. Pán Cholker se stahuje do Durnu. Já jsem byl pro to, aby houf našich nejzdatnějších mužů pronásledoval Paladina dál.“ Znovu se chvatně pousmál. „Dovolíš-li – Cholker naslouchá těm, co smýšlejí stejně jako on.“ Pravou rukou učinil odmítavý posunek. „Snad má pravdu: on a Krazsus, Allix a Firat. Všichni utrpěli zranění.“

„Vyhráli jste však. V jakém stavu se nachází Paladinovo vojsko?“

Zůstal stát. Stáli tváří v tvář. „V lepším než naše. Mnohem lepším. My jsme byli příliš nezkušení… snadno nás porubali. Třetina z nás zahynula. Zbytek pak…“ zase ten posunek pravičkou, „zraněn. Když lastury Západaňanů konečně zatroubily na ústup, nemohl jsem tomu uvěřit. Určitě je překvapilo, že jsme se bili dál, zalití vlastní krví. Bili jsme se dál… a dál. Nikdo nemůže pochybovat o naší odvaze.“

Přešli přes vnitřní nádvoří, zvolna šli kolem skladišť k mohutnému donžonu. Calliovy zprávy zasadily jejím nadějím ránu. Co z toho, že si Cholkerovo vojsko líže rány v Durnu?

Musel zpozorovat zoufalství, jež se jí mihlo v očích. „Paní, my jsme bojovali s největším válečníkem na tomto světě – a zvítězili jsme… za slušnou cenu. Cholker v jednu chvíli vyhodil Paladina ze sedla. Přes Paladinovu zuřivost to mohl být konec, kdyby náš pán na něj neútočil: byl by jen pěšák s mečem proti útočícímu kopiníkovi. Ale na takový nerovný boj byl pán Cholker příliš šlechetný.“

„Poslouchej mě, Callio: abych zbavila tento svět Paladina, vypustila bych na něj celou armádu, i kdyby byl sám, nahý a neozbrojený. Cholker je blázen. A já jsem už viděla Paladina bojovat. Dokud drží meč v ruce, je neporazitelný.“

„Já také, paní…“

„Cože?“ ztrácela trpělivost.

„Utkal jsem se s velkým Melidarem; podařilo se mi zranit ho na paži.“

Maeve mu poklepala na záda. „Kdy se vracíš k Cholkerovi?“

„Očekává nás neprodleně.“

„Tak? To se ti tedy povedl kousek. Melidarova pravice?“ Položila mu černé rukavice na ramena a obrátila ho k sobě. „To je dobře mířená rána za Východní království. Přinesl jsi špatné zprávy, Callio, zatraceně špatné. Nic mi nepředstírej. Ale pro tuhle ránu jsi mým bratrem.“ Callio byl velký silný muž, přes svůj štíhlý zjev. Ale vypadal zoufale vysíleně po tom boji a po jízdě. Bolestně našlapoval, dosud se nevzpamatoval ze ztrnulosti způsobené dlouhým pobytem v sedle. „Musíš mít hlad. Nakrmíme tě dobrým masem, než tě pošleme zpátky k Cholkerovi.“

K Jižanské Tvrzi ujížděl Logi a jeho průvodci skrytými stezkami jižně od řeky Sleen, vyhýbali se lákadlům měst na řece a mířili přímo na východ od Rurie a obešli okraj Pahorkatiny. Houd jel na obrovském koni, vyšším než muž v ramenou. Vzali s sebou služebnictvo, aby se staralo o jejich potřeby a chystalo jim jídlo až do Rurie.

První večer hovořil Král čarodějů s Chostem u večerního ohně v háji vysokých horských jasanů. Pochutnali si na durnském mase a dobrém žitném chlebě, který jim cestou nabídli venkované. Houd seděl sám, čistil si dlouhý ocelový meč a masivní štít. Sluhové zabezpečili koně a jedli své porce masa u jiného ohně.

„Zvažuji, co vím o Bavinu," pravil Logi a načal tak obtížné téma.

„Ale?" Na námořníkově opáleném a vrásčitém obličeji se zračil zájem. „Co kdo ví o Bavinu? Moji námořníci jsou první lidé z civilizovaných národů, kteří tam dopluli," řekl s jistotou. Jeho tvář v záblescích ohně vypadala dychtivě a zvědavě.

„I to, co o takových místech vědí nesmrtelní, jsou jen nespolehlivé útržky." Logi žvýkal zamyšleně chleba, vychutnával sladkou kořeněnou chuť života. „Za to ti ručím. Co mě nejvíc zajímá, je bůh, jehož na Bavinu uctívají."

„Filozofie nás učí nezaplétat se s bohy. Ti si vystačí sami a nepotřebují se zabývat smrtelníky. A jsou rozmarní."

„Možná. Ale tohle je záležitost, kdy s bohy jednat musíme. Temný nám nedal na vybranou. Pojď, ať ti vylíčím, co vím z příběhu tohoto boha, a… ty mě oprav podle svých vědomostí…"

„Tak do toho."

Zdálky přiletěl křik ptáka: chraptivé zakrákání nějaké obrovité vrány. Chost čekal.

„Tak dobrá. V naukách, které studuji, se připomíná, že daleko na sever od těchto zemí je veliká skupina

ostrovů. Ty ostrovy obývají barbaři, kteří nenávidí Ya'Aliho. Věří, že nejvyšší z Vyšších Bohů je mrtev, že ho Ya'Ali potají zabil. Prý se z Ostrova Zabitého nikdo nevrátí, protože tito barbaři vraždí stoupence Ya'Aliho a jiných božstev."

Chost zavrtěl hlavou. „To není zrovna ten příběh, jak jej vyprávějí moji námořníci."

„Které podrobnosti nejsou správné?"

„Inu, to podstatné je, že tihle ostrované vůbec nevěří v Ya'Aliho a další bohy. Říkají, že je jenom jeden bůh, a ten že je mrtvý."

„Jak zemřel? Bohové umírají těžko."

„Příběh vypráví o tom, že ho zabil démon – žena. Zabíjejí všechny cizince – a skoro zabili i moje lidi – jakožto vyznavače onoho démona."

Bylo to spíš tak, jak se na to díval Logi. Už mu byla známa totožnost Zabitého: Bůh, jehož smrtelníci nenávidí, jehož prorok vlastní Žezlo, za kterým se vypravili. Nezabil ho žádný démon, ale sama Bohyně Světla, Rey-Janal. Schopnost Žezla obrátit svého nositele ke zlu byla větší o to, že je stvořil zlý bůh.

Bůh, jehož smrtelníci nenávidí, vyslal svoje proroky, když byl tento svět ještě mladý, celá staletí předtím, než Ya'Ali stvořil své Krále čarodějů, aby dali skutkům smrtelníků rovnováhu. Proroci byli ve spojení s mnoha Vyššími Bohy. Ale tento namluvil svým prorokům, že žádný jiný bůh není: všechny jiné předpokládané božské síly jsou buď klam smrtelníků, nebo zlí démoni. Navíc jeho proroci tu lež úspěšně šířili: bůh si vybral mocné čaroděje a vybavil je zbraněmi, jako je Žezlo, božskými artefakty,

vytvořenými k znásobení jejich sil a jejich touhy po moci.

Ya'Ali se prý tak rozhněval na svatokrádežného boha, jehož smrtelníci nenávidí, že ho zničil. Ya'Ali vyslal svého nejmocnějšího potomka, Rey-Janal, aby zabila prolhaného boha v boji. Jeho vláda na tomto světě se zhroutila. Podle tohoto učení už boha, jehož smrtelníci nenávidí, nikde neuctívají.

Bylo těžké mít jistotu, jak dalece se dá učení pocházejícímu až z onoho ztraceného věku věřit. Ale prý ti stoupenci Boha nenáviděného smrtelníky byli nelítostní asketičtí bojovníci, berserkové na tažení, kteří vnucovali národům, které si podrobili, drsné zákony. Logi si pomyslel s jistým zármutkem: obyvatelstvo Bavinu se mohlo ukázat být víc než jenom obtížné.

„Povídej dál," naléhal na Chosta. „Tihle ostrované z Bavinu: nakolik jsou válkychtiví? Jaké mají milostné zvyky? Jaké zprávy přinesli tvoji námořníci? Snažím se ten obraz vyjasnit."

„Zřejmě vedou nepřetržitě válku s kmeny na dalších ostrovech. Stavějí báječné válečné lodi, které unesou na padesát bojovníků."

„A námořníci, kteří se vrátili, hovořili o tom, že jsou mezi nimi čarodějové. Je to možná lež, sloužící k tomu, aby se omlouvaly porážky?"

Chost vyprávěl přesvědčivě i zachmuřeně. „Ne, to ne: jestliže byli moji námořníci vyhnáni z Bavinu a zanechali tam mrtvé druhy, pak je třeba za tím vším hledat kouzla."

Možná to byl nadšený sebeklam velitele o jeho mužích. Ale Logimu už vyprávěli příběh o tom, co se stalo před třemi roky. Chost potopil loďstvo v počtu padesáti phatánských plachetnic ve Walské úžině za války mezi Phatem a dvojměstím. „Podle všeho to byla příliš velká přesila…“

„Mluvím jen o jedné malé vesnici, která se k nim zpočátku chovala přátelsky. Oslavovali je. Místní ženy je doprovázely k tanci. Ale pak se ostrované obrátili proti nim.“

„Tomu nerozumím: slavnosti, tance, ženy.“ Bůh nenáviděný smrtelníky si vynucuje mravnost bez radosti, uvažoval Logi. „Možná to byl nějaký druh zkoušky? Například: vypadaly ty ženy na to, že obvykle vstupují do volných vztahů s muži?“

„Takovou zprávu mi nikdo nepodal, Králi čarodějů.“

„A tebe nenapadlo se na to zeptat.“

„Moji lidé mi prostě podali zprávu. Naučil jsem je, aby byli struční a drželi se přesně skutečnosti. K čemu jsou vojákovi osobní dojmy – jako třeba mysliteli?“ Ohněm ozářený obličej vypadal ustaraně.

Tihle smrtelníci mají dar míjet se s podstatnými body a ponechávat hádanku nerozluštěnou.

Ruria byla kvetoucím městečkem. Ulice tu byly úzké a prašné, ale lidé byli tlustí a dosti blahobytní a jejich pýchou byly doky, v nichž stavěli válečné galéry pro Syron. Každoročně dodávali jednu galéru pro pána Cholkera coby rurijský tribut velkému městu na severu. Ale Syron potřeboval víc galér a bohatě za ně platil.

I vzdálený Útes kupoval rurijské lodi, zatímco Rurijští výhodně obchodovali s Allulem, platili krásnými loděmi a dokonale provedenými zbraněmi za allulské uhlí a ocel.

Chost v Rurii vyhledal loď, kterou chtěl, rychlý pětistěžník nazvaný Pěnná. Kouzlo Krále čarodějů nadouvalo jeho plachty stálým, rychlým jižním větrem. Bez čarodějovy pomoci by žádná loď neurazila tak dlouhou plavbu za tak dokonalých podmínek – nebo v tak výborném čase. Logi byl odhodlaný, nebe bylo čistě modré. Jen lehké obláčky zvolna tančily oblohou, zachycované ve velké výšce větrem.

Dva dny cesty od Rurie si povšiml černé skvrny na obloze, vysoko ve zvolna tančících obláčcích. Ta skvrna je sledovala po tři dny. Logiho oči ji čas od času zachytily, už když cestovali koňmo do Rurie: při příležitostném pohledu mezi vysokými, stále zelenými stromy, nebo jak prudce padá za vzdálenou horu. Tu a tam k nim zdálky dolehlo krákání havrana smrti – nikdy ale z dost velké dálky.

Pět dnů cesty od Rurie vítr ustal. Chost zabušil pěstí do dveří Logiho kajuty a zvěstoval mu tu zprávu. „Vítr. Co je s ním? Úplně ustal!“

„Cože?“ Logi ještě ležel v široké posteli pod kožešinovou pokrývkou. „Co to povídáš?“ ptal se.

„Vítr je pryč,“ opakoval Chost. „Dal jsem rozkaz, aby veslaři pořádně zabrali, ale…“

„Nech mě, ať se obleču.“ Logi vstal a rozhlédl se po stísněné, holé kajutě, jako by pro to hledal vysvětlení. Chvatně se oblékal, před smrtelníkem by to bylo ponižující.

„Nuže?“ ptal se Chost neklidně.

I Houd teď vklopýtal do Logiho kajuty.

„Tak se zdá, že tvůj báječný nápad, jak se rychle dostat k Bavinu, úplné selhal,“ pošklebo val se Houd. Stál ve dveřích s arogantně zkříženými pažemi. Jeho šířka zcela vyplňovala rám dveří. „Tohle je ovoce tvého čarování, co?“

Logi by projev takové neúcty neponechal bez trestu, avšak jeho mysl už opouštěla tělo. Rostla a hrála si s plachtami lodi a zkoušela vzpurné vánky. Logi se snažil promlouvat k těm vánkům řečí kouzel. Vánky však neodpovídaly.

Něco rušilo kouzlo Krále čarodějů a Logi si přál objevit, co to je. Jeho mysl cestovala za hranici, kam nikdo nedohlédl: za obzor. Spatřil, co se chtěl dovědět: a čeho se děsil. Směrem k nim se pohybovala loď, menší než jejich galéra s padesáti vesly. Byla natřena černě a zeleně a poháněla ji jediná řada vesel. Její příď nevybíhala do klounového zobce, jako tomu bylo u Chostova pětistěžníku, ale tvořil ji oblouk krku a hlava draka, která se vynořovala z vody. Jediná plachta byla opatřena nápisem z velkých zelených písmen: NERO.

Dalo se očekávat, že Pěnná potopí toto křehčí plavidlo v čestném boji. A Chost měl na palubě dost a dost výborných lučištníků mezi svými ozbrojenci, aby se vypořádali s lodí, jejíž posádka musela být u vesel – protože tahle loď vypadala, že nemůže pojmout žádné další cestující.

Nicméně jednou věcí byla galéra pána Nera obzvláště hrozivá. Nebylo třeba zkušeného oka

námořníka, aby bylo jasné, že pluje mnohonásobně rychleji, než by přírodní síly lodi smrtelníků dovolily.

Vzdutá plachta (v tomto bezvětří!) a veslaři poháněli loď mnohem větší silou, než bylo přirozené.

Odkud se ta loď vzala? Nevypadala jako neriánská. Plul snad Nero celou cestu od Útesu tak nadpřirozeně rychle, že je dohnal?

„Na palubu!“ velel Logi. „Blíží se útok.“ Nepřátelská loď už byla na obzoru. Logi ji ukázal Houdovi a Chostovi.

Chost vykřikl pokyny mužstvu, aby se přichystalo k bitvě.

Jak se Nero přibližoval, Chost rozkázal veslařům veslovat pozpátku a pokusil se manévrovat tak, aby na menší loď narazil přídí. Avšak Logi nepochyboval o tom, že Nero snadno dokáže vyklouznout z jeho dosahu. Ve chvíli, kdy byla Pěnná v postavení vhodném pro útok, Nero zakroužil tak, aby stál k pětistěžníku bokem. A teď byl Nero na doslech. Stál ve zbroji ze zelené kůže na dračím oblouku své lodi. „Houde,“ volal – a jeho hlas se zdál přecházet z každičké vlny kolem obou lodí – „Přišel jsem tě vyzvat na život a na smrt!“

Nesnažil se s lodí nikterak přiblížit. Místo toho skočil. Skočil. A zmizel ve své lodi, jako by neputoval prostorem, ale prostě se objevil na palubě Pěnné před Houdem. Chostovi muži se k němu okamžitě vrhli, ale spláchl je gejzír pěnivé vody. „Chci tvůj život!“ opakoval klidně Nero. „Tvůj, Houde!“

Houd se podíval vpravo a vlevo, než se pevně zahleděl na Nera. Potom zavrčel: „Snadno mi ho

nevezmeš.“ Vrhl se na Nera, ale nohy mu podtrhla velká vlna, která se převalila přes bok lodi. Každý se zachvěl, kromě Nera. Jako by vlnám kladl odpor a ty se jednoduše valily kolem něj. Další obrovité vlny se řítily na palubu: všechny jako by zasáhly nejdříve Houda. Houd přes všechnu svou sílu nakonec ležel v bezvědomí na palubě. Galéra sama se lámala pod přívalem vod. Tříštila se a potápěla se všemi ztracenými dušemi.

Poslední věc, kterou Logi slyšel, než ztratil vědomí, byl hlas, přicházející z vln i ze vzduchu: „Díky za všechny vaše životy. Zvlášť za ten tvůj, Houde.“ Nastala pomlka. „Můj velký pán se potěší. Ale ne až si uvědomí, že se vracím z Bavinu.“

To bylo vše, pak jen a jen vlny, nořící se do hlubin Logiho mozku.

IX.

Zatímco Paladin a Melidar měli na starost dvojměstí, Urdulf vyrazil ke svému Temnému Pánovi. Silné Urdulfovy prsty s černými chlupy pevně stiskly otěže, když vjel do tábora. Černé stany se prostíraly na mýtinách uprostřed porostu zakrslých stromů. Dál po jeho pravici směrem k Walskému moři byl bažinatý prostor s půdou, jež byla pro stany příliš mokrá. Nízké palmy s tlustými kmeny rostly ve shlucích až k vodě. Obdělaná půda, jíž Urdulf projel, byla pustá a spálená. Tihle Východňané toho ponechali vojsku na spížování jen opravdu málo.

Jeden velký stan se rýsoval nad ostatními, černější než sama noc. Urdulf spustil své široké tělo ze sedla. Západňané v černých a červených barvách ho obklopili. Stál klidně a čekal, až bude poznán. Nohy mu jízdou ztuhly. „Jeden z vás – ano, ty – vezmi mého koně. Tady, vem ho za otěže.“ Urdulf se poškrábal ve vějířovitém černém vousu a setřel si pot z oholené hlavy. Byla to obtížná cesta. „Cítím kuchyni,“ zavrčel. „Kolik je hodin?“

Vychrtlý bojovník s dlouhýma rukama před Urdulfem poklekl. „Poznávám tě, pane Urdulfe. Přejete si k našemu pánovi?“

„Ano, a nacpat si nácka.“ Popleskal se na tvrdý kulatý břich pod drátěnou košilí. „Můj nos… No ne! To je určitě oběd!“ Žhoucí slunce stálo vysoko na severu. „A chci se napít. Cestou jsem se pěkně zapotil. Víno!“

„Tady je.“

Zahnuli vlevo po stezce obzvlášť hustým porostem. Potom přišla mýtina. Kuchyňský oheň a vůně hovězího. U ohně stál obrovský muž, zahalený do sytě černého pláště s kapuci. Pod ní nebyly vidět jeho rysy.

Urdulf klekl na obě kolena. Když vzhlédl, zdálo se mu, že Temný Pán se tyčí jako útes až do nebe.

„Vítej, Urdulfe.“ Ten nadlidský hlas přicházel z prostoru nadcházejícího se mimo svět smrtelníků. „Zítra povedeš útok na Jižanskou Tvrz. Je to jediný den pochodu.“

„Pane, jsem poctěn, žes pro mne poslal.“

„Vstaň. Musíš se najíst.“ Hlas boha zlověstně parodoval smích. „Ty víc, než většina ostatních, Urdulfe. Nakoupili jsme dobrou hovězinu z Útesu. Durn bude brzy náš, a s ním nejlepší hovězí na tomto světě.“

„Můj žaludek ti děkuje, pane.“ Urdulf vstal v přítomnosti svého pána.

„Přineste mému pobočníkovi víno. Velký roh toho nejlepšího vína. Zítra budeme zabíjet!“

Hodina před úsvitem. Ještě půlden pochodu k Jižanské Tvrzi. Urdulf nesl zapálené pochodně v obou rukách, chodil po táboře a dohlížel na přípravy. Blížilo se léto, ale tohle ráno bylo drsně chladné. Celou noc bylo jasno. Teď však hvězdy postupně zakrývaly mraky plující od jihu. Kolem měsíce byl opar: úplněk zářil potrhanými závoji žlutě a zlověstně. Od Útesu vál bodavý vítr. Urdulf cvakal zuby.

Za úsvitu byla západańská tlupa připravena strhnout stany a vyrazit. Vítr sílil. Poděšená divoká zvířata cupitala se ukrýt do porostu podél cesty k Jižanské Tvrzi.

Nahoře kroužil červenavým oparem ranního světla orel.

Západańané konečně vstoupili na pevnou kamennou silnici k vnějšímu opevnění Jižanské Tvrze. Vítr byl ostrý a ledový, nepřirozený na tento jarní den, čarodějnický vítr. Před Západańany jel Temný na svém šupinatém rohatém zvířeti, seděl zpříma v tom větru, jako by se ho netýkal. Urdulf jel vedle něho a hrbil se proti větru. Za nimi táhli koně s námahou beranidla okovaná železem.

Dobývací žebříky opřeli o zdi kolem brány. Beranidla tříštila velkou bránu z oceli a ze dřeva. Urdulf vedl své muže nahoru po prohýbajících se žebřících. Jednou rukou si Urdulf přidržoval kolem těla těžký nachový plášť, ve druhé držel meč a přidržoval se žebříku. Nešlo to. Plášť se rozvlnil a vysmekl se mu ze sevření. Za ním padal smrtící déšť šípů, protože obránci stříleli vysoko do vzduchu. Jejich kopí dopadala jako ostré kovové krupobití, kterým vítr

nepohnul. Vpředu byli hroziví muži s meči. Kolem padaly kameny a kouřící roztavené olovo. Urdulf nedokázal rozeznat bojové volání vlastních muž od pokřiku obránců. Lastury duněly. Orel zaplácal křídly Urdulfovi těsně u obličeje. To byla procházka do pekel. Konečně se Urdulf zmítající se ve větru na vratkém žebříku dostal na dosah obráncům. Postavil se mu člověk stejně široký a silný jako on sám. V tomto nebezpečném postavení dostal ránu a padl na dva ze svých, které svým obrovským břichem srazil ze žebříku.

Tekutý oheň se lil z brány na dřevěné kryty, které chránily obsluhu beranidel. Dřevo vysoko vzplálo. Západanští dobyvatelé utekli, někteří z nich zahalení do plamenných plášťů, které bičoval vítr posledního soudu.

Třetí dne bojů: Maeve Morrigana volala z brány „Vítězství!“ Vedle ní se dal do křiku Gaemir a s nimi volali jejich muži.

„Vítězství!“

Meyrlock zvedl ruce v rukavicích, na každém zápěstí velkého hnědého orla. Jeho zaklínadla je pomohla zachránit. Oči teď měl červené, naběhlé, napůl zavřené. Za dne bojoval, v noci studoval knihy v knihovně a hledal klíče k dalším nebezpečným zaklínadlům a snažil se zjistit pravá jména mocností, o nichž se často pojednávalo pouze zašifrovaně. Maeve mu ochotně popřála okamžik triumfu. Jemu a Gaemirovi.

Prvního dne bojů strhl Gaemir Urdulfa z hradební zdi. Urdulf byl tlustý, ale v jeho širokém těle bylo něco

víc, než pouhý tuk. To, že nedokázal přemoci Gaemira hned první den, dodalo Jižanům odvahu.

Západďané zaujali postavení těsně pod hradbami. Jenom jedna postava k nim teď stoupala – nikoli Urdulf. Temný Nepřítel povolil svému břichatému příteli vést útok. Ale teď přišel sám, samojediný, nechráněný. Maeve necítila žádné slitování. Nepřítel nebyl blázen. Dala rozkaz ke střelbě lučištníkům, nastoupeným podél hradeb. Napjali své dlouhé luky. Šípy s ocelovými hroty, zamířené z takovýchto luků velkých jako člověk, prorazí drátěnou zbroj.

Vystřelili.

Připomínalo to klování do sochy z nějakého kovu daleko tvrdšího než ocel. Šípy tiše prolétly mimo svůj cíl. Jeden šíp zasáhl Nepřítelovu ještěrovitou bestii. Nepodařilo se mu proniknout kůží té zrůdy.

Nepřítel pozvedl zahalenou tvář k hradbám. „Ženo," zaburácela nebesa, „přivolala jsi to na sebe." Cosi držel v ruce oděné černou rukavicí. Pozvedl ten předmět, ukrytý v obou dlaních a téměř s rozkoší jej laskal. „Toto je tvá záhuba." Bylo to vejce: Nepřítel držel černé vejce velké jako pěst. Přicházel blíž a vejce se kolébalo a chvělo v černých rukách, vší silou se vrtělo. Pevné prsty se do něj zahryzly z obou stran, trhaly je: nejprve se zdánlivé napínalo a vlnilo, ale potom se jeho obsah oddělil s krákavým nepozemským zaječením. Pak nastalo ticho.

Prázdné tmavé rukavice se před Temným rozpřáhly dlaněmi vzhůru, s prsty zkroucenými jako paťáty. Zvedl se chomáček krvavého dýmu. Potom další kouř, teď se vlnil: vrstvy a oblaka kouře, hustého černého

dýmu, krvavě rudého dýmu – mísily se jeden s druhým a zvedaly se nad Tvrz jako kouřící a kroutící se trychtýř. Šplhal po obloze, unášený studeným větrem, zploštil se a roztáhl se do tvaru ohromné houby. Houba se zplošťovala stále víc a víc, až byla dvakrát, třikrát širší, než byla vysoká. Zaclonila slunce, zatemnila oblohu. Její klobouk visel nad celou Tvrzí. Maeve stála v chladném stínu. Lučištníci na nepřítele stříleli jako šílení, ale bez účinku. Někteří padli na kolena a hlasitě se modlili, vzývajíce Durna, Hogona, Rey-Janal. Výkřiky – žalující nebo hněvivé – stoupaly k Bohyni války. Maeve vyprázdnila svou mysl, navodila mentální obraz Jilly, nechala své myšlenky splývat s rytmem bojové mantry, meditativní průpovědi, zdůrazňující Jillyno jméno. Prozatím mrak nijak neškodil. Maeve pocítila jistou zvrácenou zvědavost, když své hnutí mysli zvládala do prostého úleku. Jak má tato houba obyčejného dýmu pomoci Temnému nepříteli ovládnout Jižanskou Tvrz?

Odpověď se záhy dostavila. Rozprostřený klobouk houby začal náhle vyvíjet sílu. Maeve hledala bezpečí na cimbuřích, jinak by se vznesla do středu mraku. Ostatní si dost pospíšili; muži se řítili k nebi. Mrak je vtahoval, skutečně padali nahoru a křičeli hrůzou. Maeve zarývala prsty mezi kameny cimbuří. Meyrlock se se zlověstným půvabem vznesl do vzduchu a pustil své orly. Samotné kamenné valy se hroutily pod tím náporem. Meyrlock zpomalil, na tváři se mu objevil zvláštní poklid. Něco spěšně křičel na Maeve. Maeve ta síla příliš mocně táhla. Zoufale se tiskla k zemi, pokoušela se prsty zachytit na kamenech, posunovala

se a plazila k nejbližšímu schodišti. Zápasila a ruce a nohy jí k tomu nestačily. Bylo to marné.

Snažila se držet na hrubé hraně prvního schodu s jednou botou zapřenou proti drsným výstupkům na příliš hladké podlaze. Ale to nestačilo. Celý její zápas trval jenom vteřinku: Maeviny rukavice škrábaly na kamenné hraně schodu a ona sama byla vsávána nohama napřed od sebe. Pod ní se Gaimir urputně snažil držet zakotvené berly, která nesla Maevinu korouhev s orlem. Ale i kameny pod ní se pod tlakem protichůdných sil uvolňovaly.

„Volám tě," jasně slyšela říkat Meyrlocka, když se blížila. Meyrlock teď plul vzduchem téměř klidně a zvedal se k mraku stěží postřehnutelně. Promlouval v nějakém jazyce čar a natahoval k ní vrásčitou hnědou ruku. Maeve se té ruky chopila s pocitem, že jen v ní jediné zůstává síla, která jí zachrání život.

Padali, ale mnohem pomaleji než ostatní – jako suché listy ze stromů, než přijde zima. Meyrlock užíval malé omezeně působící moci, aby zmenšil účinky drtivého zaklínadla Nepřítele. Pluli do oblouku klobouku zlověstného mraku. „Je-li ti život milý, vůbec nedýchej, dokud ti neřeknu," zašeptal Meyrlock. „Zadrž dech – jakkoli dlouho to bude trvat." Musela jen důvěřovat jeho cvičeným čarodějným smyslům.

Maeve a Meyrlock se vnořili do mraku. Měla čas se jednou nadechnout. Pak už byl jenom dým. Počítala vteřiny. Třicet vteřin. Sto vteřin. Dvě stě. Plíce jí málem praskly. Čaroději jsou cvičení na to, vydržet dlouhou dobu bez vzduchu. Jako potápěči. Ostatní… ne. Kolem sebe mohla slyšet kašlání těch nešťastníků.

Ze skvělých válečníků zůstal slzavý výkřik, přerývaný pláč, jak si s krví vykašlávali život.

Kde to je? Logiho mysl už byla schopna formovat otázky. Jeho tělo se probouzelo daleko váhavěji. Nebo se aspoň snažilo probudit. Rozhlížel se a nedokázal se pořádně soustředit, ačkoli mu připadalo, že se octl ve velké síni bez ozdob. Oheň plápolal. Před očima mu tančily zlaté jiskřičky, tančily uprostřed té rozmazané scény. Byl sláb a znovu ztrácel vědomí.

Když se pořádně probudil, zjistil, že leží podepřen v posteli a nějaká mladá dívka mu osušuje obočí. „Kde to jsem?“ dožadoval se. Přitiskla mu prst na rty: „Šššš…“

Té dívce nemohlo být víc než čtrnáct. Přesto v chování i v hlase měla autoritu, která umlčela nesmrtelného, starobylého a mocného, jako byl on. Ale, pomyslel si, je mu zle. A je tak unaven. Zdálo se, že to je zákon, jemuž se ani nesmrtelní nemohou vyhnout: unavení a nemocní musí někdy ustoupit příkazům svých ošetřovatelů.

Uklidňoval myšlenky, zatímco ona přešla po špičkách do vedlejší místnosti. Bylo mu divné, že se přistihl, že o ní uvažuje mnohem zaujatěji než o své výpravě. Nepřestával se divit: kde to je? Ale – a to je důležitější, kdo je tahle dívka? Byla oblečená jako venkovanka: nevkusně tkaná halena, dlouhá sukně. Ale tento sál byl příliš velký, aby patřil dcerce venkovana. Postel byla přepychově velká a těžká. A ona byla ta nejlíbeznější a nejráznější venkovanka, jakou kdy viděl. A taky nejčistší.

Vracela se. Usmívala se na něj s podivnou starostlivostí. „Byl bys umřel, kdybych se o tebe nestarala," řekla s drzým sebevědomím nedospělé. „Tak, teď dostaneš něco k jídlu. Měl by ses už cítit celkově líp, až na tu únavu. A pořád jsi slabý." Celý obličej se jí jaksi rozzářil. „Takže ti budeme muset dát k jídlu něco, po čem budeš silný."

Počkat. Kde už ji viděl?

Nabízela mu talíř nějaké lepkavé hmoty. Měla hustotu velmi hustého medu, ale když ochutnal, byla rozhodně sladší než med smrtelníků. Téměř zároveň pocítil, jak mu síla proudí do údů, a čistota do mysli. Dala mu další lžíci. Nabídla mu další, ale on odmítl. Bylo to až příliš sladké a silné.

„No dobře," souhlasila. „Ještě ti přinesu později."

„Nechoď pryč."

Otočila se. Tvářila se šibalsky. „Pročpak ne?"

„Řekni mi," otázal se tiše, „kde máš rodiče?"

„Obávám se, že na tomto světě už mého otce nenajdeš. A matku jsem vůbec neměla." Tvářila se dost vesele.

To byla směšná šaráda. Ale nemohl odolat, aby se do její duše nevnořil ještě dál. „Tak to jsi tady úplně sama?" zeptal se.

„Nikdy nejsem sama. Slouží mi mnoho lidí."

„Bohyně!" vykřikl konečně. „Já ti sloužím. Přestaň se mi posmívat!"

„Čaroději!" odpověděla a napodobila jeho tón. „Pomáhám ti po svém. Jestli nerozumíš žertu, není to moje chyba. A jestli na mne ještě budeš takhle křičet, přesunu tvé síly z tohoto světa k tomu příštímu."

Věděl, že by to dokázala. „Teď pěkně lež a sbírej síly, zatímco já budu chvilku pečovat o ostatní.“

„Ostatní?“ otázal se, když se vrátila.

„Inu ano,“ odpověděla s hranou ospalostí. Protáhla se. „Tyhle hloupé šaty se mi zajídají, ale musím se nějak pohybovat po městě a nevypadat příliš… Příliš božsky?“ Pokrčila nos.

Logi si uvědomil, že se mu takhle líbí. Když nedávala okázale najevo svou božskou stránku, její obvyklá něha získávala na osobitosti. Bylo obtížné uvědomit si, že je to pouhá maska.

„Ponech si je, Paní. Je z tebe tuze hezká venkovanka.“

Kouzelně se zarděla. Hrůza, pomyslel si, jsou role, které hrají Vyšší Božstva. „Kde to jsem?“ otázal se.

„Ó, dopravila jsem tě do Numy. Chost sem měl stejně namířeno.“

„A cos to říkala o ostatních?“

Našpulila ústa. „Inu, myslela jsem si, že bude nejlepší zachránit tvé nejdůležitější druhy. Když jsem tě vyrvala z moře, rozhodla jsem se vzít také Chosta a Houda. Takže pán Nero nakonec Houdův život nedostal. Pokud jde o zbytek –“ pokrčila rameny – „rozhodla jsem se, že ty námořníky lze hezky snadno nahradit, takže jsem je nechala utonout.“

Logi krotil svou zlost. Byli to dobří muži. Sloužili mu dobře na dlouhé pouti do Rurie, skoro do Numy. Jaká to božská lhostejnost je mohla nechat zemřít, když byla po ruce síla, která je mohla zachránit! Avšak jednou částí svého vědomí chápal její způsob myšlení. Byli to pouze smrtelníci, a to smrtelníci žádného

velkého významu. Co mohly jejich osudy znamenat pro jednu z Vyšších Božstev?

„Paní," začal, „potřebuji tvoji radu. Prosím, nehraj si se mnou. Jak je to dlouho, co nás pán Nero nechal utonout?"

„Teprve tři dny. Zotavil ses ohromně rychle. Ačkoli od nesmrtelníka, jako jsi ty, se to dalo očekávat."

„Takže jsme ztratili tři dny, chceme-li pronásledovat pána Nera. Při rychlosti, kterou se pohyboval, ho nikdy nedostihneme."

„Čaroději." Podívala se na něj s politováním. „Čaroději, prosím tě, mysli. Čím dál od pána Nera na moři budete, tím lépe. Tak moc se ti proti němu v poslední době nevedlo."

„Ale zmocní-li se Prorokova Žezla on, představ si, jakou moc bude mít!"

„Ach, jenom na tomto světě. My budeme vědět, co s ním, zaútočí-li někdy na Vyšší Božstva. Kromě toho, nemusí to být pro něj snadné."

„Paní, je to na tomto světě, kde se s ním musím utkat." Logi se zase položil na měkký polštář. Potom se prudce posadil. „Proč jsi to řekla?"

„Co, čaroději, co?"

„Že pro pána Nera to nemusí být snadné?" Chytře se pousmála. „Proč?" opakoval.

„Protože jde proti Temnému. Může se ukázat, že pán Nero je náramně pošetilý. Představ si tu moc, co by měl… Myslíš, že by tohle Temný chtěl? Jedna malá rada, čaroději: Temný havran Morrigan teď pronásleduje pána Nera."

Logiho hlava spočívala na polštáři. Promluvil klidněji. „Neočekával jsem, že přijdeš na tento svět smrtelníků, leda ve zhmotněném obraze. Děkuji ti. Za to, že sis… myslela, že stojím za tu námahu, a že jsi mne zachránila.“

Bohyně se uklonila.

„Ale vážně, co bych měl dělat?“ zeptal se Král čarodějů.

„Usměj se! Buď klidný… a zatím se své výpravy nevzdávej – jenom kvůli jednomu neúspěchu. Nemohu říci, co můj otec Ya’Ali určil pro budoucnost. Ale jsem si zcela jistá, že bys měl pokračovat.“

Políbila ho na čelo dětským, bezpohlavním políbením. Pocítil, jak mu další síla vstupuje do těla tím dotykem božských rtů. „Tak,“ pravila, „chci ti nařídit, abys spal. Až se probudíš, nakrmím tě dalším božským medem. Potom budeš mít dost sil odejít. Takže ti poskytnu trochu dalších rad a pošlu tě do Bavinu.

A teď, můj věrný nesmrtelníku… hm? Spi!“

Spal.

Když se tentokrát probudil, stály v nohách jeho lůžka tři postavy. Setřásl spánek a uvědomil si, že je to bohyně s větrem ošlehaným Chostem a Houdem po boku. Dosahovala Houdovi pouze po žebra, ale byl to on, kdo se tvářil rozpačitě.

Cupitala starostlivě k Logiho posteli. „Dobré ráno, Čaroději,“ pronesla. „Za minutku ti přinesu snídani. Potom, dnes odpoledne, můžeš odjet. Vše, co požaduji, abys udělal, je toto: v přístavu najdeš galéru,

trojstěžník, který se nazývá Šedá sova. Velitel lodi ti sdělí poslední smrtelné novinky. Chost zabaví tu loď jménem vaší Velitelky. Pojmenujete ji na moji počest.“ Nezbedně se pousmála.

„Nazvěte ji Démonka. Až doplujete do Bavinu, ostrované tu urážku vychutnají. Nechci, abyste se dali nachytat na nějakou lest, na nějakou předstíranou mírnost těch ostrovanů. Přistaňte připraveni k okamžitému boji.“

Bohyně zjevně nechovala žádnou náklonnost k vyznavačům boha, kterého zabili dříve, než započal tento věk.

„Rozumím, Bohyně,“ ujistil ji Chost.

„Dobrá.“ Hryzla si chvilku dolní ret. „Chci, abyste tuto výpravu vedli v mém jménu. Budou-li se vás lidé vyptávat, řekněte, že jste služebníci Rey-Janal.“

„Učiníme, jak jsi řekla, Paní,“ vpadl Chost.

Jaký měl Chost pocit? Zachránila mu život, ale jeho muže nechala zemřít. Tihle smrtelníci se zamotávají do situací, které jsou mimo jejich chápání. Mimo moje vlastní chápání, uvědomil si Logi. „Vy dva teď můžete jít,“ prohlásila a naznačila očima, koho tím míní. Její hlas nepřipouštěl žádnou možnost neuposlechnout, a druhové Krále čarodějů bez meškání odešli. „Tak, ještě trochu medu. Potom tě pošleme ke kapitánovi Šedé sovy.“

Rey-Janal byla nepředvídatelná. Ze smrtelného pohledu byla dokonce krutá.

Chost se zhluboka nadechl mořského vzduchu, když zahlédl galéry v přístavu Numa. Lodi, pach soli: tyto věci mu zřetelně přidaly na sebevědomí, a neznatelně

změnily držení těla a výraz tváře. Šedá sova kotvila na hluboké vodě a její kapitán je zřejmě očekával. Statný prošedivělý muž se širokým námořnickým obličejem a dlouhým plnovousem stál u zábradlí paluby a volal na ně. „Jsem kapitán Ren.“ Z hluboka od srdce se zasmál. „Poznávám vás všechny.“

„Bohyně nedopustí žádné komplikace, když se jí to nehodí,“ zahučel Logi ke svým druhům.

Chost na kapitána zavolal: „Pak tedy víš, že já jsem admirál Chost, námořní velitel Východních království.“

Bylo směšné se mu představovat. Východní království nebojovala s Temným na moři. Chost v minulých letech znamenitě válčil proti Phatáncům. Ale Phatánci nikdy nezaútočili na území tak vzdálená, jako je Numa.

„Vystup na palubu, admirále, a vezmi své druhy s sebou,“ zavolal Ren. „Asi jste se divili, jak to, že jsem věděl, že přijdete.“

„Další pekelné čáry,“ řekl Houd temně. Ale vstoupil na prkno a kráčel na palubu – dosti opatrně, jako by se bál, že prkno pod jeho vahou nevydrží.

„Víš, že jsem nesmrtelný sluha Bohyně,“ řekl Logi, když vkročil na palubu. „Mám za to, že ty ji také sloužíš.“

Ren uchopil jeho ruku. Byla suchá, s pevným stiskem, ačkoli patřila obyčejnému člověku, a nikoli nějakému nebesy požehnanému bojovníku, jako byl Houd, ani nesmrtelnému. „Klaním se u jejího oltáře již od chlapeckých let.“ Uklonil se.

Chost se rozhlížel. „Pěkná loď, kapitáne. Doufám, že ti nebude nemilé plout s ní pod naším velením.“

„Budu poctěn. Sloužit současně pod takovými velikány a ve jménu Bohyně, to je víc, než si mohu přát.“

„Jak víš, co má s tím vším společného Bohyně?“ otázal se Houd.

„Včera v noci se mi zjevila ve snu. Nejdřív vypadala jako pouhá venkovská dívka, třebaže vypadala a pohybovala se vznešeně. Potom odhodila venkovské oblečení a zjevila se nahá, taková, jakou ji vyřezáváme. Vzala na sebe podobu Vyššího Božstva a zdála se dosahovat až do nebes…“

„A zkrátka ti vyjevila, že přijdeme,“ popoháněl ho Logi.

„Řekla mi, že mne vyhledají tři poutníci: největší námořník těchto království, nejsilnější ze všech smrtelných a poslední z nesmrtelných Králů čarodějů. Měl jsem přejmenovat svou loď na Démonku podle ní. Dopravím ty poutníky na ostrov Bavin. Ukázala mi vaše podoby.“ Ren se bujně zasmál a spráskl ruce. „Takže jsem vás mohl očekávat. Měl jsem nějaké pochybnosti. Ale tohle byl pravdivý sen.“

„To rozhodně byl, kapitáne Reně,“ souhlasil Logi. „Jenom doufejme, že se z něj nestane noční můra. Pokud svolí admirál Chost, rád bych vyplul během dvou dnů. Zaopatři potraviny a okamžitě udělej, co je třeba.“

„Noční můra?“ tázal se kapitán.

Dalšího dne jim kapitán Ren přinesl novinky, které se dozvěděl na městské posádce – třebaže ty novinky byly určitě týden staré. Po zemi přišla jediná zpráva. Od

Maeve ani od Cholkera nedorazili žádní poštovní orli, ale jezdec od Maeve sdělil, že z Tvrze vypustili orly již dříve. Posel jel do Syronu jako rezerva Meyrlockových orlů. Několikrát měnil koně cestou údolím řeky Sleen a tu vzdálenost urazil za pouhé čtyři dny. Ze Syronu se jeho zprávy rychle roznesly podél pobřeží Numy.

Jeho hlášení naznačovalo, že Jižanská Tvrz dosud vzdoruje – dosud vzdorovala – pánu Paladinovi, třebaže ji těsně oblehl. Posel byl nucen pádlovat nahoru po řece pod rouškou tmy, když ho spustili přes násep Tvrze tam, kde sráz kolmo spadal do vody. Prvního koně vzal nějakým vesničanům na Sleenu. Během cesty se setkal s vojskem pána Cholkera ještě několik dní pochodu vzdáleného od Jižanské Tvrze.

Logi při Renových slovech sevřel ruku v pěst, jako by mačkal popsaný papír. Zavřel oči a představil si tvář Maeve Morrigany – soustředil se na ni mocně jako na jantru. „Musí vydržet. Musí …“

Vypluli. Kapitánu Renovi netrvalo dlouho, než zásobil loď na plavbu snad měsíční. Více času, než kterákoli z jiných příprav zabralo přemalovat Šedou sovu na Démonku. Při malé, ale radostné slavnosti vylili džbán sladkého vína na špičatou příď. Logi to zamýšlel jako úlitbu Bohyni. Šeptem se k ní modlil.

„Ty Nejvyšší nad vojsky Světla, stůj při nás na naší plavbě.“

Vstříc příštím týdnům hleděl Logi se smíšenými pocity. Nevěděl, co je na Bavinu čeká. Bude-li tam pán Nero a ovládne-li Prorokovo Žezlo, plují k nevyhnutelné záhubě. Někdy se mu zdálo, že hlas Bohyně říká uvnitř jeho hlavy: „Vždyť jsem ti říkala, že havran Morrigan už vás nesleduje. Pronásleduje Nera. Buď klidný.“

V takových chvílích nabýval na několik minut klidu. Potom vychutnával plavbu: třicet veslařů, mužstvo u plachet – modrý baldachýn sám a vítr, který napínal plachty.

Ale takové okamžiky klidu přicházely velmi zřídka. Vytrvale opouštěl své tělo a snažil se pátrat, jak daleko mohl po známkách, že na ně někdo útočí.

A pak jednoho dne, předem určeného dne (protože Chost se ve svých mapách dobře vyznal), se ozval výkřik: „Země!“ Už minuli množství ostrovů a mysů. Ale tentokrát byla země vyhoupnuvší se nad obzor důležitější. Výpočty Chostovy a kapitána Rena jim sdělily, že jejich plavba je u konce. Ta pevnina byla Bavin.

X.

Dým začal konečně řídnout, ale tělo Maeve Morrigany volalo po nadechnutí. Potlačila nutkání a cítila, jak tlak posouvá do žaludku a potom do týlu hlavy. Hrdlo a dutiny jí praskaly, vzduch z plic se dral ven. Dým se vznášel kolem. Snažila se mu vyhnout, nedokázala tak docela zvládnout rytmus výdechů a nádechů. Trochu se toho kouře nadechla. Přímo se vřítil do jejích průdušek. Maeve bojovala až k slzám – zakuckala se, snažila se nerozkašlat. Konečně se dostala s Meyrlockem do čistého ovzduší. „Nadechni se," řekl jí Meyrlock.

Meyrlock ji jednou rukou přidržoval, druhou máchal ve vzduchu a shromažďoval čarovný vítr, který vytvářel, a dával mu směr. Maevin smysl pro prostor se navrátil: dole bylo zase dole. Vznášeli se jako suché listy po větru dolů a na východ pryč od rozvalin Tvrze, pryč od vítězného Nepřítele, vznášeli se mimo zlověstný Nepřítelův mrak nad vodami řeky Sleen, kterou sledovali proti proudu směrem k Durnu. Z této výšky byla řeka tenkou modrou prasklinou přes

šachovnici polí v odstínech barvy zelené a žluté a hnědé. Z některých polí se zvedal kouř.

Zvláštní bylo, že nepociťovala strach. Meyrlock jako by proti tomu větru zápolil, stoupal a klesal, ovládal svůj živel jen tak tak, jako plavec ovládá rozvířenou vodu – ale byl sebejistý jako vynikající plavec. Pokud vítr vál, zdálo se, že má nad ním Meyrlock moc. Pod nimi se krajinou rozkládalo vojenské ležení: stany a špížovní vozy byly jako pouhé tečky. Maeve a Meyrlock dospějí do Durnu celé dny před Cholkerovými houfy.

Snesli se níž. Města na řece pod nimi ubíhala, ale Maeve cítila, že se pohybuje jaksi pomalu. Řeka Sleen byla plochá lesklá stuha. „Umdlévám už, Paní," řekl Meyrlock chvatně. „Budeme se muset… pokusit přistát do řeky. Potřebovali bychom větší přesnost…" Zmlkl.

Řeka se dmula vzhůru k nim. Meyrlock pustil její ruku. Klouzali podél modré čáry řeky a stále klesali. Řeka Sleen byla jako napřažená pěst. Maeve se otočila, aby se prohnula, než se potopí, ztratila nad sebou vládu – záda se jí prohnula příliš. Zoufale se snažila narovnat. Cítila, jak se jí žaludek podvědomě vtáhl dovnitř. Ohromena náhlou blízkostí vody si rozumem neuvědomila děs svého těla. Jako by se její mysl vznášela mimo tělo, okouzlená nějakou zrádnou závratí, že pád do tělesné smrti je pouze poutavý zlý sen. Okamžik předtím, než plochá modrá pěst řeky udeřila, rozpomněla se a napjala před sebe ruce. Zároveň si uvědomovala, že usiluje o to, aby se narovnala a zabezpečila si tak záda. Nořila se hluboko do přilnavé vody, níž a níž. Potom jako by se jí smysly

rozpouštěly jako cukr. Plavala na boku a s námahou se zbavovala bot. Ocel jejího meče ji stahovala dolů. Odhodila opasek s mečem. Levou rukou objala Meyrlockovu hruď pod pažemi. Nebyl při vědomí. Vítr ustal.

Plavala ze všech sil. K Durnu se dostali s posledním zbytkem Meyrlockových sil. Bílé, nakloněné, hranaté budovy hleděly na řeku. Podél břehu se táhl pruh travnatého parku a shluk pěstěných okrasných stromů stál před největší budovou. Potom, dále po řece, viděla nesouvislý porost jehličnatých stromů. Doplavala ke břehu, vytáhla Meyrlocka na nízkou, žlutozelenou trávu. Srdce mu dosud bilo. Zvrátila mu hlavu a dýchala mu do úst.

Meyrlockovy oči se otevřely. „Omlouvám se, že jsem vás zmáčel, Paní."

„Žiješ."

„To věřím." Krátce praskavě zakašlal. Myslela na ty, kdo už nežili: Gaemir… čtyři tisíce statečných bojovníků… chlapci z Durnu, kam se právě dostala. Kolem se shromažďovali lidé, někteří se vyptávali.

„Já se o to postarám… to je v pořádku." Odháněla je rukou.

„Meyrlocku," zvedala mu mokrou hlavu – „musíme za králem Raganem." Ti lidé vypadali tak ušlechtile, zvláště děti a ženy v dlouhých šatech. Co si pomyslí, až se dovědí, kolik bojovníků z Durnu dnes zemřelo?

Maeve poznala pravoúhlé bílé budovy: Durnské středisko umění. Raganův palác byl nedaleko. Bosa, s bolavou hlavou a mokrými vlasy se Maeve prodírala

čumily. Muselo být ohromující vidět ji a Meyrlocka, jak se snášejí na čarodějném větru do jejich řeky. A vítr byl pryč – v tom okamžiku. Ale ona nevěnovala pozornost tomu, co říkají. „Promiňte. Promiňte.“ Snažila se být k nim slušná. „Já musím ke králi.“

Prošli úzkou bílou cestou kolem uměleckého střediska. Na druhé straně byla další část parku. Palác se vznášel nad rybníkem, obklopeným vrbami a trsy klasnatých travin. Kachny plavaly mezi převislými větvemi vrb. Raganův palác stál na vyvýšenině, jeho přísná pravoúhlá fasáda z bílých cihel a malá okna kontrastovaly podivně s jemnými vějíři vrb.

Přední síň paláce byla prázdná. Maeve prošla mahagonovými dveřmi. Podlaha z tmavého mramoru studila. Stráž ji zastavila, durnský válečník s nahou hrudí, oblečený do krátkých kožených kalhot, boty ke kolenům, tlusté nátepníky. V této místnosti se tísnily ženy a několik mužů, čekajících na audienci u Ragana. „Musíme vidět krále,“ řekla prostě. Stráž si ji měřila od hlavy k patě. „Uvědomuješ si, kdo jsem?“ Dívala se mu upřeně do tváře. Sotva si byla podobná. Ale v minulosti velela durnským bojovníkům. Poklekl na jedno koleno.

„Má Paní –“ byl zmaten, „kde jsi… jak ti může být Durn užitečný?“

„Meyrlock a já potřebujeme mluvit s Raganem.“

Ragan byl Houdův strýc z matčiny strany, byl to obrovitý šedesátník, kdysi to byl velký válečník a stále se ještě tak oblékal – a stále byl nebezpečný. Jeho pěkná černá bradka z dřívějška teď byla bílá. Vlasy

měl dlouhé. Pleť stále napjatou. Tmavé oči nad širokými tvářemi stále zářily.

„Maeve Morrigana! Co je tohle za čarodějnické rozmary? Naposledy jsem o tobě slyšel, když jsi byla v Jižanské Tvrzi. A ten mladý hejsek ze Syronu… pán…“

„Cholker,“ napověděla.

„Já vím.“ Ragan se usmál. Oči měl bystré, jiskrné. „Měl tě přece zachraňovat.“

Maeve klidně vysvětlila situaci. Ukázala na sebe, od paty k hlavě. „Takže před sebou vidíš zbytky Jižanské Tvrze.“

Ragan, který nebyl jen dobytkářským knížetem, si dal s odpovědí na čas. „Já vím.“ Naklonil se vpřed na svém trůnu z černého mramoru. „Takže všichni obránci zahynuli?“ Na odpověď nečekal. „V Durnu mi zbylo méně než tisíc schopných bojovníků.“ Zadíval se na svoje nohy. „Maeve –“ vzhlédl – „tobě se nedá nic vyčítat.“

Hlava ji bolela. „Já si nic nevyčítám,“ ujistila ho s ústy sevřenými a tvrdými. „Ale –“ pocítila nutkání se tomu člověku svěřit.

„Ano?“

Mlčela. Pokrčila rameny. „Tolik…“

„Tolik,“ přikývl Ragan. „I kdybych Cholkerovi důvěřoval, Durn není město, které se dá snadno hájit. Příliš jsme spoléhali na Pahorkatiny a Jižanskou Tvrz, že zadrží barbary z Útesu. Naši bojovníci jsou nepřekonatelní…“

„Stále mne považuješ za Velitelku?“

Tvářil se otcovsky. „Vedeš bojovníky, už když jsi byla děvčátko… vedeš je geniálně.“ Vstal.

„Meyrlocku, ty jsi největší smolař mezi muži.“

Meyrlock složil úsměv z vrásek. „Spíš mám velké štěstí.“

„Jak to?“

„Unikl jsem osudu čtyř tisíc bojovníků a zachránil jsem svou Paní. A teď jsem v Durnu.“

„Ale smůlu jsi měl, když jsi měnil svoje čáry s čarami Temného Nepřítele. Byl to nerovný souboj.“ Ragan se obrátil k Maeve, pozvedl její osychající vlasy. „Oběma dám suchý oděv.“

„Mám štěstí, že jsem v Durnu,“ vskočil mu do řeči Meyrlock, „a že mohu pokračovat ve studiu zaklínadel. Vím, že v knihovnách tvého města jsou cenné knihy zaklínadel. Dokonce i zapomenuté čarodějné knihy… takže pokud jde o ten nerovný souboj –“

„Ragane,“ přerušila ho Maeve, „napadá tě, co chci navrhnout?“

Pohladil konečky jejích vlasů a pak je pustil. Tento starý a obrovitý muž s důvěrou vyčkával.

„Vezmi svou tisícovku bojovníků. Zamiř na sever. Vezmi vaše děti, váš dobytek, vaše ženy. Budeš muset Durn opustit… a to brzy. Budeme se muset spolehnout na Cholkera. Jeho vojsko je jediné statečné vojsko ve Východních královstvích.“

„Dovol, ať vás doprovodím do vašich komnat. Dáme vám najíst a ty suché šaty.“

Slunce zářilo velkým barevným oknem do Jillyna chrámu v Durnu. Chrám byl okrouhlý. Strop tvořilo

šest zkosených částí, které se stýkaly v jeho středu. Vše v bílém mramoru vysokého lesku. Bylo to, jako by klečela uvnitř ledového drahokamu.

Uprostřed byl velký oltář z červeného mramoru. Na nejvyšším stupni k němu Maeve vzhlédla a zadívala se na Jillyn obraz na skle: Jilla kráčela po špičkách, s tváří krásnou a vznešenou, s tělem nahým až na nachovou sukni kolem boků, která jí sahala po kolena. Na řemínku vedla velkého geparda, symbol náhlé smrti.

Maeve se modlila k Bohyni války. Na oltáři planuly dva ohně. Maeve neznala žádné čarodějné umění, jímž by Bohyni vzývala. Spoléhala však na to, že pro její vlastní postavení ve světě smrtelníků bude její modlitba vyslyšena.

„Velká Jillo, ukrývám svoje slzy před smrtelníky. Potřebují mou tvrdou pýchu. Ale ty všechno vidíš. Jsi mou ochránkyní už odedávna. Sloužila-li jsem ti dobře, dopřej mi vítězství.“

Ohně odumřely na pouhé uhlíky. První, potom druhý trhavě vzplál. Stejně trhavě oba zhasly. Jilliným obrazem na skle proudilo slunce stále silněji do mramorové klenuté prostory. Jilla slyšela.

XI.

Démonka plachtila podél pruhu bílého písku a mangrovníků k pobořené hrázi: o něco větší než hromada kamenů, které měly velikost pecnu chleba. Pod palmami, sypkou trávou, mezi kulatými keři a shluky kapradin, vysokých jako člověk, vedla blátivá pěšina. Mnoho stromů bylo polámáno nebo všelijak zohýbáno. Prosvítaly tam křivé doškové chalupy.

Bylo horko, nesnesitelné vedro. Logi si osušil čelo a mentálně se soustředil na propátrání tohoto prostoru. Ani známka po čemkoli živoucím. Chalup bylo dost na slušnou vesnici, ale všechny byly pusté a zbořené. Za vesnicí se zvedala velká holá kamenná plošina s převisem nad vchodem do jakési jeskyně. V mírnějším svahu byly vytesány stupně, které vedly k velké budově, vystavěné ve slohu zcela nepodobném stylu vesnických chalup. Komolá stavba z tesaného vápence korunovala čtvercovou stavbu s bílými dveřmi z vyřezávaného týkového dřeva.

Vrátil se do vědomí a na palubu lodi. Námořníci napínali zrak a snažili se popsat, co vidí. „Přílivová

vlna,“ řekl kapitán Ren s bodrou rozhodností. „A přece –“ vrásky kolem jeho modrých očí se seskupily – „Je to divné. Vypadá to, že postihla jenom tuhle malou část pobřeží.“

„To nebyla obvyklá přílivová vlna,“ pravil Chost. Zavrtěl hlavou. „Tohle se mi nelíbí.“

„Na celém prostranství není žádná lidská bytost,“ řekl jim Logi. „Počítejte v to mrtvoly. Kdybychom si nebyli jisti, tak bychom mohli mít za to, že je tohle místo opuštěné už po mnoho let.“

„Jak si to vysvětluješ? Co radíš?“ tázal se Chost.

„Nevím, co si o tom mám myslet. Až na tohle: to místo zkázy je příliš ohraničené. Ať se tu stalo cokoli, provedla to nějaká inteligentní síla: nějaké božstvo nebo velmi mocný čaroděj.“

„Takže…“ pobídl ho Chost.

„Smrtelníci, vy všichni víte, kdo to udělal,“ pravil Logi, ztráceje trpělivost. „Objevíme-li pána Nera, objevíme příčinu ničení. Pokud jde o mne, nestojím ani o jedno, ani o druhé.“

„My ale potřebujeme Prorokovo Žezlo,“ připomněl Houd tichým, zlověstným hlasem. „Někdo s ním bude muset porazit našeho Nepřítele.“

Logi zaznamenal Houdův výběr slov. Houd se dosud zřejmě nevzdal pomyšlení, že Žezlo ovládne sám. Pokud to Žezlo vůbec najdou, jestli je Nero nezničí svou mocí v několika příštích minutách, bude třeba se s Houdem vypořádat – jakkoli.

„Houde, ty jsi nejsilnější ze smrtelníků. Ale myslel bych, že už jsi poznal, jak obtížné je utkat se s čárami.“

Třebaže to Král čarodějů řekl dostatečně příjemně, a ovládl své podráždění, Houda jako když píchne. „Už jednou jsem Nera porazil," nafoukl se.

Zachovej klid. Zachovej klid. Klid. „A on byl schopen tu porážku pomstít." Logi se posměšně zasmál. Nebylo k ničemu Houda úmyslně ranit. Jak zdůrazňovala Maeve, ten borec může mít svou cenu. „Ale jdi.

Nemyslím to nezdvořile. Odpusť mi. Opustím vás teď, mám v úmyslu se poradit s Bohyní."

„Jestli přijde," řekl Houd kousavě jeho zádům.

Tentokrát se Bohyně ukázala. Měla tmavomodrou roušku kolem boků. Ve vlasech květ téže barvy.

„Líbí?" zeptala se a půvabně se otočila.

Logi se zamračil. Hloupost smrtelníků a uštěpačnost Vyšších Bohů. „Roztomilá," odvětil chabě.

Zatvářila se ublíženě. „Čaroději, pokoušíš se mne vyvolat od té doby, co jsem ti na Numě zachránila život. Provádíš to pořád, i když není zapotřebí mne vyvolávat. Když se objevím, protože si myslím, že nastal čas, abych ti trochu pomohla, ani se nezatváříš potěšeně."

„Bohyně, ty víš, že jsem tvůj věrný služebník. Ale já těžko dovedu ocenit vrtochy Vyšších Bohů – ani tvoje ne –, když jsem možná ve smrtelném nebezpečí."

Vzdychl.

Pořád ještě byla uražená. „Už jsem ti slíbila, že budu nablízku, abych ti pomáhala. Kdybys mi to uvěřil, nemusel bys ustavičně plýtvat časem a vyvolávat mě. Když se ale objevím, mohl by ses aspoň trochu potěšit z mé krásy. Kolik myslíš, že nižších

nesmrtelných vidělo ve skutečnosti a z takové blízkosti ňadra Bohyně Světla? Nikdy mě neobdivuješ, Čaroději. Vážně.“

Viděl, že se takhle nikam nedostane. „Bohyně, já tě uctívám, já se z tebe těším, a má duše je v tvé moci. Je pro mne ctí sloužit té nejkrásnější ze všech bohů. Přeješ-li si, abych se těšil z tvé krásy, dovol mi, abych se tě dotkl, a já zapomenu na všechno ostatní.“

Zamrkala, zavrtěla hlavou. „Teď ne. Ty máš teď v hlavě zřejmě něco jiného.“

Znovu vzdychl. „Pověz mi tedy, Paní: kde je pán Nero? Co udělal, že vesnice a přístav zůstaly takto zničené? Jak si vedou Jižané tak blízko Temnému na Západě? Kde najdu Prorokovo Žezlo, jestli je už nemá pán Nero?“

Pokynem ruky ho umlčela. „Jednu otázku po druhé,“ zasmála se. „Začínáš být stejně netrpělivý, jako nějaký smrtelník. Asi už mezi nimi žiješ moc dlouho.“

„Asi ano, Bohyně.“ Pohrávala si s ním. Ale určitě věděla, že je oddaným služebníkem. Nezradí ho – může jí důvěřovat.

Když přivřel oči, spatřil, že se proměnila. Byla pořád krásná, ale vztyčila se do nezměrné výšky. Prostá sladkost její tváře se proměnila v moudrý klid. Zvedla ruce před sebe k pasu, dlaně obrácené vzhůru, palce se zlehka dotýkaly špičky prstů. Ruce se obklopily silným zářivým světlem. Stála tu uvolněná a připravená: s hlavou v rovnováze, ramena vzad. Kdyby se usměrnila její síla bez hranic, jak se to zjevení zdálo naznačovat, nebyl by pán Nero vůbec žádnou

překážkou. A sám Temný by udělal dobře, kdyby se začal obávat této božské bytosti.

Vrátila se k tomu, co si Logi zvykl pokládat za její obvyklý zjev: k prosté dívce. Nejprve však promluvila s důstojností, odpovídající postavě, která se mu zjevila předtím: „Na začátku tohoto věku se z Ya'Aliho narodili nesmrtelní Králové čarodějů. Uvedl vás do čarovných věží a dal vám trvale se obnovující sílu. Ya'Ali vás stvořil odolné vůči věku a chorobám. Možná, že nejsi zcela nezranitelný, ale zotavuješ se z ran skoro jako bůh…"

„Co ale z toho… Bohyně?"

„Čaroději!" Vypadala překvapená jeho drzostí, pak se její výraz změnil v pobavenou blahosklonnost. „Ty si myslíš, že Ya'Ali tohle vše pro tebe udělal, aby ses mohl spoléhat na to, že ti budou Vyšší Bohové pomáhat? Zamýšlel tě mít takhle bezpáteřného?"

Logimu vzal její posměch odvahu. Mlčel.

„Jsi obdařen jistými silami, Čaroději. Ty a tobě podobní je mají užívat k vyrovnávání násilí v tomto světě smrtelníků. Proč si myslíš, že musíš pořád kňučet k Vyšším Bohům o pomoc? Měl by ses naší pomoci dovolávat, jen když je to naléhavé."

Taková uštěpačnost musela být součástí nějaké promyšlené hry. Rey-Janal byla blízká vševědoucím a určitě nepotřebovala nic vysvětlovat. Nicméně jí vysvětloval – s náležitou pokorou. „Bohyně, kdybych měl co dělat pouze se smrtelníky, nikdy bych tě neobtěžoval. Ale tam, kde strojí léčky Temný, tě potřebujeme všichni."

Teď se usmála. „Je milé být užitečná. Ale ty bys měl umět učinit většinu toho, co je třeba, za pomoci vlastních zdrojů. Pro tentokrát jdi a důkladně prozkoumej břeh. Zkus chrám.“ Poslala mu polibek a zmizela.

Zkus chrám. Podle všeho měla na mysli tu vyvýšenou vápencovou stupu za vesnicí. Připomínala stupy v Durnu vystavěné Durnovi a Jille. Nebylo třeba žádného boha z vyššího světa, aby mu ji naznačil jakožto jasné místo k prozkoumání.

Logi se vlekl s Houdem a Chostem pobořenou vesnicí. Mnoho chat voda úplně spláchla, zůstala pouze sláma z došků v blátě. Až na pár ucouraných krys a rojících se moskytů tam zatím nebyly známky života. Stísněně se rozhlíželi. Při představě čar pána Nera znásobených

Prorokovým Žezlem se Logi zachvěl. V tomto tichu znělo čvachtání za každým jeho krokem jako trubka volající do bitvy: znamení jejich přítomnosti pro kdovíjaké fantastické nepřátele.

Velká budova – chrám, jak ji Logi pro sebe nazýval – byla stará a velmi poškozená stavba, ale pořád ještě stála. Kámen kolem jejích pevných dřevěných vrat se drolil a ztrácel tvar. Přední vrata se nedala otevřít. Šli kolem ke druhým… Ale Houd se vrhl přímo na silné týkové dřevo a vylomil vrata silou své váhy. Odštěpky kamene padaly na bojovníka, ale on si jich nevšímal.

Uvnitř byla tma. Král čarodějů si v dlani vyvolal oheň dosti velký na to, aby smrtelníci viděli. Jeho vlastní oči viděly všude, kromě naprosté černoty. Na stěnách byly nerozžaté pochodně. Jednu uchopil a

jemně ji chviličku třel, dokud nevzplála. Poslal z ní plamen k ostatním pochodním.

Budova nevypadala jako žádný chrám, který kdy Logi viděl. Byl to spíš nějaký druh bizardní ložnice pro askety. Pod pochodněmi byly podél stěn kamenné desky, celkem jich bylo šest. Měly správnou míru na lůžko a na některých byla tenká přikrývka, černá, s úzkými, krvavě rudými pruhy.

Bylo tu horko. Nejpravděpodobněji by tu každý, kdo by se sem uchýlil ke spánku, ležel na přikrývce – jako na jakési nepostačující ochraně před tvrdostí kamene – spíš než pod ní. Ale stejně, tato kamenná lůžka, všechna směřující ke středu, rozložená kolem prázdného vnitřku budovy, vyhlížela rozhodně nepohodlně. Tohle nebyl chrám, ale muselo to být nějaké posvátné místo. Dýchalo dojmem fanatického asketismu.

Na podlaze ve středu byla mozaika. V tmavých barvách, v tomto mihotavém světle sotva co připomínala.

Ale Logi viděl, co to je. Záchvěv hrůzy proběhl jeho tělem. Mozaika představovala bílou pěst s dlouhými nehty, svírající zbraň. Ne ledajakou zbraň. Byla to zlatá zbraň, červeně potřísněná. Ta ruka svírala zakrvácené žezlo, s válcovitou hlavicí tvarovanou tak, že připomínala otvory a jamky lidské lebky. Logi vzal pochodeň zpoza jednoho kamenného lože. Kráčel k mozaice a jasněji ji osvítil. „Doufám, že vychutnáte symboliku toho všeho," zamumlal.

Teď si toho všiml zřetelněji: mozaika nesouvisela se zbytkem podlahy. Prasklina tenká jako vlásek běžela

kolem ní, příliš jemná pro smrtelné oči. Mozaika byla ve skutečnosti masivní kamenná zátka v podlaze. Půda pod ní musí být vyhloubena.

I kdyby nějaký smrtelník, silný jako Ruggrim nebo Houd, měl sílu zvednout tu kamennou zátku, neměl by nic, za co byl ji zvedl. Ale bylo by snadné pro skupinu čarodějů nebo jednoho mocného čaroděje ji očarovat: levitovat ji nebo ji přemístit silou vůle. Logi se postavil na mozaiku. „Ticho!“ nařídil. Soustředil se. „Volám tě.“ Nevšímal si smrtelného okolí. „Při mém pravém jménu…“ Promluvil v řeči čar. „Zaříkám tě!“ nařídil vesmíru. Oslovil síly jejich pravými jmény, nařídil jim zvednout kámen. Nařídil jim posunout jej stranou, potom jej položit, vydával pokyny v pečlivém pořadí a ubezpečoval se, že působí přesně tímto způsobem, v posloupnosti, jak si přál.

Jak se dalo předpokládat, do sklepení dole vedly schody. Obrátil se k Houdovi: „Toužíš si to prohlédnout?“ zeptal se lidovým jazykem.

„Ty nás vedeš.“

Logi sestoupil z kamenné zátky. Stupně byly opatřeny několika pochodněmi, ale bylo zřetelné, že zezdola přichází další světlo. Logi se dostal dolů, rozhlédl se. Oheň hořel na obou koncích hladké komory z vápence, a vydával částečné světlo, jiskřící na vyhlazených stěnách z bílého kamene. Ohně neživilo žádné hmotné palivo a nevydávaly žádné teplo. Čáry. Komora byla zhruba pravoúhlá, ačkoli její strop se ve výšce zaobloval. Nezapálené pochodně byly upevněny do kamene podél delších stěn. Tato komora byla dost velká na to, aby pojala snad tři stovky lidí.

Její strop byl vysoko nad modročernou břidlicovou podlahou. Ve středu podlahy byla velká skvrna od krve. Prostor komory byl prázdný, až na určitý počet kamenných deskových sedadel. Na jednom konci byla pomalovaná socha lidské velikosti: bílá ruka podobná spáru, svírající zbraň podobnou lebce. V této mrtvolně tiché komoře byla tak neblaze působivá, že Logi na okamžik ztratil orientaci. Na druhém konci bylo několik kamenných sedadel, seskupených kolem ohně, a několik kroků za ním oltář. Chost si už prohlížel tento kout podzemní komory. Houdovy oči ho sledovaly. Logiho oči také.

S vlastní pochodní v ruce uchopil jinou z držáku, roznítil ji třením dlaní a podal ji Chostovi. Šel za Houdem a Chostem k oltáři, kterým byl kvádr temně žilkovaného mramoru s vyřezanými čarodějnými runami. Na oltáři spočívala rozměrná mělká schránka ze složitě opracovaného a vykládaného mahagonu, kterou pevně uzavíralo silné sklo. Schránka zabírala větší část oltáře. Skleněné víko bylo roztříštěné, nebezpečně zubaté a krev byla jak na skle, tak na hedvábném vyložení schránky a na oltáři.

Logimu se při pohledu do schránky zatočila hlava. Nebyla to krev na skle ani strašidelný poklid toho místa, co na něj zapůsobilo, ale jakýsi pohyb uvnitř krabice samé. Nebyl to pouze lom světla v těžkém skle. Něco podivného bylo uvnitř, jako by sám prostor kdosi zkroutil.

Ta temná krev vedla od oltáře po podlaze za ním. „Podívej se na tohle, Choste. Říká ti něco tvá filozofie – či snad tušení námořníka?“

Chost se nervózně ušklíbl. V tomto prostoru byli všichni neklidní. „Co čekáš, že ti řeknu?“

„Souhlasíš se mnou, že tohle,“ – ukázal – „muselo ukrývat nějakou důležitou relikvii, něco, čemu se tady klaní?“

„Prorokovo Žezlo,“ prohlásil Houd kategoricky. „To mě napadlo už dávno.“

„Chtěl bych vědět, kdo má to Žezlo teď. Někdo byl za něj připraven i krvácet. Někdo příliš dychtivý otevřít to víko.“ Chost si třel ztuhlý krk. „Ale kdo?“ Stáli v napjatém tichu. Nehořící plameny stály za oltářem. Chostův hlas zněl tlumeně. „Když půjdeme podle té krve, mohli bychom se to dozvědět.“

XII.

Ale ta krvavá stopa končila pouhých pár kroků od boku oltáře.

Jaké jiné stopy může najít? Kobka se zdála být úplně uzavřená, ale dalo se soudit, že je tu další vchod. Nebylo by praktické vodit tlupy vyznavačů přes noclehárnu svatých zasvěcenců a dolů po úzkém schodišti.

Pátral po náznaku nějakých čar a našel jej na zvláštním kusu kamene v pozadí chrámu. Jako s mozaikou nad nimi dalo se jím pohnout pomocí čar, ale pečlivě se ukrýval pohledům a byl tak pevně zasazen, že se nedal uchopit.

„Když půjdete za mnou," mumlal, „možná, že najdeme cestu ven." Přidržel pochodeň těsně u kamene. „Volám tě… zaříkávám tě…" Soustředil se, zavolal mocnosti jménem a promlouval k nim. Kámen se pohnul, trojúhelníková deska se základnou ve tvaru klínu, dost vysoká a dost široká, aby prošli bok po boku otvorem, kterou po sobě zanechala. Obrovská deska se posouvala se znepokojivou tichostí. Logi byl následkům čarování přivyklý, ale ničím nerušené ticho

na tomto místě, kde se pohyboval pouze mlčenlivý oheň, rozčilovalo i jeho duši.

Logi vstoupil do tmavého tunelu a osvítil jej svojí pochodní. Stěny tu byly opět z hladkého vápence, i když tady byl falcovaný a byly na něm praskliny. Na stěnách se srážela vlhkost a pod nohama měli louže klouzavé vody. Tunel byl dvacet kroků dlouhý. Na jeho konci přidržel pochodeň u stěny. Ano. Taky se to pohne. Ale směrem ven: takže tento tunel byl zajištěn proti vetřelcům z obou stran. S dostatečnou silou bylo možné se z tunelu dostat, ale byl účinně zapečetěn před kýmkoli, vyjma čaroděje. „Houde, zatlač tady," ukázal Logi. Trvale se uchylovat k čarování jej vyčerpávalo.

Houd s námahou zatlačil. Znovu se opřel. Skřípal zuby a tlačil. Bylo slyšet skřípění kamene o kámen. Polevil, aby se nadechl, pak znovu zatlačil, a škvírou proniklo světlo. Deska se otevírala do přírodních vápencových jeskyní. Takže do Chrámu vedly vchody dva, oba bylo třeba očarovat a potom mocně zaříkat. „Přestaň, Houde. To bude stačit." Kámen se odsunul natolik, že mohli vyhlédnout ven. Logi nebo Chost mohli vykouknout skulinou, Houd by musel ještě přitlačit, kdyby se do ní mělo vejít jeho mohutné tělo.

Žádná naděje, jak dostat zpět Žezlo. Kdyby jednoduše odešli a šli zpět vesnicí, nebyli by na tom lépe než na samém začátku. Světlo pochodní tančilo, poskakovalo křivě po hladkých stěnách a vrhalo přízračné stíny. Musí tu být nějaká další stopa. Jsou tu snad ještě další východy z tohoto tunelu? Šel zpátky směrem ke kryptě, kde bývalo Žezlo. Kterákoli z prasklin mohla někam vést.

První se ukázala jenom na dva kroky hluboká. Potom zavolal Chost z jiné o kus dál. „Tady!“ Byla to úzká puklina ve skále. Chost s Logim se jí snadno protáhli. Pro Houda byla příliš úzká. Logi mu podal pochodeň. „Hned jsme zpátky. Radši bych to měl prozkoumat.“ Houd otráveně chňapl po pochodni. Dupal zarytě směrem k východu z tunelu a zahekal, když zvedal kámen.

Chost šel první. Byla tam tma jako v ranci, tma i pro Logiho oči. Logi si svítil světlem z prstů nádavkem k Chostově pochodni. Prasklina se záhy otevřela do široké chodby. Bizardní sloupy vyrůstaly z podlahy a od stropu visely ostré kameny. Scházeli svažujícící se chodbou, skála pod nohama byla hladká, při každém kroku šlápli do mokra. Před nimi bylo slyšet nějaký hlas: naříkal, občas zaklel. Logi se rozeběhl, klouzal a napůl klopýtal, ale ano, ten hlas přicházel zpoza určitého kusu bílého vápence.

Logi se tam zadíval, posunul vidění, nahlédl blíž. Tmavší kámen tvaru vejce stál opřený o stěnu tunelu a zakrýval vchod do další chodby. Kámen nezapadal dokonale do ústí chodby, takže Logi mohl sáhnout dovnitř a uchopit kámen zezadu. Byl tak těžký, že se s ním nedalo pohnout. Možná kdyby Houd býval šel s nimi… Logi vydával své nesmrtelné síly na to, aby pohnul kamenem. Mohl použít kouzel, kdyby bylo třeba. Chost si našel prasklinu a zasadil do ní pochodeň. Ve srovnání s Houdem neměl sílu skoro žádnou, ale společně tou tíží pohnuli. Logimu sklouzly prsty a kámen se s prasknutím vrátil na své místo.

„Pomozte mi!“ To volání přicházelo zevnitř.

„Zatlač, až řeknu!“ nařídil Logi. „Ať jsi kdokoli. Do toho!“

Slyšeli, jak se nohama zoufale zapřel a šoupe jimi po kamenné podlaze a snaží se zatlačit. Snažili se všichni tři… Odlepil se od stěny. Chost uskočil z cesty, když kámen padl na podlahu s pomstychtivým žuchnutím a kutálel se k němu. Úlevou se rozesmál, pročísl si rukou dlouhé vlasy a chopil se zase pochodně.

Chost pozvedl planoucí pochodeň, aby si prohlédl tu trosku, která stála proti nim. „Sestřičky. Ty čarodějky.

Zavřely mě. Sestřičky mě tady zavřely.“ Civěl před sebe pomateně a ztuhle se belhal z jeskyně k nim. Vlasy měl dlouhé a bez lesku, vous promáčený vodou a slinami, obličej nateklý a rozdrásaný, zvláště pod očima, vypadal, jako by prošel mučením. Ruce měl rozpraskané, dlaně a klouby odřené, nehty vytrhané. Měl nahou hruď a i ta byla rozdrásaná – krvácela z hlubokého čerstvého řezu. Díval se na Krále čarodějů, na jeho bílé vlasy a na oči, které mu zářily ve tmě. Vypadal zděšeně s očima vytřeštěnýma leknutím, očima bez lesku.

Logi ho vynesl jako balík zpátky na stezku. Byl to překvapivě rychlý návrat. První cesta tunelem mu připadala mnohem delší, pravděpodobně proto, že ztratili směr. Protáhli se zpátky úzkou prasklinou do tunelu, kde čekal Houd. Houd už odstrčil kamennou desku na konci tunelu a otevřel tak vchod dost velký, aby jím prošel i on. Logi Houdovi zpola přinesl muže, kterého našli.

„Houde, ty máš sílu. Dones ho zpátky na pobřeží.“ Široká průlina, kterou otevřel Houd, ukázala, že mělké přírodní jeskyně za ní vedou ven směrem k vesnici. Logi přistrčil tu trosku Houdovi. „Pochybuji, že ve svém stavu tě vůbec bude vnímat.“

Ale když se muže Houd dotkl, ten začal vřískat a zápasit.

„Ne, ďáble, ne: nech nás!“

„Neubližuj mu, Houde!“ Logi také křičel. „Polož ho. Já ho uspím.“ Logi se přiblížil k muži, jenž dřepěl na bobku, civěl před sebe a cosi mumlal. „Otevři oči!“ nařídil Logi a sehnul se. „Víc. Dobrá. Teď se mi podívej hluboko do očí.“ Žádné opravdové čáry nebyly zapotřebí. „Tvoje bdělé vědomí proudí z tvých očí do mých.

Cítíš to. Spi. Budeš spát, dokud ti nenařídím, aby ses probudil.“ Logi předal spícího muže Houdovi. „Vezmeme ho s sebou zpátky na Démonku.“ Naposledy pečovala o Logiho Rey-Janal. Teď zase on vzal na sebe úlohu ošetřovatelky. Obvyklá péče tady však nebude postačovat. Ten člověk by se s obvyklou dobrou péčí vrátil do života až po týdnech nebo po měsících. Na to nebyl čas.

Přivedl toho člověka do stavu, kdy si uvědomoval své okolí, aniž se však porušil jeho hypnotický stav. „Otevři oči a dívej se na mne. Dobře, dobře. Vidíš, že už tě Sestřičky nevězní. Tak kdo je ten ďábel, kterému jsi poroučel odejít?“

V mužově obličeji se objevila nenávist. „Nero!“ vyštěkl.

To dávalo smysl. „Vrať se v čase tam, kde pán Nero přistává na Bavinu. Řekni mi, co se stalo. Když si vybavíš ty vzpomínky, očistíš se od bolesti, jež ti působí. Především – jak se jmenuješ? Kdo jsi?“

„Jsem Al-Suro, kněz-čaroděj Jediného.“

Pod otoky a škrábanci byl patrně Al-Suro hezký člověk. Pleť měl hladkou a tmavou, rysy pravidelné a jemné, a měl velké hnědé oči. Byl malý a vypadal ušlechtile v nabraných hedvábných krátkých kalhotech s dlouho šerpou ze stejné látky, obarvené na tmavomodro. Za šerpou měl nůž z hladkého zeleného kamene. Sandály měl pod pískem a zaschlým blátem zlaté. Nádherné náramky ze stříbra a zlata svědčily o vysokém postavení.

„A kde jsme tě to našli? Proč tě tam Sestřičky zavřely?“

„V mé vlastní cele…“ Opakoval ta slova pořád dokola. „Moje vlastní cela v Chrámové hoře.“

„Ale proč?“ Logi se snažil opakovat původní pokus. „Vrať se zpátky, kam jsem řekl. Pán Nero se objevil na Bavinu. Co se stalo pak?“

Cizí ďábly je třeba zabít. Někdy je možno podrobit je zkoušce: pokoušet je radostmi zla. Ale lepší je okamžitě je zabít. Někteří ďáblové uprchli teprve před několika měsíci.

Takže, když se objevily cizí lodi, kněží-čarodějové se ve spěchu sešli. Vyslali velký válečný člun svojí vesnice naproti plachetnici. Člun to byl pyšný, s řezbami a chocholy. Čtyřicet bojovníků pádlovalo vyleštěnými čerpáky. Dva z vesnických kněží-čarodějů jeli s nimi a Al-Suro zůstal jako hlava vesnice. Byl

nejstarším knězem. Vesničtí bojovníci měli dlouhé válečné sekyry s malým ostřím. Kněží-čarodějové znali zaklínadla, která dokáží poslat plachetnice cizích ďáblů na mořské dno.

Al-Suro nedával pozor. Meditoval v Chrámu před oltářem s posvátnou archou, která obsahovala Prorokovo Žezlo. O hodinu později se vzadu v Chrámu rozlehly kroky se skřípavou ozvěnou v klenbě. Al-Suro se ohlédl. Dovnitř vstoupilo dvacet ošklivých cizáckých bojovníků s bledou kůží, měli kovové košile pod červenými plášti, s meči a postříbřenými štíty. V jejich čele byl vysoký ďábel v zelené zbroji a oháněl se dlouhou berlou. „Jsem Nero," zazpíval jasným zvonivým hlasem. „Přišel jsem si pro Prorokovo Žezlo." Postrčil mladého Sri-Vaše před sebe. Mladý kněz-čaroděj byl vyučen v čárách. Měl mít dost moci vypořádat se s jakýmkoli cizím válečníkem. Namísto toho se vyděsil. Jeho oči řvaly. Byl špinavý, drobné tělo, bohatý hedvábný oděv, bezvousý obličej, všechno měl polepené blátem, jako by spadl do kádě s bahnem.

Poznání přicházelo teprve postupně. Byl to den soudu! Tihle ďáblové nějak přemohli množství válečníků třetinu válečníků vesnice – právě tak jako dva kněze-čaroděje. To byl jejich den posledního soudu.

Al-Suro kráčel Chrámem k cizozemcům, míjel obřadní sedadla kněží-čarodějů. „Nejsme oprávnění Žezlo vydat. Patřilo za dávných časů velkému proroku-čaroději. Žádný současník za těchto pokleslých časů…"

Ale Nero hodil mladého Sri-Vaše cizozemským válečníkům. Jeho síla byla strašná už na pohled. Ďábel. „Al-Suro," křičel Sri-Vaš, „vesnice je mrtvá. Vlna… vlna… dvacetkrát vyšší než člověk. Velká vodní stěna…"

„Přehání," řekl Nero hlasem, který nepřipouštěl omyl. „Zabte ho!" Sri-Vaš se pokusil vytáhnout svůj kněžský nůž. Přemohlo ho okamžité skřípavé seknutí mečů, drtící kosti. Cizozemci vrazili svoje ostří hluboko do jeho hrudi, a on padl. Nero kráčel k Al-Surovi, který vytáhl svůj nůž. Nero mávl berlou. Al-Suro uhnul, učinil výpad. Minul. Nero nedbale ustoupil, svaly se mu vlnily vybroušeným sebeovládáním, zvlášť pozoruhodným u tak vysokého, odporného cizáka. Al-Suro předstíral útok a ohnal se nožem – a zase minul. Musel připustit, že si o těchto velkých bledých ďáblech učinil předčasný úsudek. Tento Nero, přinejmenším, byl dobrý válečník, bez námahy překonal čárám vyučeného bojovníka s nožem ze zeleného kamene: dokonalé to zbraně, jejíž výroba trvá šest let.

Nero zamířil stranou, k oltáři. Al-Suro se pokusil ho zastavit. Současně jeho oči zachytily nový pohyb v místnosti. Vstoupilo šest Sestřiček Žezla, zahalených v černých závojích. Nero uskočil a vrhl se k oltáři. „Nero!" zvolala první ze Sestřiček.

Otočil se k ní. Letmo se usmál, ironicky.

„Temný Havran Morrigan nás varoval."

„Ha!" Nevěnoval jim pozornost. Stál u oltáře a pásl se očima na vzácné arše.

„Temný to zakazuje. Ochraňujeme Žezlo pro něho."

„Temný je blázen.“

„Ty jsi blázen, Nero!“ Přistoupila k oltáři. Ostatní za ní. Utvořily kolem Nera půlkruh. „Ty jsi měl zničit nepřátele Temného. Místo toho sem táhnou za tebou.“

„Cože?“ Poprvé vypadal rozčileně.

„Ty si myslíš, že jsi ten největší z čarodějů. Ale pronásleduje tě Logi, Král čarodějů… Jsi překvapen? Zřejmě postrádáš prameny Temného, jak sledovat činy jeho nepřátel. A troufáš si vést bitvu s Logim na kameni a s ohněm namísto na moři?“

„Vaše moc mne nemůže zastrašit.“ Vykročil k nim a pohupoval berlou. Jeho bojovníci se mu hnuli na pomoc. Al-Suro zaútočil na nejbližšího, srazil ho ranou svého nože. Ostatní vypadali překvapeně nad jeho smělostí. Potom se dva zasmáli. Byli to silní muži, skoro stejně velcí jako jejich vůdce. Ale neuměli nic z Nerova umění. Al-Suro nakopl jednoho tak, že upadl, meč druhého zachytil nožem. Kopal. Sekal. Ten první se neohrabaně postavil na nohy. Al-Suro ho sprovodil ze světa. To mohlo znamenat Al-Surův konec, ale on zemře důstojně. Nero z něj udělal hlupáka. Z něj, vynikajícího bojovníka a kněze-čaroděje!

Vlny Síly naplňovaly Chrám. Čarodějky krotily toho démona v zelené zbroji, ovládly jeho mysl, ochromily jeho tělo. Oplácel jim a užíval na svou obranu čar. Nerovi bojovníci stáli klidně a dívali se s posvátnou hrůzou, jaký že zápas se tu odehrává. Nerův obličej byl zachmuřený. Prohrával. Zase se usmál: chmurně a nervózně. Náhle vyrazil k oltáři a rozdrtil sklo archy rukou v železné rukavici. Uchopil Prorokovo! Žezlo Zbraň měl v jedné ruce. Ve druhé

držel ohromný kus ledu. Al-Suro už led viděl na největších srázech hory Sa-Mhedi. Poznal ho.

„Ne!“ vykřikl Al-Suro. „Odejdi!“

„S touto silou dokážu porazit samotného Temného,“ řekl Nero škodolibě. „Okuste moci chladu.“ Ukázal a Sestřičky se schoulily a cvakaly zuby. „Ha! Okuste moci žáru!“ Led praskl, lámal se a syčel a odpařoval se rychleji, než voda stačila dopadnout na podlahu. Sestřičky zápasily s Nerovými čarami, ale bez úspěchu. A on si s nimi zjevně pouze pohrával.

Jak dlouho to trvalo, to Al-Suro nevěděl jistě. Ale Nero se teď zdál vyrůst do nekonečné velikosti. A to jenom zkoušel moc žezla. Jistě ho vážně použije. Zničí Sestřičky. Když se to odehrávalo, příští události byly mimo Al-Surovo chápání. Celý Chrám se otřásl. I Nero vypadal polekaně. Znovu se Chrám otřásl, ještě divočeji. „Temný se hněvá,“ řekla jedna ze Sestřiček.

Děs probouzející postava pána Nera se zdála smršťovat. Nero se zoufale rozhlížel na všechny strany. Bolest naplnila oči. „Ne!“ vykřikl. „Buď milosrdný!“ Chrám se však otřásl znovu. Nerovi muži se modlili k ďáblům, a prchali odkud přišli, dosud otevřeným průchodem. „To Žezlo si ponechám. Ponechám si je,“ křičel Nero. Jeho tělo se začalo otřásat. Rozmázlo se před Al-Surovýma očima. Potom přestalo zcela existovat a zanechalo za sebou jenom bolestné zavytí, které se zdálo nikdy nekončit.

„Teď si odpočiň,“ řekl Logi Al-Surovi. „Vrať se do snu. Za chvíli si s tebou ještě promluvím.“

Alespoň se dověděl o osudu pána Nera. Nebo přesněji, dověděl se, že pán Nero je zničen. Logi se mohl pouze dohadovat, co to způsobilo. Tím byl konec s hlavní překážkou výpravy. Teď ještě zbývalo zjistit, co se stalo s Prorokovým Žezlem. „Otevři zase oči," oslovil Al-Sura. „Co se stalo? Vyprávěj, co se stalo, když pán Nero zmizel."

„Žezlo spadlo na podlahu Chrámu," řekl Al-Suro. „Nechtěl jsem nikomu uškodit!" vykřikl.

„Buď klidný, když si oživuješ vzpomínky. Co jsi dělal pak?"

„Jako oddaný služebník, věrný Jedinému, jsem myslel jenom na to, jak vrátit Žezlo na místo," pokračoval Al-Suro. „Zvedl jsem je a položil je zpátky do posvátné archy.

Když jsem ho ale držel v ruce, měl jsem zvláštní pocit. Bylo to tak zvláštní! Bylo tak lehké. Ale také jsem si uvědomoval, že je vyrobeno z pevného tvrdého kovu. Dalo se s ním lehce máchnout, ačkoli rána byla drtivá. S takovou zbraní v ruce bych byl nepřemožitelný, čaroděj-bojovník dobyvatel. Když jsem na to pomyslel, uvědomil jsem si, že moje čarovná moc je větší. Kdybych byl použil Žezla proti Nerovi, byl bych mu vnutil svou vůli. Sebral bych vojska, dobyl tento svět se Žezlem v ruce a vyhlásil bych vládu Jediného.

Tyto myšlenky mi vstoupily do hlavy jenom na okamžik. Vědom si své povinnosti, uložil jsem tu zbraň na místo. Nenáleží mi vyhledávat takovou moc."

„Nanicovatý chlap," zavrčel Houd, který spolu s Chostem tiše naslouchal.

„Buď zticha!“ nařídil mu Logi.

Sestřičky se vrátily do své komnaty nad Chrámem. Al-Suro ani nepotřeboval čarovat, aby opustil Chrám otevřeným vchodem v úbočí. Vesnice byla pustá. Tam, kde bývala hrdá, lidnatá obec, byla děsivá prázdnota. Zavolal: „Poslouchejte! Nebezpečí pominulo. Pán Nero už není!“ Z jedné zřícené chatrče vyťapkala krysa, a přeběhla mu přes cestu jako náhle poděšená šipka.

Potom Al-Suro spatřil nějakého starce, s bílou hlavou a bezzubého, jak se loudá po rozpraskané stezce a sbírá spadané ovoce.

„Slyšel jsi mě? Řekl jsem, že nebezpečí pominulo.“

Stařec se šoural k Al-Surovi na úžasně křivých nohách. Kůži mezi pažemi a hrudí měl zplihlou a pateticky vrásčitou od mnohaleté práci na slunci. Zavrtěl hlavou. „Nechce se mi odejít.“

„Říkám ti, že nebezpečí je pryč. Pán Nero už není. Jeho stoupenci utekli.“

Jako by ten člověk byl hluchý. „Tohle místo je prokleté. Mají pravdu, že utekli. Já s nimi nechci.“ Prostě se oháněl po moskytech – ti tu v každém případě zůstali – a šklebil se s bezzubou senilitou, zatímco Al-Suro se ho snažil přemlouvat. „Mají úplně pravdu, to tedy jo,“ uzavřel. „Vzít mrtvé, utéct na rodné místo, k velkému pupku.“

Určitě tím myslel horu Samhedi, rodné místo Jediného.

„Ach jo –“ vydal se pryč a stále potřásal hlavou – „ale mě se to nelíbí. Já odtud odejít nechci.“

Al-Suro odstranil mrtvoly, které vykrvácely na podlaze Chrámu. Spal pod chrámovou klenbou. Tvrdá

podlaha prospívala kázni jeho duše. Měl sny. Války a dobývání plnily vzpomínky na ten spánek. Byl pánem Al-Surem, pánem Žezla, který vede tažení ve jménu Jediného. Procitl. Musel cítit vzrušení z pocitu Žezla v jeho ruce. Chrám byl prázdný, když se přiblížil k Žezlu na oltáři.

„Ne.“ Rozhlédl se. Ve stínu, v rozích za oltářem, stály Sestřičky. „Ne, Al-Suro!“ Musel si pospíšit, než se jim ho podaří zastavit. Sáhl do archy, tak jako to udělal pán Nero. Na rozdíl od Nera si rozřízl předloktí o rozbité sklo, od lokte k zápěstí, potácel se od oltáře a crčela z něj krev. Ale Žezlo bylo jeho!

Cítil, že Sestřičky užívají svoje čáry. Celá levá strana těla mu ochrnula. Pravá noha mu podklesla, když na ní musela spočívat celá jeho váha. Padl na břidlicovou podlahu a odřel si ruce. Teď ale mohl využít síly Žezla. Soustředil se a zastavil si krvácení. A potom užil jinou část své mysli, aby vstřebal moc čarodějek, dal jí tvar a znásobil ji na něco hrozného a smrtícího. Vrhl ji zpět. Ony ji zachytily a bez úhony ji rozptýlily. Ale pocítil, že se přepínají. On byl silnější. Znovu se napojily, snažily se ho ochromit. Ha! Snadno to kouzlo vstřebal. Přetavil je do smrtící formy, soustředil se na jednu ze Sestřiček ve stínu v levém rohu. Klesla bez hlesu. Mrtva. Zabije je jednu po druhé. Vyhlížel si druhou oběť.

Ale něco se pokazilo. Žezlo ho už neposlouchalo. A teď tančilo, chvělo se mu v ruce. A pálilo do ruky. Připomněl si osud pána Nera a odhodil je. Zbylých pět Sestřiček vystoupilo ze stínu. „Nikdo nesmí užít sílu Žezla. To je vůle Temného,“ řekly jednohlasně. Cítil

jejich sílu, jak ochromuje jeho mysl, jak putuje jejími průchody a ničí jeho čarodějné vědomosti a ovládá jeho vůli. Zavřely ho v jeho cele. Měl tam schované nějaké jídlo. Voda prosakovala do všech jeskyní. Měl základní věci na mnoho dní života – a čas na to přijít o rozum a zemřít. „Oživ rychle svoje vzpomínky. Očistíš se od bolesti.“ Al-Suro i Logi po několik minut mlčeli. „Víš ještě něco?“

Al-Suro zavrtěl hlavou. „Už nic.“

„Pak je čas ukončit léčení. Probuď se!“

Al-Surovy oči se uvolnily. Hlavu obrátil ze strany na stranu a zase zpět. Zadíval se vážně do tváře Houdovi, Chostovi, Logimu. „Povězte mi, kdo jste,“ řekl. „Povězte mi, kde jsem.“

„Pokud jde o tohle,“ odvětil Chost, „jsi na palubě mojí lodi. Jsem admirál Chost. Moji druhové a já hledáme Prorokovo Žezlo.“

„Ne!“

„Ale ano. Užijeme jeho sílu ke zničení démona mocnějšího, než byl pán Nero.“

„A ty jsi vůdce?“ zeptal se Al-Suro Chosta.

„Všichni jsme vůdci,“ řekl mu Logi. Ironicky se usmál. „Také jsme vyznavači: vyznavači bohyně Rey-Janal.“ A dodal: „Znáš ji jako démona, který zahubil tvého boha. Tato loď je po ní pojmenována. Je to Démonka.“

„Pak vás všechny zabiju.“

„Ubohý smrtelný čaroději. Jsem daleko víc než někdo tobě rovný. A tento obr –“ kývl směrem k Houdovi – „kdysi porazil samotného pána Nera. Nero byl náš nepřítel, zrovna jako tvůj. A když tě Sestřičky

uvěznily, zachránili jsme ti život. Jsme milosrdní. Naše bohyně je milosrdná, ačkoli se jí rouháte: vraždíte její vyznavače, trousíte o ní, že vašeho boha lstivě zavraždila – i když ho zabila v čestném souboji.“

Al-Suro padl před Logim na kolena. „Jestliže je to, co říkáš, pravda, zabij mě. Světu vládnou síly, které jsou nad mé chápání. Kéž opustím tento chaos.“

Chost ho zvedl na nohy. Logi ho uchopil za ruce a zatřásl s ním. „Neblázni, Al-Suro. My ti neublížíme. Ale museli jsme tě vystrašit, abys pochopil. Teď nám musíš pomoci najít Prorokovo Žezlo.“

Al-Suro zavrtěl hlavou. „Mají je Sestřičky; ty vám je nikdy nevydají.“

„Musím je mít,“ řekl mu Houd výhružně.

„Kampak asi Sestřičky Žezlo daly?“ zeptal se Chost rozumně.

„Já nevím. Já nevím.“

„Přemýšlej o tom, jestli si nepřeješ mít osud daleko horší, než jaký s tebou zamýšlely Sestřičky,“ hrozil mu Houd.

„Ale já opravdu nevím. Snad odešly na horu Samhedi, do Chrámu Lůna. Jestli ano, půjdete tam na vlastní nebezpečí.“

„Jdeme tam na tvoje nebezpečí,“ opravil ho Logi. „Zítra se podíváme po Sestřičkách Žezla. Povedeš nás k hoře Samhedi.“ Obrátil se k Chostovi. „Myslím, že kapitán Ren by měl dostat rozkaz, aby zakotvil dál od břehu. Tohle místo je nebezpečné. Vezmete si tucet jeho bojovníků.“

Příštího dne připlulo ke břehu šestnáct bojovníků v kožených člunech. Vyškrábali se na korálový písek,

jasně bílý v zářivém tropickém slunci. Logi si setřel pot z čela. Šel prostovlasý, měl na sobě tenkou tuniku a plášť ve své obvyklé tmavé, skoro černé zeleni. Prohlížel si chaty, stromy: palmy a stále zelené stromy s hustými listy, které neuměl pojmenovat. Ta zeleň byla úžasná. V tom jasném dni měla výrazně ostré obrysy, jakých si Logi nikdy v jižnějším podnebí nepovšiml. Jako by vyzařovala sílu z vlastního zdroje.

Za vesnicí došli k tropické džungli. Stezka byla poměrně dobře znát, ale byla úzká a kroutila se: tu zatáčela, aby obešla neproniknutelný porost křovin, tam se vyhýbala kmeni obrovského stromu, který se tyčil zeleným šerem do neurčitých výšin někde daleko nahoře. Půda byla vlhká a lepila se, vystlaná kluzkým tlejícím listím. Zřejmě tu často pršívalo a půda vysychala pomalu. Křoviny rostly těsně u stezky, a do cesty se jim někdy pletly liány silné jako zápěstí. Trýznila je hejna komárů a moskytů. Vzduch byl prostoupen kakofonií zvuků: tajuplné drmolení, kdákání, bzukot hmyzu. Jasně oranžový stín se mihl přes cestu a peříčka se mu zatřepetala. Z výšky se ozvalo hlasité chraptivé kdákání neviditelného ptáka. Silný Houd s nahou hrudí šel první, občas sekl po větvích nebo liánách mečem, tělo se mu lesklo potem.

Al-Suro, zdráv a plný sebedůvěry, vedl Houda, kdykoli se stezky rozbíhaly. Logi si nebyl jist, nakolik má Al-Surovi věřit, ale necítil žádné zvláštní nebezpečí. Pokud se pohybovali jakž takž správným směrem, měli by Sestřičky najít. Očekával spíš, že Sestřičky najdou je.

K horám putovali dva dny. Nacházeli se na sever od vesnice, jen mírně do vnitrozemí od východních břehů ostrova. Po obě noci hustě pršelo, ale bylo teplo. Třetího dne začali stoupat, stále pod Al-Surovým vedením. Čtvrtou noc bylo značně chladněji: vystoupili dost vysoko. Logi rozžehl oheň na mýtině, aby se zahřáli. I tento jednoduchý jev si vyžádal jeho schopností, nebylo žádné suché dřevo. Aspoň, jak se zdálo, zanechaly ty nejhorší moskyty za sebou. Logi byl podrážděný a na spánek neměl pomyšlení, ale o půlnoci upadl na hodinku do dřímoty. Když se probudil, okamžitě pocítil jakýsi neklid. Pátral svou myslí kolem a uvědomil si, proč. Byli obklíčeni. Snad čtyřicet bavinských válečníků obklíčilo jejich mýtinu.

Strčil do Houda. „Ve chvilce máme na krku bitku. Nás je šestnáct, jich čtyřicet. Jsi připraven?“

Houd se otočil zády. „Ne,“ zavrčel. „Musím spát.“

Logi s ním zatřásl. „Vzbuď se, Houde!“ zašeptal rozčileně. „je čas se bít!“

Houd se okamžitě posadil. Spal se štítem a mečem po boku. Hmátl po svých zbraních.

Logi dal doutnajícímu ohni oslnivě vzplát, aby probudil své druhy a oslepil Bavince. „Vstávat! Útočí na nás!“ zavolal. Bavinci zatím nepodnikli nic, ale Logi cítil, že jsou s nimi čarodějové: pět čarodějů nebude jen tak tratit čas.

Zatímco všichni pobíhali kolem ve zmatku, těch pět postav vystoupilo na mýtinu. Byly oblečeny do dlouhých černých beztvarých oděvů, na tváři měly závoje. Jen jejich malé postavy napovídaly, že to jsou ženy. První oslovila nikoli Logiho, ale Al-Sura, který

se před nimi ospale plazil. „Ty ses zachránil, kněži-čaroději. Ale budeš mít štěstí, nepotká-li tě smrt ještě horší.“

„Sestřičky, přivedl jsem vám démony z moře,“ škemral. „Ušetřte mne a zničte je!“

Sestřička si Al-Sura nevšímala a obrátila se k Logimu. „Ty jsi velký mistr,“ začala.

Sáhl do ohně a držel živý oheň v dlani.

Asi to na ni neudělalo žádný dojem. „Ale na nás pět nestačíš.“

Vrhl na ni hrst ohně. Sestřičky před jeho útokem ustoupily, těžko postřehnutelné jako stíny v temnotě. Potom cítil, co už předtím popsal Al-Suro: bolest a ochromení v půlce těla. Upadl. Chabě si uvědomoval, že ostatní Bavinci útočí. Bojovníci kapitána Rena budou brzy v té tmě porubáni trojnásobnou přesilou.

Logimu se podařilo soustředit se na bolest, na své ochromení – vypudil je z těla zpět na Sestřičky. Bylo slyšet zavrčení. Vší tou mocí zasáhl jednu z nich. Je mrtva, pocítil. Zápas se teď odehrával mezi ním a ostatními čtyřmi. Strhávaly ho k zemi.

Al-Suro bojoval po boku Sestřiček. „Zhyňte, nepřátelé Jediného!“ řval nadšením a ťal jednoho muže z Numy přes lebku. Byl nebezpečný – na tak malého chlápka. Bojoval hbitě a chytře, postupoval trhavými, nepředvídatelnými pohyby. Al-Suro vykopával prudce proti obličeji protivníka, otočil se na špičce druhé nohy a znovu kopl. V nejpřekvapivějších okamžicích se zablýsklo ostří ze zeleného kamene. Zneškodnil dva ze svých nepřátel a dotíral na třetího, když se Chost

otočil. Neplýtval časem na čestný boj a zezadu vrazil Al-Surovi šavli do těla.

Bavinci nepočítali s Houdovou brutální silou. Houd držel za krk dva bojovníky, které zaškrtil, a teď se jimi oháněl tu jako štítem, tu jako sochorem a srážel nepřátele po půltuctech. Jednu z těch mrtvol hodil přímo na Sestřičky a rozehnal je.

Tlak ze strany Sestřiček povolil a Logi se dokázal lehce zotavit. Obrátil se ke dvěma Sestřičkám, které nabyly rovnováhy nejrychleji. Pro nesmrtelného to nebyl vážný soupeř. K jeho prstům přeskočily plameny z ohně, který teď divoce plál: mávl rukou a uvěznil dvě z nich ve spalujícím, mučivém ohnivém pásu.

Houd už obrátil na útěk mnoho bavinských bojovníků. Ti, co zbyli, ustoupili. Zakrvácený Chost napadal dva z nich. Jednoho probodl. Druhý bojoval hrdinně, nedokázal sice vážně ohrozit obratného námořníka, ale držel si ho od těla svou dlouhou sekyrou. Potom ho bodl Chostův meč do stehna. Padl na kolena a vykřikl. Houd ho zezadu udeřil okrajem štítu. Ostatní muži utekli.

Dvě Sestřičky, které zůstaly naživu, neměly dost síly na to, aby přemohly tak velkého čaroděje, jako byl Logi. „Nebojujte už," žádal je. „Víte, že jsem roven vám dvěma: zatím co bych s vámi bojoval, moji druhové si s vámi snadno poradí. Jste poraženy. Takže: Kde je Prorokovo Žezlo?"

Mlčely, rozhlédl se po svých druzích. Houd a Chost ještě stáli na nohou. Ze všech ostatních zůstali naživu pouze dva.

„Opakuji: kde je Žezlo?"

„Nemáme je,“ odvážila se jedna ze Sestřiček vzdorovité odpovědi. Z pod závojů vyhlížel smutek a nenávist.

„Já se neptal, jestli je máte. Kdybyste je měly, užily byste je. Ptal jsem se, kde je.“

„Nehodláme o něm zpravovat své nepřátele.“

Houd pozvedl meč: „Však vy nám to povíte. Nebo ponesete následky.“

Řekly klidně: „Poneseme následky.“

Logi se snažil mluvit mírně. „Nepožadujeme Žezlo se zlým úmyslem.“

„Málokdo hledá Žezlo se zlými úmysly. Ale Žezlo kazí ty, kdo je mají.“

Logi ji zlostně uchopil za paži, ohnivá bolest ji mučila, až padla na kamenitou půdu. „A pomysli na smrt, kterou jste vybraly Al-Surovi,“ řekl pln zloby. „Ono také kazí svoje strážce!“

Neobratně se na zemi obrátila a napřáhla ruku. V záři ohně byl její obličej zamazaný, závoj se odtrhl, rty jí krvácely. Pokusila si závoj upravit, nedokázala to. Dýchala chraptivými vzlyky, které se snažila ovládnout. „A zřejmě taky ty, kdo je hledají,“ vypravila ze sebe.

Nelítostně se dotazoval: „Kde je Žezlo?“

Byla stejně nelítostná, když mu odpovídala: „Teď je nikdo nehlídá.“ Zalapala po dechu a vstala: zbitá, zlomená postava. „Je tvoje.“ Pronášela to s jedovatou nenávistí. „Je tvoje, dokážeš-li je najít!“

XIII.

To nebyla slova, která Houd slyšel rád. Byla to poslední slova, která pronesla. Běžel k ní. V mžiku uchopil závoj i vlasy pod ním, zvedl jí hlavu a uťal ji mečem… Zasunul meč za pás, obrátil se k poslední Sestřičce a zatřásl s ní s mohutnýma rukama na jejích ramenou. Třásl s ní a křičel, že z ní dostane pravdu. „Řekni nám to, ženská!“ Smýkl s ní na zem těsně k divokému ohni. Po loktech se bolestně plazila od ohně.

„Z téhle pravdu dostaneme,“ zabručel Houd.

„Cos to udělal?“ zvolal Logi zděšeně. Bylo to zvláštní od nesmrtelného, který jako by necítil žádné výčitky nad smrtí obyčejných, smrtelných lidí. Ta bohyně, kterou uctíval, nechala zmizet celou posádku Pěnné. Logi neprojevil ani známku zájmu.

Houd nehodlal odpovědět. Obrátil se k zbývajícím mužům z Démonky. „Chci, abyste se přesvědčili, že tihle Bavinci jsou opravdu mrtví. Omráčené zabte!“

„Počkej!“ – zarazil ho Chost, jako obvykle veliký chytrák ve svém zájmu – „to není třeba. Porazili jsme je.“

Renovi bojovníci váhali.

„Tady jsme zvítězili. Co chceš víc?“ ptal se Chost.

„Já žádám tvoje vysvětlení, Houde,“ pravil Logi.

Houd se mlčky díval z jednoho na druhého. Bylo pro něj těžké vyměňovat si názory s těmito mluvky. Ale muži teď budou poslouchat jeho. On to byl, kdo jim při útoku nepřátel zachránil život. Opakoval svoje rozkazy.

„Kdyby nebylo mne, byli byste po smrti jako vaši kamarádi. Udělejte pro jednou něco chytrého a pobijte své nepřátele, dokud můžete.“

Déle muži povzbuzovat nepotřebovali. Viděli, jak tito Bavinci před chvílí zabíjeli jejich druhy. Začali do mrtvých rýpat špičkou nohy. Jeden se obrátil na záda. Meč se zvedl a dopadl.

Chost a Logi pozorovali Houda, jako by byl nějaké nebezpečné zvíře. Co ale očekávali? Aby teď přežili, budou muset přijmout tvrdá opatření. Někdo k tomu musel dát podnět. Houd si nevšímal zděšených tváří těch dvou. Rozkoš z prolévání krve ho stále opájela.

Logi hleděl na Houda. Jeho kočičí oči a bílé vlasy nad tím věčně mladým obličejem s přísnými rysy vypadaly zvláštně a hrozivě v tom strašidelném osvětlení. Ale Houd pozbyl všechen strach, který kdy z Logiho měl. Čaroděj se neukázal být tak nebezpečným soupeřem. Proti Nerovi nebyl k ničemu, když na něj zaútočil na moři.

„Poslyšte,“ řekl Houd, „jste hloupí, když chcete nechat nepřátele naživu. Zejména ty ženské. Sami jste viděli, jak byly dohromady nebezpečné. Teď už zbývá jenom jedna. A bude bezmocná.“

„Ty už byly bezmocné," zahučel Chost. „Nemusel ses pouštět do toho vraždění… nemusels ji zabíjet."

„Co bys udělal ty? Vzal bys je obě do zajetí? Kdo by takové zajatkyně uhlídal? Nikdo! S tím, co dovedou… Nebo bys je pustil? Pcha! Na to jsou příliš nebezpečné, aby zůstaly na svobodě a spikly se proti nám!"

Chost mlčel.

Ale Logi se přidal. „Není žádný důvod pro to, abys učinil závěry o tom, co se může nebo nemůže udělat. Tuhle výpravu vedu já."

„Už ne. Dával jsem na tebe pozor a teď vím, že jsem to já, kdo má vládnout Žezlem. Vždycky jsem si to myslel. Teď to vím."

„Houde, ty jsi hlupák. Vysvětloval jsem ti, že to Žezlo může mít jenom nesmrtelný. A víš, co se stalo, když se Al-Suro pokusil je vzít. Je dokonce nebezpečnější, než jsem si původně myslel."

Houd byl však neústupný. „Všechno, co vím, je to, že já jsem tu nejsilnější bojovník. Jestli má někdo Žezlo vzít, tak jsem to já. Já budu mít nejlepší možnost porazit s ním Nepřítele."

Logi chvilku mlčel. Nakonec pokrčil rameny. „Ať už chceš nebo nechceš plnit moje rozkazy, očekávám, že budeš poslouchat svoji Velitelku. Víš přece, že rozkázala, abych Žezlo použil já. Teď není čas na neposlušnost."

Trefil do černého. Maeve dobře věděla, co je nejlepší. Prokázala to v bitvě s Arcidovým vojskem. Ačkoli Houd nehodlal nechat nikoho na pochybách, že to byl on, kdo zahanbil Arcida v tom střetu zbraní.

Logi chtěl spor uzavřít, dokud Houd mlčel, a dodal: „A jestli se Žezla chopíš, když právem náleží mně, můžeš mít co dělat s Bohyní.“

To bylo něco jiného. Houd se o Bohyni ani trochu nestaral. Možná, že kdyby měl Žezlo, dokázal by se vypořádat i s ní. Jestli si Logi myslí, že mu Žezlo dodá sílu porazit Nepřítele – který je rovněž Vyšším Bohem –, mohlo by snad Houdovi dodat dostatek sil, aby té Bohyni trochu oplatil to, jak zachází se smrtelníky. To bylo lákavé.

„Napřed musíme Žezlo najít,“ promluvil Chost. „A jak to vypadá, jenom Sestřičky věděly, kde je.“

„Nikdo je nehlídá, a bude naše, když se nám je podaří objevit,“ přemítal Logi. „Musejí si být jisté, že je schovaly dobře.“

„Myslíš, že tuhle přimějeme k tomu, aby nám to řekla?“ Jakoby v odpověď Chostovi stála ta žena u ohně, tělo připravené zaútočit nebo utéct.

„Ne po tom, co jsme provedli s jejími družkami,“ řekl Logi s kousavou ironií. Podíval se s trpkostí na Houda, který mu pohled zarytě vrátil. Bylo těžké snést pohled nesmrtelného. Ale pak se Logiho rysy uvolnily. „Stejně by nám to nikdy neřekly,“ pravil. Přistoupil k Houdovi a dotkl se jeho ramene: smířlivé gesto. Jako by si myslel, že získal zpět Houdovu důvěru. Kdo je tu teď hlupák?

„Co chceš dělat?“ zeptal se Chost. „Stěží můžeme prohledávat celý ostrov.“

„Ne tak důkladně, jak bychom potřebovali,“ souhlasil Logi. „Ačkoli jsem si jistý, že bych dokázal

určit zdroj síly tak mocný, jako je Žezlo, kdyby tady kolem vůbec někde bylo.“

„Ale mohlo by být schováno hluboko pod zemí, co já vím,“ namítal Chost. „Nebo někdo v hlubinách moře. Ty ženy měly dohromady ohromnou moc. Rozum nám neporadí, kde je schovaly.“

„Velmi správně.“ Logi se zřejmě soustřeďoval. „Kdybychom tak mohli najít aspoň nějakou stopu. Z téhle žádnou odpověď nedostaneme,“ ukázal na zbývající Sestřičku.

Zvedla hlavu, ztěžka oddychovala. „Temný bude pomstěn,“ řekla směle, fanaticky.

„Vidíš?“ zeptal se Logi. „Sestřičky jsou poddané vašeho Nepřítele. Nejsou to žádné služebnice boha těch ostrovanů. Temný je sem vyslal, aby ochraňovaly Žezlo pro něho.“

„Temný jím bude vládnout i nadále,“ řekla hrdě. Logi se upjatě zasmál.

„Od ní přirozeně nemůžeme čekat nic.“

Promluvil Houd. „Já ano.“

„Jak?“ zeptal se Chost skepticky.

„Dejte mi půlhodinku a já to z ní dostanu.“ Šel k ní. Couvala, rozhlížela se vpravo vlevo. „Jestli mi nepoví, kde to Žezlo je…“

„Tak co?“ zeptal se Logi.

„Jak jsem řekl: bude muset nést následky.“

„Žádné mučení! Neklesni na úroveň Temného!“ To, že Král čarodějů tak najednou předstírá mravnost, Houda rozhněvalo. Pchá! Jenom před pár minutami užil sám svých čar, aby jednu z nich donutil plakat bolestí. Pokrytec!

„Jak jinak se dozvíš, co chceš vědět?“

Logi na něj upíral svítící kočičí oči. Hněvivě potřásl hlavou.

„Půjde to jinak,“ řekl Chost s nadšením. Oba se k němu otočili. Chost se zatvářil jaksi rozpačitě nad zájmem, který budil. Pohladil si bradu pravou dlaní, než oslovil Logiho, a potom váhavě promluvil, dávaje přitom své radě formou otázky. „Dovedl bys… ji přimět promluvit… jako tenkrát Al-Sura?“ Všichni se rozpačitě podívali na Sestřičku, která stále ustupovala před přibližující se Houdovou postavou, ale v očích měla pýchu a opovržení. Houd si dokázal představit obrys její povýšené brady pod závojem a to přikrmovalo jeho vztek.

„Ne…“ Zdálo se, že Logiho na okamžik Chostův nápad zaujal. „Ne, tohle není možné. Osoba v transu si stále ponechává svou vůli. Nemůžeme ji přimět, aby řekla nebo udělala to, čím by si ublížila.“ Přesto se mu v záři ohniště na tváři objevil záblesk naděje. „Existují jisté vzácné rostliny, které by mohly mít kýžený účinek – ale já je nemám s sebou.“

„Nebudeš je potřebovat,“ ubezpečil ho Houd. „Já pro tebe odpověď dostanu.“

„Ty ji máš v úmyslu mučit, Houde, ne, zakazuji to!“ Logi projevil svou moc: plameny mu začaly tančit kolem rukou. Ale Houd nevěřil, že má Logi opravdu moc zabránit mu, aby učinil to, co si přeje.

Žena se dala do běhu. Houd po ní skočil. „Ne!“ křičel Logi. Houd se těšil, jak toho nesmrtelného nafoukance zdrtí. Ale teď na to nebyl čas. Musel chytit tu ženu.

Než mohl Logi cokoli udělat, Houd ji chytil. Bránila se, když ji tlačil z osvětlené mýtiny do temného lesa. Připojil k tomu varování: „Ať vás ani nenapadne jít za mnou!“

To byla zábavička! Skoro bylo škoda, že už je po ní. Houd se díval téměř s lítostí na to tělo, s kůží sedřenou skoro z celého trupu, žebra probodaná jeho mečem.

Podstoupila statečný boj. Tyhle čarodějky se opravdu dovedou bránit. Kdyby byl jen obyčejný člověk, byl by teď mrtvolou on. Ale Houd nebyl obyčejný člověk. Její pokusy ovlivnit jeho mysl mu ani trochu neubraly na rychlosti. A její drobné tělo bylo proti jeho mužné síle bezmocné.

Vychutnával rány, které jí zasazoval. Nebil ji moc – ne dost na to, aby ji zabil. Ani dokonce nechtěl, aby ztratila vědomí. Bylo to pěkné: ta její agonie, když do ní násilím vnikl, mezi její dosud nahá stehna.

Krvácel z ramene. Kousla ho divoce, v zoufalství. Tou jizvou se bude pyšnit jako dalším bojovým znamením, získaným v boji o pokoření Nepřítele.

Pod šatstvem, které jí roztrhal, se ukázala mít pěkně stavěné tělo – i když na Houdův vkus trochu hubené. Pod jeho prsty byla hladká a pevná. Bylo to pěkné, pevné tělo: křehké kosti obalené tvrdými, drobnými svaly.

Houd se v myšlenkách vrátil k těm posledním minutám…

Nasytil svůj chtíč. Usmál se sám pro sebe, když na to pomyslel. Tuhle část mohla taky vychutnat, pomyslel si. Když se ukojil, přitlačil jí jemnou kůži,

vystouplý žaludek a prsty proti tvrdé vrásčité kůže stromu.

Tlačil a dřel.

„Přestanu, když mi řekneš, kam jste schovaly Žezlo.“ Jenom naříkala.

„Řekni mi to!“ Povolil, aby jí dal možnost promluvit. Vzlykala, celé tělo se s námahou zvedalo a svíjelo. „Pusť mě a já ti to řeknu.“

To vypadalo na úskok. Ale neměl důvod se jí bát. Pustil ji a hrubě ji odhodil. „No tak?“

Žádný nepřítel se na něj nepodíval s takovou nenávistí. „Nikdy je nedostaneš, protože už neexistuje.“

Stál nad ní, zlostí se ani nepohnul. Smála se, vysmívala se mu.

Sebrala sílu odplazit se až tam, kde Houd nechal svůj meč. Pozvedla jej. Jak si přeje. I když je neozbrojen a ona drží jeho meč, nestačí na něj. Houd se připravil.

A potom máchla mečem. S nesnesitelným smíchem jej zabořila – do sebe. Takto zemřela…

Houd si razil cestu podrostem k místu, kde zanechal Chosta a Logiho. Záhy je potkal, nesli pochodně a hledali si pomalu cestu stejným roštím, které on drtil v plné rychlosti. Takže Logi v jeho stopách.

„Měl bych tě zabít, Houde,“ varoval ho. Ty nelidské kočičí oči plály v temnotě noci a džungle.

Houd zavrčel: „Pochybuju, že bys to dokázal.“

„Kde je ta žena?“

„Je mrtvá.“ Nechal to slovo viset v tichu. „Já ji nezabil,“ dodal. „Zabila se sama.“

„Tím hůř, pakliže jsi ji k tomu dohnal.“ Logi pozvedl pochodeň, jako by ji chtěl použít. „Ani nechci vědět, co jsi s ní provedl.“ Zavrtěl hlavou.

Houd ho však neposlouchal. Mohl jí věřit, že Žezlo zničily? Možná. Řekla to vítězoslavně. Myslela to vážně.

Houd zakroužil ramenem a snažil se uvolnit napětí v provazcích svalů pod pažemi. Zavrtěl hlavou jako Logi. „Stejně teď nemá cenu chodit do Chrámu Lůna. Řekla mi, co se s Žezlem stalo…“

„Dozvěděl ses to?“ Houd místo odpovědi přikývl. Logi si přejel rukou přes ústa a bradu, jako by utíral sliny. Dýchal zhluboka, sám sebou znechucen. „Nechci vědět nic, co bylo vynuceno mučením,“ řekl pomalu, zachovávaje vlastní důstojnost.

„Zničily je.“

Logi pohnul hlavou kupředu. „Cože?“

„Ony ho… zničily…“

„Ne.“ Rukou s otevřenou dlaní švihnul v gestu znamenajícím nedůvěru. „To, co stvořili Vyšší Bohové, nemohou smrtelníci zničit,“ pravil. Na dost dlouhou chvíli se odmlčel. „Je to jinak.“ Houd byl zmaten. Sestřička mu přece s vítězoslavným posměchem hlásila, že Žezlo je zničeno!

„Sestřičky byly při všech svých schopnostech pouhé smrtelnice,“ říkal Logi. Houd zamrkal. I když Logi nezdůrazňoval ten význam úmyslně, v jeho poznámkách o smrtelnících bylo vždycky něco lehce opovržlivého. „Neměly moc zničit Žezlo.“ Popotahoval se za bílé vlasy, žluté ve světle pochodně. „Víš jistě, že přesně tohle řekla?“

Houd zapátral v paměti. „Pokud si dovedu vzpomenout," řekl „Její slova přesně zněla: Nikdy ho nenajdeš, protože už neexistuje." Už neexistuje. Co tím mohla myslet? To nemusí nutně znamenat, že to byly Sestřičky, kdo Žezlo zničil. Možná za to může nějaké Vyšší Božstvo. Byl tu snad Temný?

„A přece, na tom vyjádření je něco podivného. Už neexistuje. Nikoli – bylo zničeno. A celý problém je v tom, co řekla ta druhá sestřička – než jsi ji zabil."

„Řekla, že bude naše, dokážeme-li je najít," rozpomínal se Chost. „To naznačuje, že dosud existuje – jinak bychom je nikdy nemohli najít."

„Ano, ano, to je pravda. Pojďte." Logi se otočil a máchl pochodní. „Půjdeme zpátky." Zápolili s téměř neproniknutelnou džunglí. Nebylo divu, že se s Chostem tak zpozdili a nechytili Houda dřív, než provedl svou!

„Řekla, že je teď nikdo nehlídá," mumlal si Logi pro sebe a Houd s Chostem ho následovali. „Řekla, že Žezlo zničí toho, kdo je užívá."

„Jako by měla pocit vítězství, že je schovaly tam, kde je nikdy nedokážeme najít." Chost se zastavil, aby zlomil větev, která švihla směrem k němu, když ji Logi pustil. „Já myslím, že Sestřičky provedly se Žezlem něco chytřejšího, než aby je zničily," prohlásil Chost ustaraným, podrážděným hlasem.

„Ale nemůžeš pominout, co ta druhá řekla mně. Řekla, že je zničily. Že neexistuje." Houd se cítil opomíjen. Sestřička byla opravdu upřímná, její posměch byl věrohodný.

„Houde, my tvoje slovo přijímáme," řekl Logi. „U všech bohů, chlape, jak ses dostal skrz tohle… roští?" Houd se v naprosté temnotě usmíval pro sebe. „Ale je tady záhada. Sestřičky rozhodně neměly tu sílu Žezlo zničit. Víš jistě –"

„Vmetla mi to do tváře. Tropila si tím ze mne posměch."

„Co tím ještě mohla myslet?" tázal se Chost.

„Já nevím." Logi přemítal. A dodal jednu ze svých průpovídek:

„Ale hodlám tomu přijít na kloub."

To byla ale bláhovost! Byli na tom hůř než kdy předtím. Nejen, že nevěděli, kde je Žezlo ukryto, pokud vůbec existuje, ale také měli všechny důvody věřit, že neexistuje. Houd pronesl své myšlenky nahlas.

„Hm." Logi si s tím pořád lámal hlavu. Odmítal vzdát se naděje. „Ano, je v tom záhada… kterou je třeba vyřešit. My ji vyřešíme… ano…" Dál kráčel mlčky, jenom větvička mu občas zapraskala pod nohama. Chost uklouzl na mokrém koberci z listí. Houd ho vzal za rameno a pomohl mu nabýt rovnováhy.

„Myslíš, že když dokážeme srovnat, co ty dvě Sestřičky řekly, budeme mít klíč k tomu, kde Žezlo hledat?" zeptal se Chost Logiho po zdánlivě nekonečné chvilce.

Houd si znechuceně odfrknul. Co má tohle filozofování za smysl? Logi mlčel dál. Potom, zřejmě ponořen do vzpomínek, řekl prostě: „Pozor na nohy. Je tu bláto."

Konečně se před nimi ukázala zář ohně na mýtině. „No, tak to bychom měli," řekl Logi. „Musí přece být způsob, jak porovnat skutečnosti, které známe. Musí. Zítra – budu vzývat Bohyni a požádám ji o pomoc. Když ta pomoc nepřijde…, nevidím smysl vrátit se k Maeve s prázdnýma rukama… Zatím je čas na spánek."

Houd se probudil záhy. Spal sotva víc než hodinu – myšlenky měl tak zmatené, že spánek nepřicházel.

Když se však probudil, spatřil, že Logi už má oči otevřené a hledí do prázdna. Logi vypadal, že je v nějakém stavu omámení. Ale pohnul se, když viděl, že Houd je vzhůru. V ranním pološeru se k němu připlazil.

„Mohu ti dát hádanku, Houde? Ano, hádanku." Logi hovořil rychle a vzrušeně jako nějaký šílenec.

Houd byl příliš ospalý na to, aby se zlobil. „Ale jo," odpověděl, smířen s dalšími nesnázemi.

„Kde je Prorokovo Žezlo?"

Ne, tak ospalý Houd zase nebyl. „Nevíme," zavrčel vztekle.

„Ale no tak, přemýšlej." Logi měl uchvácený výraz.

„Aha! Tak já ti to řeknu: je v té své arše. Je zpátky v Chrámu. Byli jsme slepí. Mělo mě to napadnout."

Houd se otočil a snažil se najít pohodlné místo na své rohoži. Měl by radši trochu odpočívat a neposlouchat takové nesmysly.

„Poslouchej mne, Houde. Ty si asi myslíš, že jsem se zbláznil, ale –"

„Ty sníš s otevřenýma očima, Čaroději."

„Ne. Poslouchej.“ Logimu svítily oči, ale aspoň v tomhle šeru vypadaly přirozeněji. „Sestřičky Žezlo určitě schovaly. Ale Žezlo už neexistuje. Jestliže existuje Žezlo, které je ukryté, potom Žezlo existuje. Ale Žezlo už neexistuje. Vyřeš tu hádanku. Honem!“

Houd se posadil. „Tak jo, Čaroději. K čemu míříš? Přestaň si už ze mne utahovat. Řekni mi to.“

„Kde je Žezlo? Sestřičky je nikam neodnesly. Je pořád v arše, čeká, až se Sestřičky vrátí. Nebo spíš nečeká, protože už neexistuje.“

„Smysl, Čaroději, smysl?!“

„Kde jsou Sestřičky? Vraťme se v čase a přemýšlejme. Kam šly Sestřičky? Připojily se k ostatním Bavincům, protože dokonaly svůj úkol. Podívej se na to z jejich hlediska: Žezlo už neexistuje. Nemusí je už hlídat. Takže všichni mohou odejít z té prokleté vesnice, kterou pán Nero zničil, včetně Sestřiček. Ale počkat, Sestřičky přece vědí, že žádná kletba není. Pán Nero je neleká – a stejně je mrtev. Mohou zůstat a střežit Žezlo.“

Logi si libuje v hádankách. „Ale ty si odporuješ, Čaroději…“

„Ale pěkně to do sebe zapadá, viď? Sestřičky cítí, že to Žezlo hledá nová výprava a má s sebou velkého čaroděje.“ Tomu se říká skromný Čaroděj. „Přišly na to pomocí kouzel… Nebo se to dozvěděly od svého pána, od Temného. To nás nezajímá. Nová výprava usoudí, že Sestřičky odnesly Žezlo do Chrámu Lůna, do hor. Vylákají je na stezku do hor, kde je mohou snadno přepadnout. Al-Suro nebyl před námi zrovna dobře schován. Proč taky? Měli jsme ho najít. Ach, ale to

Žezlo… Kde je Žezlo? Chrám nikdy neopustilo, je zpátky ve vesnici. Jenže už tam neexistuje.“

Houd měl strach, že začíná vidět smysl toho všeho. Pomyslel si, že porozuměl. Každopádně se probíral. Střízlivě přikývl.

„Tak, ještě jedna otázka, že ano? Mám se ptát?“

„Ptej se.“

„Tak dobrá, Houde. Kde je Žezlo? Pořád v Chrámu. Ale – ehm – ale kdy je Žezlo?“ Houdovi se zdálo, že se mu nepříjemně roztahuje mysl, když mluví Král Čarodějů. „Kde je Žezlo, Houde?“ Logi pokračoval: „Odpověz: nikoli v našem čase. Už neexistuje, protože, ačkoli se nedá zničit, bylo přemístěno v čase.“

Houd se vztyčil. Pomyslel si, že by měl probudit ostatní, ale rozhodl se, že ne; ať si dosyta pospí. Zůstal zticha a zažíval Logiho slova. Pozoroval, jak se obloha prosvětluje. Z džungle kolem přicházelo téměř lidské žvatlání nějaké opice. V dálce rozhořčeně zakrákorala nějaká vrána. Houd vzpomínal na nevinnější tažení – krutá, ale nepoznamenaná temnými čarami – kdy bojoval po boku Maeve Morrigany a plnil hrůzou nepřátele z Útesu. Tyhle čarodějné síly vzaly bitvě jistý zvuk. Avšak, pomyslel si, když beránky na obloze průsvitně zazářily a zrudly, jestliže se mu nové síly dostanou na dosah, musí se s nimi obeznámit.

Když se probudili ostatní, začal Logi vysvětlovat: „Propojení čarovných sil, které Sestřičky ovládly, předstihovalo sílu každého jiného vyznavače jejich učení. Kdoví, jaká kouzla vynašly, jaké síly se naučily ovládat?“

„Takže použily čar a odsunuly Žezlo z našeho času," uzavřel za něho Chost.

„Velmi správně! Nemohly Žezlo skutečně zničit. Ale mohly to zařídit tak, aby neexistovalo, dokud jsme tady. Žezlo už neexistuje."

„A jak je zpřítomníme?" otázal se Houd, který se teď pro ten nápad zapálil. Nevypadalo to, že si Logi myslí, že je situace beznadějná. Na druhou stranu Houd věděl, že na jeho otázku je těžká odpověď. Jestliže bylo Žezlo přeneseno z jejich času, už pro ně neexistuje. Houd neviděl způsob, jak překročit samu bariéru času.

„Kdo to dokáže říct?" Logi si drsně prohrábl vlasy. „Já rozhodně neznám pravá jména mocností, které nás dokáží přenést do jiného času. Takové čáry smí provádět pouze Vyšší Božstva. Ale…"

„Takže se k Maeve vážně vrátíme s prázdnýma rukama?" otázal se Houd.

„Ještě ne, Houde, ještě ne. Sestřičky se nás přece snažily zabít. Musely se domnívat, že Žezlo nějakým způsobem dokážeme vrátit zpět, nebo si aspoň nebyly naprosto jisté, že je jejich kouzlo nepřemožitelné. Možná je načase vrátit se do Chrámu. Když budeme mít štěstí, můžeme tam najít nějakou stopu."

„A když ne?" Houdovi se to zamlouvalo míň a míň. Přes své předchozí vzrušení neměl Logi tu pravou sebedůvěru: neznal určité odpovědi.

„Mohli bychom se obrátit k Bohyni…" Tohle byla Logiho odpověď na každou obtíž. Houd věděl, že Logi už nemá větší víru, než on sám. „A když ne, tak myslím, že vy smrtelníci propadnete Temnému. Možná

by mě někteří z vás rádi doprovodili do bezpečí mého ostrova?“

V tu chvíli by Houd krále Čarodějů nejradši zabil – s rozkoší a pomalu.

XIV.

Teď záleželo všechno na Logim. Houd je obezřetně pozoroval. Jen on a Chost přihlíželi. Ostatní objasňovali kapitánu Renovi smrt svých druhů.

Logi pečlivě ohledával schránku na oltáři. Tvářil se spokojeně, jako by našel, co hledal. Ustoupil s pochodní v ruce.

„Co víte o způsobu, jakým vidíme? Myslím skutečný mechanismus zraku.“

„Nač ty nesmyslné otázky?“ opáčil Houd netrpělivě.

Ale Chost odpověděl: až to bolelo, jak visel na každém čarodějově slově. „Všechny povrchy neustále odrážejí atomy v nekonečně malých vrstvách, které se zmenšují a vstupují do našich očí. Tam je pak usměrňujeme.“

„Správně, Choste.“ Logi obešel oltář a zkoumal rozbitou skleněnou desku. „A víte také, že sklo propouští jevy, ale někdy je zkresluje.“

Chost přikývl.

„Ale ke zkreslení dojde i tam, kde je sklo rozbité. Co z toho soudíte?“

Chost se chystal odpovědět, lépe si odpověď rozmýšlel, stál zmaten s prsty na dolním rtu.

„Tak nám to řekni ty sám.“ Houd se nemohl dočkat, až Logi s přednáškou skončí.

„Dobrá.“ Logi se na ně zadíval zpoza oltáře. „Co jste vy smrtelníci nikdy nevypočítali, je to, že prostor a čas jsou propojeny. Nepřirozené hazardování s jedním má nevyhnutelný účinek na strukturu toho druhého. Bylo by mě to napadlo, ale Al-Suro mne od toho odvedl.“ Logi kolem všeho dělal nafouknuté divadýlko. Udělal působivou odmlku, než se zase zeptal Chosta: „Minulost, nebo budoucnost, Choste. Kam bys Žezlo poslal?“

„Skutečná je pouze minulost. Budoucnost je pouhá možnost,“ odvětil Chost.

„Dobrý pokus. Ale uvědom si, že to Žezlo je nezničitelné. Jestliže existovalo v minulosti, existuje vždycky. Musí tedy také existovat v budoucnosti – a v přítomnosti.“

„Takže je poslaly do budoucnosti? Ale jak?“

„Aha! Z Ya’Aliho pohledu už budoucnost existuje… Dobře, Houde, nebuď netrpělivý!“ Houd se od nich vzdálil, víc ho zajímala ruka s drápy, držící Žezlo na vzdáleném konci místnosti.

„Takže budoucnost je… je…“ Chostovi viditelně připadal ten pojem obtížný.

Houd se k nim obrátil. „To stačí, Čaroději. Dokážeš nám to Žezlo opatřit?“

„Nevím. Z našeho hlediska jsou proudy budoucnosti nekonečné. Odpovídají každé náhodné odchylce kteréhokoli atomu.“ Kývl na Chosta. „Ya’Ali vidí všechny tyto proudy: ten pravý a mnoho falešných. Jestliže je možné Žezlo vrátit, bude to falešný proud budoucnosti, který musím prozkoumat.“ Logi couval od oltáře. Vypadal, že sbírá odvahu. „To se brzy ukáže.“

Sestřičky musely zaříkávat síly, které nějakým způsobem ovládají kosmickou látku samu. Logi neznal pravá jména žádné z těchto sil. Nebylo možné je zaříkat při pokusu zrušit toto kouzlo.

„Houde, já vím, že tě to otravuje, ale tohle je důležité. Mám-li přemoci Temného, budu potřebovat veškerý svůj důvtip.“ Mohl by zavolat Bohyni, ale zdálo se, že je rozhodnuta, že musí co nejvíce spoléhat na vlastní schopnosti. Čas! Tak to byl pojem. Všechno ve vesmíru má sklon stát přesně tam, kdy a kde to bylo Ya’Alim umístěno. Logi pomyslel na kámen, který s Chostem odsunuli od vchodu do Al-Surovy cely. Když Logimu sklouzla ruka, kámen zapadl zpět přes veškeré úsilí, které on a Chost vynakládali. Pot, napínání svalů, odřené ruce – to bylo k ničemu. Kosmická látka byla jako ten kámen!

Chost zamyšleně hleděl na břidlicovou podlahu, občas zkusmo kopl do jejího povrchu. „Já nejsem žádný školený čaroděj,“ pravil nakonec. „Ale jakožto vyznavač přírodních filozofií o tom umění něco vím. Určitě znáš zaklínadla, která mohou působit proti kouzlům Sestřiček.“

„To znám. To je přesně ono. Mohl bych použít zaklínadla, abych dosáhl nějaké změny v jejich kouzlu.“ Logi ještě jednou obešel oltář a prohlížel jej ze všech stran. Mramorový kvádr stál na vrstevnatém podstavci. „Potíž je, že není odstupňované. Buď úplně zruším to, co je jistě nesmírně mocné kouzlo, nebo –“

„Nebo se Žezlo nevrátí,“ dokončil za něj Chost.

„Přesně tak. Doufám, že dokážu to kouzlo zrušit. Pošlu své vědomí na cesty. Chci pocítit přesné účinky kouzla Sestřiček. S Ya’Aliho prozřetelností najdu přesně, jak se prostor a čas posunuly. Zruším kouzlo Sestřiček tím, že zevnitř vycítím slabá místa stavby, kterou vytvořilo. Moje zaklínadlo bude působit právě na slabé body, a tím stavbu navrátí do správného tvaru a vrátí nám Žezlo.“

Pozvedl ruce, pravou dlaní vzhůru, hořící pochodeň v levé. Zamával pravičkou, aby byli zticha. Stál teď za oltářem, soustředil se s očima otevřenýma.

Vyslal svou mysl do archy. Prazvláštní pocit… jako by se jeho mysl protáhla sama sebou… a usiloval o nalezení smyslu stavby tohoto kouzla. Naprostá tma tmoucí… drak na počátku vesmíru. Logi se začal vyrovnávat, volný v čase uvnitř malého prostoru archy. Linie a vzorce se oddělovaly od temnoty. Klouzal po hladkých stěnách do budoucnosti. Teď to viděl: klenbu Chrámu proťal čas. Znovu naprostá tma. Kouzlo živící chrámové ohně konečně pominulo. Ale on dokázal pátrat dál. V dálce za Chrámem ostrov změnil podnebí a podobu. Obrovské chrámy stály na kamenné plošině. Černé chrámy, se silnými zdmi, a podsadité. Viditelně všechno chrámy jednoho temného boha. A – ano –

jeden nebo dva menší chrámy: zasvěcené Jille, Hogonovi.

Logi přehlédl léta života na Bavinu pod vládou Temného. V této budoucnosti zvítězí Temný. Žádal si lidské oběti a hojné dávky masa a obilí. Jeho tyranie neznala žádné slitování.

Stěny času byly hladké a okrouhlé. Tunel do věčnosti z lesklého tvrdého kamene. Na konci tunelu, nedosažitelné, bylo Prorokovo Žezlo. Nijak nebylo možné zničit stěny tohoto bílého, nelidsky vyhlazeného tunelu. To nejlepší, co mohl Logi udělat, bylo hledat cestu ven. Mířil, ztráceje vládu nad sebou, do prázdnoty věčnosti. Nějak si musel pomoci… plavat… zápasit s proudem… Houd se díval, jak Logiho napjaté prsty na zdvižených rukou začínají ochabovat. Po Prorokově Žezlu ani známka. Potom se Král Čarodějů roztřásl po celém těle – jako zvíře, které si otřepává vodu z kožichu. „Jsem zpět," řekl prostě. „Je to hrozný pocit," dodal. „Houde, Choste, poslouchejte!" Sám před sebou cítil úzkost. „Je to hrůza cestovat z vlastního těla… a z toho, že od něj navždy zůstanete odděleni. Strach z přerušení hranice návratu. Vy smrtelníci tomu nemůžete rozumět."

Všechno, na čem záleželo, bylo Žezlo. Houda Logiho úzkosti nezajímaly. „Znamená to snad, žes to vzdal?"

„Ne. Ne." Logi zavrtěl hlavou. „Nějaký způsob se najít musí." Obešel oltář, mračil se namáhavým soustředěním. Houd šel zase za ním, bedlivě ho pozoroval, ale udržoval odstup. Logi couvnul, skoro vrazil do Chosta, který mu vstoupil do cesty. „Dokážu

to," řekl Logi rozhodně. „Budu muset zpět do tunelu… do archy. Ale ano, dokážu to. Je těžké vrátit se k okamžiku před tím, než Sestřičky dokončily své kouzlo. Slyším aspoň nějaká opravdová zaklínadla a pravá jména, jichž užily."

Přiváděl se do transu. Houd se také soustředil a čekal na nějakou známku, že se Žezlo objevuje. Logi měl svaly ztuhlé jako mrtvola. Ale potom jim řekl – a sanice mu pracovala ztěžka: „Dokážu ještě užívat tohoto těla? Dobrá. Cestoval jsem zpět v čase. Sestřičky už vyslovily zaklínadla. Začal časoprostorový posun. Nemohu se vrátit dál, abych jejich zaklínadla slyšel."

Takže je pro ně Žezlo stále ztraceno?

„Ale jejich zaklínadla jsou vyslovena v určitém sledu a nutně vzývají pravými jmény síly, na které se spoléhají." Co tohle znamenalo? Bylo těžké určit z Logiho modulace – nebo z jeho monotónního nedostatku modulace – zda jsou výsledky kladné nebo záporné. „Sestřičky vytvářejí svoje kouzlo, zprvu rozrušující prostorovou stavbu. Teď mění její tvar pro vlastní účely. Teď přemisťují Žezlo. Sunou je k samému konci času."

Houd začínal chápat.

„Vracím se –"řeklo tělo Krále Čarodějů.

Tentokrát Logi pohnul prsty, když se mu uvolnily oči, tělo ztratilo ztuhlost a čaroděj vypadal rozjásaně.

„Dokážeš to?" zeptal se Houd.

„Nech mě. Ano, dokážu to. Je to stavba toho kouzla, co… Nebylo třeba slyšet je celé. Jenom ta

pravá jména. To je všechno, na čem záleží. A pár stop pokud jde o zaklínání… Tiše!“

Logi sešel dolů k druhému konci Chrámu. Vzhlédl ve viditelné bázni k oné masivní soše Žezla, které svírala ruka.

Houd pocítil napětí ve svalech. Bolely ho touhou svírat Žezlo. Tohle byl nejdůležitější den v Houdově životě. Jak trýznivé je muset se spoléhat na toho nesmrtelného! Logi není tak silný jako on. A je to pokrytec: ochotně souhlasí s používáním mučení. Ale předstírá skrupule, když to dělá Houd. A docela ochotně užívá zpráv získaných z Houdovy mezihry s poslední Sestřičkou. Ha!

Logi se vrátil. Luskl dlouhými prsty, aby upoutal pozornost.

„Za chvilku,“ řekl, „uvidíte, jak se Prorokovo Žezlo znovu objeví.“

„Volám tě!“ Logi teď začal cosi žvatlat. Dvakrát se zarazil, zjevně se mu nedařilo. Nervózně pozoroval Houda. To určitě rušilo jeho soustředění.

Něco se začalo dít. Houd se vyhnul Logiho podezíravým očím. Čekal na Žezlo. A, ano, pod rozbitým sklem se něco odehrávalo. Houd se přiblížil a napjatě se díval. Žezlo! Dlouhá, hrozivá zbraň – krev zaschlá na lebce – Žezlo nabývalo tvaru.

Houd se po něm vrhl.

XV.

Anajednou stál Houd v plamenech. Ohnivá koule proplula kolem něj a zapálila mu vlasy a oděv. Bezděčně ovládal svoje pohyby a uskočil směrem k Logimu, který stál zády k oltáři s pochodní v ruce. Houd klopýtl a upadl, plazil se po kolenou, oslepený bolestí. Alespoň že ty plameny pohasly – a on věděl, že Logi jejich srážkou utrpěl nejvíc.

Seděl na patách a čekal, až bolest pomine, a doufal, že Logi – ať je kdekoli – je zle raněn na to, aby zaútočil.

Žádný útok nepřišel. Ya'Ali ne! Samozřejmě, že ne. To jenom chtěl Král Čarodějů zabránit Houdovi vzít si Žezlo. Neviděl důvod bít se dál. Už pravděpodobně Žezlo držel. To by odpovídalo jeho záhadnému myšlení.

Ale Houdovi se projasňoval zrak. Logi ležel opodál, omráčený srážkou s Houdovým obrovským tělem. Houd se k němu připlazil. Hodlal s tímhle prokletým Čarodějem skoncovat jednou provždy. Potom bude Žezlo jeho.

Houd svíral ruce na čarodějově hrdle. Logi se snažil Houdovy ruce odtrhnout, ale bezvýsledně. Co se to však děje? Čarodějovy ruce začaly spalovat kůži na Houdových zápěstích. Houd málokdy pociťoval bolest. Nedokázal si vzpomenout, kdy ho někdo zranil natolik, jako právě Král Čarodějů. A bylo to stále horší (nemožné!). Houd mohl cítit, jak jeho sevření na čarodějově hrdle nedobrovolně povoluje. Snažil se stisknout pevněji, ale pálící prsty mu to nedovolovaly. Bylo pořád obtížné se nepustit. Logiho podivné žluté kočičí oči se zdály zírat a pronikat rovnou skrz Houdovu lebku. Houda rozbolela hlava.

To bylo víc, než mohl snést i Houd. Vyšplhal se na nohy, Logiho váha ho netížila, jak ho stále svíral za krk. Smýkl Králem Čarodějů šikmo Chrámem, dopadl na jedno z deskových sedadel u oltáře.

Vrhl se vpřed. Logi ležel zhroucený na kameni. Ale pozvedl hlavu. Oči měl pořád otevřené: strašlivé oči ve tváři mrtvoly! Ty oči se zrovna zavrtávaly do Houdovy lebky. Houd se zatvrdil proti té bolesti. Hodlal s Logim rychle skoncovat, než mu nesmrtelný bude moci ublížit víc.

Logiho oči se od Houda odvrátily. V hrůze se upřeně díval směrem k oltáři. „Houde," zašeptal, „přestaň s tím. Začínají nám obtíže. Není čas na to, abychom spolu bojovali." Ale Houd vítězil. Dny – ne, týdny – záští se draly do popředí. Tasil a pozvedl meč.

Ocelové ostří se vzpíralo dopadnout. Logi stále zápasil a zřejmě nebyl k zabití.

„Houde," zase zašeptal. „Přestaň s tím. Podívej!" Ukázal k oltáři. Snad ta naléhavost jeho hlasu přinutila Houda uposlechnout. Asi to byla past, ale…

Ale žádná past to nebyla. Chost stál zády k oltáři a poklidně na ně shlížel. To bylo moc dobré. Ale Chost nějak narostl. Nezaujímal v Chrámu víc prostoru, ale jaksi činil dojem nesmírnosti. Chost se na ně poklidně díval, dokonce pobaveně, a v pravé ruce držel Prorokovo Žezlo.

Chost se loudal k nim. Houd pohlédl z něj na Logiho. Chost se pořád usmíval. Trochu si hravě máchnul

Žezlem. Byla to objemná zbraň, delší než mužská paže, se silnou rukojetí. Měla masivní hlavici v podobě lebky. Ale Chost s ní mával, jako by nic nevážila. Logi teď nedbal, co Chost dělá. Přešel do svého transu.

Tak co bude dál? Chost nevypadal nijak nepřátelsky. Ale Houd to Žezlo chtěl. „Choste," řekl, „dej to sem. Já jsem nejsilnější. Já bych je měl nést."

„Byl jsi nejsilnější, Houde. Ale teď právě jsem nositelem Žezla já." Chost jím ještě párkrát švihnul do vzduchu. „Vážně bych je měl předat Králi Čarodějů – a ne tobě. Kloním se k víře, že jím může opravdu vládnout pouze nesmrtelný."

„Já je chci, Choste. Pochybuju, že je přede mnou schováš, bez ohledu na to, jak silným tě učiní."

„Já o tom nepochybuji, Houde – ne, pokud je opravdu použiji. Když je držím, cítím, jak moje údy naplňuje síla. Ale pociťuji také mlhavé, velké zásoby energie, které čekají, až se vymezí a dá se jim průchod.

A to všechno pochází z této zbraně.“ Chost si ji obdivně prohlížel. Vypadalo to, že ji snad políbí.

„Když trváš na tom, že je dáš Čarodějovi místo mně, budu je muset teď od tebe převzít, zatímco on je v transu.“

„Ani se o to nepokoušej – varuji tě.“

Houd se k Chostovi hrozivě přibližoval. Chost nehodlal být takový blázen, aby se kvůli tomu pral, to jistě ne. Právě viděl Houdovu převahu nad Logim. „Dej mi to Žezlo, Choste. Já je umím použít z nás všech nejlépe. Já jsem silnější než Král Čarodějů. Právě teď jsi viděl, že jsem nad ním zvítězil.“

Nevelký výraz mazanosti se objevil na Chostově tváři. „Čím déle držím tuto zbraň, tím méně se mi chce dát je komukoli z vás.“

„Nedávej je Houdovi!“ Logi se vymanil z transu a viditelně se zotavil. Jeho zbité tělo se samo od sebe uzdravilo.

„Však on mi je dá,“ odvětil Houd. Obrátil se k čarodějovi. „Jdi mi z cesty.“

Logi si Houda nevšímal. Hovořil k Chostovi s netrpělivostí špatně zakrývanou strojenou uctivostí. „Děkuji ti, žes mi je podržel.“ Vykročil křepce vpřed s rukou napřaženou po Žezlu. „Už si je vezmu.“

Admirál napřáhl ruku a podával mu Žezlo. Ale pak ji stáhl zpátky. Otočil se a kráčel k oltáři. „Proč bych si Žezlo neměl ponechat já a vládnout těmto ostrovům jako bůh?“ Hovořil stranou, do ohně před oltářem. „Jednoho dne bude možná moje království natolik silné, že přemůže Temného Nepřítele. Proč mezitím plýtvat Žezlem na nejistá dobrodružství? Jak víme, že

někdo z nás dokáže porazit Temného Nepřítele třeba s Žezlem v ruce? Viděli jste, jak snadno si Nepřítel poradil s Ruggrim.“

„Poslouchej mne, Choste.“ Řečnění šlo Logimu vždycky dobře. „To na tebe působí Pokušení. Ale zastav se a přemýšlej. Nikdy nebudeš moci naplnit a uskutečnit představy, které ti Žezlo vloudí do hlavy.“

„Já žádné představy nemám.“ Chost se k nim otočil. „Já vím, že nad Nepřítelem nedokážu zvítězit ani s Žezlem.“

„Poslouchej: studuješ přírodní filozofie, Choste, jsi mudrcem právě tak jako hrdinským válečníkem. Podívej se na to reálně. Ty nesníš o porážce Temného. Ale sníš o tom, že založíš království. A sníš o tom, že Temný dovolí, aby tvé království trvalo dostatečně dlouho, aby dorostlo do stejné síly, jako je jeho. To je šílenství, Choste.“

Přisunul se k admirálovi. Díval se Chostovi do očí a předklonil se. „No tak, dej mi to Žezlo.“

„Nedávej mu je, Choste!“ přikázal Houd a běžel k nim. Logi se prsty dotýkal Žezla. Chost mu je už už podával. Stáhl je zpět.

„Ty je mít nebudeš,“ vyhrkl skoro nedůtklivě. „Žezlo je teď moje.“

Všichni byli nedočkaví. Logi chtivě sáhl po Žezlu. Houd musel jednat. Přes své rozměry se dokázal Houd pohybovat rychleji než čaroděj. Skočil na Chosta, který mával Žezlem.

Chost nebyl takový silák, aby dokázal zápasit s Houdem jako rovný s rovným. Houd ho chytil za zápěstí a vychýlil ho z rovnováhy. Druhou rukou

chňapl po Žezlu. Ale Chost prokázal nečekanou sílu, osvobodil si paži a znovu máchl Žezlem. Našel v sobě sílu vytrhnout se Houdovi. Než mohl Houd vůbec zhodnotit situaci, zasáhlo ho cosi z levé strany do hlavy. Místnost se s ním zatočila. Houdovi se před očima objevily jiskřičky.

Musel nakrátko ztratit vědomí. Chost něco povídal. „Nech mě být, nebo ještě uvidíš.“ Něco takového. Avšak Houd už teď pocítit sílu Žezla, i když dostal co proto. Jestliže mohlo dodat takovou sílu Chostovi, což teprve jemu? Zatoužil po Žezlu víc, než kdy předtím.

Rozhlédl se. Zrak se mu začal zase jasnit. Logi nedělal naprosto nic: snad čeká, až ho Chost dorazí dřív, než zase začne Chostovi domlouvat. Houd si o té situaci cynicky pomyslel: ano, Král Čarodějů by byl šťasten, kdyby ho měl z cesty.

Vypadalo to, že jediný způsob, jak Chostovi Žezlo vzít, je zabít ho. Houd vstal z břidlicové podlahy, na kterou upadl. Vytasil meč. Kroužil ostražitě kolem Chosta a čekal na příležitost udeřit. Chost vypadal, že v pozornosti polevuje. Houd učinil výpad, ale bylo to naivní. Chost byl připraven a úder meče se setkal s máchnutím Žezla. A co horšího, meč se zlomil. Chost teď útočně mával Žezlem. Houdovi se podařilo uskočit. Kde jen nechal svůj štít? (Chost znovu máchnul. Houd ustupoval.) U oltáře! Ale Chost teď byl mezi Houdem a oltářem: mezi Houdem a jeho štítem.

A na Chosta: Houd musel učinit něco neočekávaného, a vyrazil přímo na Chosta. V posledním okamžiku se mu podařilo přeskočit Chostovi přes hlavu a ruce, rozdávající rány. Tak, Králi

Čarodějů, pomyslel si, to je ukázka toho, co dokáže skutečná síla. Houd měl svůj štít a odvrátil ránu, kterou na něj Chost opět mířil. Rána do štítu mu ochromila paži.

Ale Chost se znovu rozmáchl a Houd měl štěstí, že té ráně včas uhnul, zachytiv ji jenom trochu do ramene. Ani Nero by ho byl neudeřil tak tvrdě. Ale jako vždy v boji našel Houd mimořádné zálohy sil, které potřeboval: našel sílu k drtivé ráně, nedbaje vlastní bolesti. Jeho levá pěst zasáhla Chosta nad pravým okem.

Houd zavyl novou bolestí. Chost zařval a lehce padl naznak – zatímco Houd se zlomil v kolenou a zase ztrácel vědomí. Věděl, že je poražen. Jeho poslední síly zmizely. Jeho pěst totiž nezasáhla živé tělo, ale cosi nepoddajného. Cítil, že má klouby napadrť. Celá levá paže mu ochable visela dolů. Soustřeďoval se už jen na to, aby zůstal při vědomí, snažil se najít polohu, v níž by se necítil tak slabý. Chost se za okamžik sebere. A Houd pocítí smrtící účinek Žezla na své lebce. Už si je zkoušel. Ať si to zkusí i Logi.

Poslední rána však nepřišla. Chost skučel a Žezlo rovněž skučelo. Chrám se přerývaně otřásal a hřměl ozvěnou. Žezlo se mu třáslo v ruce, snažilo se osvobodit.

Rychlost a síla otřesů se zvyšovaly. Žezlo se pohybovalo ve velkých kruzích, tančilo a zpívalo. Hněvivou píseň. Zoufalý tanec. Další otřesy a burácení hromu. „Ne!“ křičel Chost. „Já nebudu jako Al-Suro. Já tě neopustím!“ Zuřivě je držel. Ale vtom se dole na rukojeti Žezla objevily plameny. Oheň mu přeskočil na

rukávy. Celé tělo měl v plamenech. Hořel. Jeho tělo úplně zmizelo, Žezlo padlo na podlahu a břidlice se lámala. Ale ječení ne a ne skončit.

Logi promluvil Houdovi za zády: „Temný se hněvá," řekl bezmyšlenkovitě.

XVI.

„Houde,“ pravil Král Čarodějů téměř vztekle, „právě jsem tvou vinou prošel velkou bolestí.“ V každé ruce držel hořící pochodeň. Houd věděl, co Logi s ohněm dovede. „A tvoje jednání s našimi bavinskými nepřáteli bylo zavrženíhodné.“

„Chceš-li mne zabít, tak to udělej bez těch řečí!“

Logi se usadil u Žezla. „Tak dobře. Dobře.“ Odmlčel se, zřejmě popletený Houdovou obtížnou nestydatostí. Houdovi se podařilo posadit se s hlavou mezi koleny. Jak se potýkal se zvoněním v hlavě a snažil se povstat, pozoroval Logiho, jak šátrá rukama nad zbraní, aniž se jí dotýká. „Kdybys to jen mohl cítit, Houde …“ Podíval se vzhůru, kde Houd teď vratce stál. „Toho zla v této zbrani! Al-Suro a Nero byli blázni. Byli příliš dychtiví…“ Zavrtěl hlavou, poklekl s koleny téměř na dotyk s hlavicí Žezla.

Houd pozvedl tvář ke klenutému stropu s rukama na stehnech. Dlouze, zhluboka se nadechl. Může udělat poslední pokus, zaútočit na Logiho, když je tak nepozorný, a uchvátit Žezlo? Logi hovořil, ale Houd nedokázal sledovat, co říká. Pokročil kupředu a

prověřoval svou rovnováhu – a skorem klopýtl. Ještě byl slabý, příliš oslabený pro boj s Logim.

A pak, chtěl se ještě opravdu zmocnit Žezla? Slyšel, co se stalo s Nerem a Al-Surem. Viděl, co Žezlo provedlo s Chostem, když užíval jeho moc. Může jím vládnout smrtelník?

Otázka to byla čistě akademická, když tam Logi klečel, téměř držel tu zbraň, sily se mu vracely, obnovovány jeho božskou mocí se zotavovat – zatímco Houd se dosud potácel následkem úderu, který mu uštědřil Chost.

Logi cosi vysvětloval. Houd se donutil soustředit. „Temný nalíčil poslední past na každého, kdo příliš spěchá – nebo kdo není vyučen v kouzlech. Tahle věc je prokletá!“

Prokletá? A dokážeš tu kletbu sejmout?

„To jsou celé vrstvy kleteb, Houde… celé vrstvy zla.“ Držel dlaně u zbraně, jako by si je hřál u ohně. „Díváš se na zbraň, kterou proklel sám Ya’Ali. Toto – to je hnus. Ale musíme ho použít.“ Posunul se na paty, vstal. „Ano, dokážu sejmout tu kletbu, která je nám teď bezprostředně nebezpečná. Temný se nesmí Žezla zmocnit. Vybavil je proto tak, aby zničilo kohokoli, kdo se pokusí užít jeho moci. A teď buď zticha, musím meditovat… Volám tě!“

Kam doletěl jeho havran, tam Temný dohlédl – a skrze ocel a kámen. Takže Král Čarodějů má v moci Prorokovo Žezlo. Nevadí. Sám pro sebe se pousmál. „Jedno kolo pro tebe, sestřičko,“ zamumlal. Ale Rey-

Janal ještě nevyhrála. Věčný zápas mezi Světlem a Temnotou tak snadno neskončí.

Každé kolo věčného zápasu bylo více než hrou nebo dokonce válkou. Byl to tanec. Mocnosti přizvané k tanci se pouze připojovaly k prostředkům boje, jež jim byly vymezeny: Rey-Janal a Temný vybojovávali válečnou hru, která se rozvíjela rozpoutáváním druhořadých sil vrhaných proti bezmocným pionům protivníka. Hra se rozvíjí ke svému přirozenému vyvrcholení, taneční rej až k náležité závrati, dokud šlechetnější z hráčů neukončí tento spor uloupením soupeřových figurek tahem nezodpověditelné krásy.

Ve stanu Temného u řeky Sleen bylo ticho. Nikdo nerušil jeho rozjímání. Vyšel ze stanu a chtěl spojit vesmír v jedno se svou starou myslí naplněnou mocí. Drsní západaňští bojovníci mu chvatně uskakovali z cesty, když kráčel k řece. Všechno upadalo v mlčení, když se Temný ocitl nablízku, v mlčení, jež budil zvláštní pocit ďábelské převahy, kterou vyzařovala jeho vysoká, oslnivě černá postava.

Zadíval se na svůj obraz na hladině řeky a nakreslil štětcem své čarodějnické mysli na hladině obraz. Tak. Kdo se podívá, tam jej uvidí. Voda se blyštěla stříbrem. Byl na něm vyobrazen sám havran smrti, mocnější než jakýkoli orel, větší než okřídlení ještěři ještěřího světa Temného.

Logi Ohněpán, jak je nazýván, začíná být opovážlivý. Sám sebe teď označil za Krále Čarodějů, jako by byl jediný, kdo si titul zasloužil. A postrádá pokoru při hře, kterou řídí Vyšší Božstva. Pro malého nesmrtelníka je lepší, kdy se do žádné takové hry

neplete. Když už si začal, nechme ho poznat, co to znamená. Tentokrát potáhne Temný nanejvýš vhodně, nikterak nenaruší půvab tance, ale dosti ohrozí naděje Rey-Janal v tomto zápasu. Jen co Logi užije Prorokova Žezla, uvidí svůj zápas v jiném světle: ano, ve starodávném světle Temnoty.

Slunce zčernalo, když Temný vytáhl zpod pláště černou fiolu. Nalil do stříbrné řeky hustou žlutou tekutinu se skvrnami krve z ještěřího démona, kterého zabil na jiném světě. Síla tohoto démona se přenese do Morrigana. Havran smrti zahubí miláčka bohyně ReyJanal. Nebo, přežije-li to, přehodnotí Logi povahu věčné Temnoty, proti níž bojuje. Ovládne ho zbraň Zabitého.

Tohle byl horký den i na Bavin. Logi si upravil pokrývku hlavy z bílé látky, která mu těsně přiléhala k hlavě a vzadu mu padala na ramena. Odložil tuniku a plášť a odhalil bílou hruď děsivé tvrdosti. Takhle štíhlý, se svaly, jež se mu jasně rýsovaly, vypadal nesmrtelný jako odlitý z kovu spíše než z masa a kostí. Houd málem uvěřil příběhu o tom, že Krále Čarodějů stvořili z živlů země. Když se tak na Logiho díval, přistihl se, jak zkusmo napíná svaly na širokých ramenou a hrudi. Kolem obličeje mu bzučel moskyt. Houd podrážděně pohodil hlavou.

„Máme pěkné horké odpoledne, Žezlonoši!“ zavolal Houd. Oblohu zaplňovaly šedé mraky, ale slunce stále nemilosrdně žhnulo. Mraky jako by to vedro jenom udržovaly, obkličovaly slunce, jako kdyby to bylo

velké, ploché, zpocené zvíře. Houd byl nesnesitelně olepený.

„Pěkně horké," přitakal čaroděj lakonicky. Hleděl na hrůznou zbraň, kterou držel v ruce, zatímco Houd si zaujatě přejížděl prstem po velké vystouplé žíle na pravém bicepsu, který se klenul jako lebka. Cítil též, že mu nohy v kožených botách otékají. Bylo by záhodno mít toto nepohodlné místo za zády.

„Rozžehnejte se s Bavinem," zvolal jim za zády kapitán Ren. „Zaplať bůh," dodal od srdce. Houd se ohlédl. Renův kulatý obličej s plnovousem se koupal v potu. Ale on se usmíval. „Získali jsme kořist. Je čas utíkat."

Houd se díval na pěnu za zádí Démonky. Bavin, jeho pláže a mangrovníky teď byly součástí toho zeleného a bílého drahokamu v dálce. Byli na cestě domů!

Ale vedro bylo čím dál tím nesnesitelnější. A co se to děje se sluncem? Mění snad barvy? Houd musí mít mořskou nemoc. Slunce změnilo barvu na tmavozelenou, pak až na černou. Ne. Ren sledoval Houdův pohled. Jeho bodrá tvář se proměnila v masku hrůzy. Z moře, z oblohy, se ozval děsivý výkřik. Přišel snad ze samotného slunce. A teď se od temného slunce oddělil černý stín, ve slunečním těle se jakoby otevřela jakási rána.

Ze slunce se vynořil Havran Morrigan. Oči měl rudé zlobou, peří jako dávná noc, na břiše slabý zelený lesk. Jeho zobák byl dlouhý jako meč, mírně zakřivený, špičatý jako osten. Muži volali k Jille anebo

k Rey-Janal. Morriganova křídla byla jako velké černé plachty.

I když se slunci vrátila jeho žlutá barva, Houd se octl ve stínu křídel té příšery, jak tam nízko kroužila kolem lodi. On nebo Král Čarodějů se budou muset té hrozbě postavit. Nemělo smysl svěřovat takové úkoly obyčejným smrtelníkům – Houd pochytil Logiho způsob myšlení – když jsou tu silnější. Houd sám byl podle jistých durnských písní chráněncem a potomkem bohů.

Zobák udeřil a proklál jednomu muži hrudník. Morrigan uchopil mrtvého za hlavu, zvedl ho a hodil do moře. Bil křídly, každé máchnutí škubalo plachtami. Ren popadl luk. Napjal šíp, vypustil jej na černou lesklou hruď havrana smrti. Ten šíp by na tuto vzdálenost prorazil dvojitou řetízkovou zbroj. Sklouzl po ptákově peří.

Ach, kdyby tak měl Houd Žezlo! Rozrazil by té bestii ten její zobák! Vytasil meč. Nestvůra se znovu vrhla dolů. Stín jako by se řítil po palubě. Houd ukročil stranou a sekl po nestvůře. Meč ji zasáhl. Morrigan páchl po krvi. Houdův meč jako by sklouzl po nerozrušitelném kameni. Otřásl se mu v ruce. „Čaroději, znič ho!“ žádal Houd. Král Čarodějů se opíral o Žezlo. Tato bytost bojovala za pomoci čar. Budou ji muset zničit také čáry.

„Nemám na to sílu, Houde.“ Ale Houd viděl, jak nesmrtelný kradmo zašilhal na Žezlo.

Ren vykřikoval povely posádce, aby se vyhýbala střemhlavým útokům Morrigana. Tomuto vládci vzduchu ale nebylo možné uhnout. Přistál a loď se

zakymácela a nabírala pod jeho tíhou vodu. Bojovníci zaútočili. Meče však byly k ničemu. Klovl zobákem a prorážel kovové štíty. Pařáty zašlápl jednoho muže. Houd na něj dotíral, uhýbal jeho zobáku a mával mečem se šílenou silou zabijácké zuřivosti. Ale ocel jeho kůží nepronikala. „Víš, co máš dělat," volal přes rameno, když padal na palubu. Křičel: „Žezlo! Použij Žezlo!"

„Nepokoušej mě."

Houd utekl. Ať někdo jiný příště padne pod tím zobákem tvrdým jako diamant. Popadl Krále Čarodějů, zatřásl s ním: „Ani se toho pokušení nedožiješ… jestli ho nepoužiješ. Zachraň nás!"

„Nesmím!"

„Tak mi to neměj za zlé." Houd hmátl po Žezlu. Logi je odtáhl. „Rozdrť Krále Čarodějů," pomyslel si Houd. „Vezmi si Žezlo. Zachraň je všechny."

Ale čaroděj ho srazil na palubu. A jak snadno! Kde vzal takovou sílu? Oranžové a červené proudy světla vyrazily z Logiho zornic a zasáhly netvora. Rozpálil se do ruda s nachovými plameny. Zamával obrovskými křídly, vypadal, že poodletí z mocného ohně, kterým Logi bojoval. Vrátil se ke své černi. Znova proudy silného světla. Houd mohl cítit horko, které vydávaly. Morrigan mával křídly a zápasil. Ale tentokrát jej světlo uvěznilo tak, že skřehotal bolesti a vztekem. Vznesl se z paluby a loď se kymácela náhlým úbytkem váhy. Vzlétl ke slunci, zmizel!

Logi se posadil. Tělo se mu třáslo, hlavu si podpíral jednou rukou s lokty těsně u těla. Dýchal mělce a

rychle. Zuby mu cvakaly. Houd stál, ale nepřibližoval se k němu.

XVII.

Logi byl sám ve své kajutě. Pojedl svou večeři: spartánskou hostinu z ovoce a pichu, jak v Syronu říkali nasolenému, silně okořeněnému masu. A k Syronu právě mířil. Může se také naučit místní řeč. Logi si ve světle svíčky znovu přečetl zprávu a přitom žvýkal pich. To jídlo postrádalo vynikající bohatost pokrmu nesmrtelných. Bylo však hodnotné. Snažil se, aby mu chutnalo.

Ze Syronu totiž přiletěl Meyrlockův poštovní orel. Maeve popisovala pád Jižanské Tvrze a vytrvalý postup vojsk Temného. Maeve na něj čeká v Syronu. Odsunul z talíře tenkou slupku. Levou rukou cítil Žezlo vedle sebe, opřené o křeslo. Jedl, přemýšlel, a setrvával se zbraní sám a schovával ji před jinými možnými Žezlonoši. Spal se Žezlem v ruce a neměl hezké sny.

Ve snu se znovu a znovu vracel do temného ještěřího světa. Bylo horko a vlhko, kolem je bujná džungle, pod nohama, mezi hrbolatými pahorky z holého kamene, bylo kluzko. Dnes zůstal vzhůru, jako už často. Ten svět ho každou noc ohrožoval. Útočili na něj obrovití ještěři. Měli zuby jako nože v několika

řadách, drápy jako šavle… zjevně měli démonickou sílu. Každou noc musel ve snu použít Prorokovo Žezlo.

Když dnes v noci usne, zase přijde takový sen.

Teď, když použil Žezla, byly všechny jeho sny příliš živé. Pokaždé cítil, jak nesvatá síla rozechvívá jeho cévy. Zápasil s ještěřími démony, kteří mohli být klidně soupeři Vyšších Bohů. A on vítězil! Takovou měl sílu! Logi sežvýkal poslední sousto druhého plátku pichu. To pro tentokrát stačí. Naplnil si pohár silným černým vínem z Numy. Nebylo tak dobré jako ze syronské sklizně, ale stačilo to. Rychle jej vyprázdnil. Trochu se mu ulevilo a povzbudilo to jeho pohotovost k agresivitě. „Zatracení smrtelníci," zamumlal. Proč musí čelit takovým snům, takovému Pokušení, jen a jen kvůli smrtelníkům?

Nakolik je přesvědčen, že stojí za to chránit tyto smrtelníky v jejich nevědomosti a brutalitě? O kolik ničemnější – ve skutečnosti – než Houd bude Temný?

Usrkl vína. Věděl, proč musí uskutečnit svůj plán, místo aby se přidal k Temnému. Do jeho mysli vstoupily dva obrazy: Rey-Janal a Maeve Morrigana. Bohyně si s ním pohrávala, možná, že to nebylo nic víc než nějaká temná hra Vyšších Božstev proti Temnému. Avšak Logi, jakkoli mu Rey-Janal leccos vytýkala a odmítala ho, v ní opravdu nacházel zalíbení. A potom tu byla Velitelka: potřeboval ji z méně temných důvodů – a ona jeho, aspoň jeho moc, právě tak odůvodněně jako zoufale.

A proti tomu takové sny…

Nesmrtelný potřeboval jen málo spánku. Zůstal vzhůru dlouho do noci. Nakonec, nasáklý vínem, upadl

do dřímoty. A znovu vstoupily fantómy do jeho vědomí. Proti němu se vynořily dva ještěří přízraky, plameny jim šlehaly z šupinaté kůže. Stály na dvou nohách a mrskaly oháňkami. Pružné hadovité krky byly zakončeny zubatými zobany, které klovaly a otáčely se. Půda mu pod botama čvachtala. Nedokázal utíkat. Přízraky spíše klouzaly, než se brodily blátem: sotva jim prosakovalo mezi zahnutými, dlouhými, trubcovitými paťáty.

Jeden z přízraků chrlil z tlamy zelený oheň. Obloha byla temně kobaltová, slunce temná krvavá koule, ale nesmírně horká. Oheň byl Logimu nepřítelem. Ale přestal ho poslouchat; zachytil ho a on hořel. Žezlo!

Logi se i ve snu vzpíral tomu, aby Žezlo použil. Přinutil se probudit, zjistil, že je zhroucený v poloze zdeformovaného plodu: páteř přetočená, tváří dolů, kolena u hrudníku. Kůži měl lepkavou potem, ale třásl se zimou.

Nad nesmrtelným by neměl spánek zvítězit. Narovnal se na propoceném loži. Vstal a nalil si ještě víno. A tak Logi chodil celou noc sem a tam, vzteklý a odhodlaný.

Syron zářil pod drsným letním sluncem. Jeho ústřední věž o čtyřiceti patrech jako by šplhala až do nebes – špička věže by mohla být kopím, bodajícím do bílých mračen, jež plula nahoře.

Když Démonka manévrovala k doku, prohlížel si Logi syronskou věž. Byl vlastně pod ní. Ze svého úhlu pohledu viděl, že roztroušené mraky klidně stojí, že

špička věže opisuje na obloze oblouk: pohybuje se, ale nikdy nemění polohu.

Syronská věž, městské opevnění se třemi branami, neproniknutelně silná, obrovský most na pilotách, který se stáčel přes přístav: tyto stavby učinily ze Syronu památník vynalézavosti smrtelníků. Ale velikost města pocházela z jiných než smrtelných zdrojů. Syron byl téměř tak starý jako Logi sám a v průběhu staletí vznešenosti se nikdy nesnížil k dobyvačným válkám. Jeho hradby postavil Ruth Zeměvládce už na počátku druhého věku světa. Logi věřil, že žádný smrtelný nepřítel nedokáže nikdy proniknout za městské opevnění.

Toto bylo největší město z celých Východních království, přirozená poslední obrana před západaňanskými vetřelci. Když padne Syron, zůstane jen řídce obydlený venkov na severu a několik navzájem odloučených středisek jako Numa a Allul.

Logi sestoupil z můstku, podvědomě sáhl po Prorokově Žezlu, třebaže bezpečně spočívalo v pochvě. Houd kráčel těsně za ním. Přivítání bylo fascinující. Davy se klaněly před Žezlonošem. Vyvěsili veliké vlajky: některé zdobila mandala Rey-Janal, jiné nesly znak Cholkerův, červenou věžičku. Ženy před ním na počest sypaly květiny. Pod nohama Žezlonoše se prostíral nachový koberec. Logi kráčel po koberci špalírem pestře oblečených Syroňanů. Vystoupil po širokém pozlaceném schodišti. Žezlo se mu pohupovalo u boku v dlouhé pochvě, kterou měl zavěšenu přes rameno na řemeni. Kráčel ke zlaté mušli, před níž stály osoby, jež poznával.

Stála zde Maeve Morrigana, vysoká, dlouhé černé vlasy rozpuštěné, temný meč držela v ruce hrotem vzhůru na pozdrav. Měla na sobě plášť ze zlaté látky a čelenku vykládanou rubíny. Vedle ní byl vysoký muž – asi tak Logiho výšky – s diamanty zdobenou korunou posazenou na záplavě plavých vlasů. Byl v bílém, se znakem s červenou věžičkou na prsou. Meč měl v překrásně zdobené pochvě – nevhodné pro boj.

Oba obklopovala stráž z bojovníků v bílých kabátcích. Neklaněli se, ale hlavy měli uctivě sehnuté, neměli pyšně vysunuté brady jako Velitelka a její průvodce.

Maeve pokročila vpřed. „Vítej v Syronu," začala. Její hlas zněl téměř pohrdavě. Ale Logi přece jen zachytil jakousi jemnost v lesknoucích se očích.

Ten vysoký muž se zatvářil naježeně, když promluvila první. S mírně směšným pokusem o vznešené způsoby předstoupil před ni. „Jsem Cholker," řekl. „Vládnu v tomto městě. Potřebujeme tvoji pomoc v nadcházejících bitvách s Temným Nepřítelem."

Stiskl si ruku s Logim, potom s Houdem. Chopil se rázně Houdovy ruky, jako by si byl s tím obrem roven. Přehnané gesto, ale nic víc: Cholker byl vysoký, to ano – skoro o hlavu převyšoval průměrného bojovníka – ale i Cholker byl vedle Houdovy mohutné postavy trpaslíkem.

„Kdy se uvidíme?" ptal se Logi Velitelky. „Rád bych znal celou situaci co nejdříve."

„Dnes večer svolávám do Věže poradu," řekl Cholker. „Budu čekat rady od vás obou." Kývl na Logiho, potom na Houda.

„Očekáváme, že Syron bude do pár týdnů obklíčen,“ pravila Maeve. „Obě vojska Temného Nepřítele nyní postupují. Brzy se dočkáš srážky s Paladinem.“ Otočila se k Cholkerovi, potom opět k Logimu. „Tento pán Syronu se těší, že se s Paladinem zase utká.“

„Kdo zasedá ve tvé radě?“ obracel se Logi nadále na Maeve. Cholker byl člověk dosti pompézní, jako by byl zvyklý vyhrávat bitvy. Ale na Logiho to příliš nepůsobilo.

„Houd a ty, pán Cholker a někteří z jeho rádců, Meyrlock a já.“

Zasedají-li Cholkerovi rádci v Radě, pak to naznačuje, že to tu má Cholker pevně v rukou. „Zaveďte nás tedy do pokojů,“ požádal Logi. „Těším se, až se sejdeme.“

„Sem!“ zvolal pán Cholker energicky. „Někdo z vás, ukažte Žezlonoši a jeho spolubojovníkům, kde budou bydlet. Ti, co se plavili s nimi, budou odměněni zlatem.“ Obrátil se k jednomu ze strážců, bojovníkovi s mohutným hrudníkem a ostrým orlím pohledem. „Krazsusi, očekávám, že to zařídíš! Dneska večer máme Radu.“ Podíval se Logimu do očí. „Tvoje poslední zpráva se zmiňuje o tom, že Rey-Janal bděla nad tvou výpravou…“

Od chvíle, kdy porazil havrana Temného Nepřítele, dostal Logi dvakrát zprávu ze Syronu od Meyrlocka. Obě zprávy i jeho odpovědi byla pouhá shrnutí, ale měl alespoň kusé novinky o situaci ve Východních královstvích. Bude si muset doplnit představy o situaci vlastním pozorováním.

„Bohyně byla s námi," přitakal Logi.

„Pak jí toto město děkuje. Zítra budou oslavy, veliké obětí Rey-Janal." Tomu se Logi trošku ironicky uklonil. Cholker nafoukaně pokračoval: „Zaslouží si naše modlitby a oběti, druhá mezi Vyššími Bohy hned po Ya'Alim."

„Určitě se jí vaše uctívání zalíbí." Zvláštní pravda byla, že Bohyni se bude líbit uctívání těchto pošetilých smrtelníků – i když se tomu bude cynicky pošklebovat.

Velitelka zdvihla vysoko meč a vykročila, aby oslovila bohatě oblečené Syroňany shromážděné na schodišti po obou stranách královského koberce. „Vzdejte díky, že se Žezlonoš vrátil." Ozval se souhlasný pokřik. Když odumřel, zvolala znovu: „Vzdejte dík, že ho Rey-Janal ochraňovala!" Zástup znovu zavolal na souhlas. Ti, kdo ještě měli nějaké květiny, je jimi zasypali. Někteří pozvedli zástavy. Vedle Logiho se šklebil Houd dětinským zadostiučiněním, dokonce vypadal, že má radost z pocty věnované Bohyni.

Ale pán Cholker se zachmuřil nad tím, že ji vyvolala Maeve. Logi cítil, že byl právě svědkem vypočítavého politického gesta nejistého významu. Vztah mezi Cholkerem a Velitelkou bude stát za prozkoumání. Bude nejlepší, když pád Syronu neuspíší vnitřní rozklad. Tyhle záležitosti smrtelníků jsou trapně nedbalé.

XVIII.

Hodnostář stojící nejblíže pánu Cholkerovi promluvil – byl to ten, jemuž říkal Krazsus. „Pane,“ obrátil se na Cholkera – „Paladina jsme už porazili. Když nás povedeš ty, dokážeme ho porazit znovu. V našem městě budeme nepřemožitelní. Žádná síla nedokáže proniknout hradbami velkého Syronu.“ Když se Krazsus zmínil o syronských hradbách, vstoupil do jeho hlasu téměř zbožný tón: posvátná úcta.

„Blázne!“ – Cholker luskl prsty – „Přines mi ještě víno, Blázne!“ Cholkerův šašek, trpaslík, se šoural kolem stolu, aby naplnil pánův pohár z kamenné karafy, kterou nesl v nepřiměřeně velkých rukách.

Meyrlock tenkým šustivým hlasem souhlasil, že vítězství je možné. „Jenom největší zaklínadlo, kterým vládnete, Paladina zničí,“ prorokoval. „Všichni víte, že ho pouhá síla zbraní nepřemůže.“

Meyrlock seděl Maeve Morriganě nejblíže po levici. Bílý mramorový stůl měl tvar podkovy se zarovnaným obloukem, kde seděly dvě hlavní osobnosti: Maeve a pán Cholker. Maeve bylo původně

svěřeno velení spojené obrany Východních království, ale pán Cholker vládl v Syronu. Očarované opevnění Syronu dávalo naději, že obstojí tam, kde Jižanská Tvrz padla – ale Logi nějakou takovou naději necítil. Syronské šiky byly osobně oddány Cholkerovi. Velení, jež bylo Velitelce svěřeno, držela teď spíše právem zkušenosti než svého postavení.

Tři rádci seděli na vnějších okrajích delších stran podkovy. Uvnitř podkovy se pohyboval Cholkerův šašek a naléval všem víno. Cholker oblékl malého křivonohého trpaslíka s dlouhýma rukama do královských odznaků, do stříbrných bot, zlaté čepky, stříbrné koruny se zlatým páskem kolem okraje. Po Cholkerově pravici byli tři příslušníci jeho tělesné strážce, silní muži hrdého chování. Pokud však šlo o Logiho, měli malou váhu. Jenom velení a čáry mohou Syron ochránit.

„My o ty tvé síly nestojíme," řekl namyšleně Cholker Meyrlockovi. „Naše odvaha postačí k tomu, abychom Paladina zastavili." Jeho sepjaté ruce spočívaly na stole jako obraz důvěryhodné síly. „Naše odvaha," opakoval, „a moc Ruata, která posiluje naše opevnění."

Logi seděl Maeve po levici, mezi Meyrlockem a Houdem, který pozdvihl svou neohrabanou pěst. Nehleděl na výměnu názorů mezi Cholkerem a Meyrlockem. „S Paladinem si poradím. Vyzvu ho. Tak jeho vojsko hezky přijde o hlavu."

Logiho znepokojovala slova o tom, že Paladinovy hordy postupují před Temným. Co tím Temný zamýšlí?

„Ne,“ odvětil Meyrlock hlasem plným únavy z nedostatku moudrosti. „Paladin je příliš chrabrý na to, aby byl hloupý.“

„Co tím chceš říct?“

„Nikdy se nevyhnul čestnému souboji. Ale jenom zbabělec, který se bojí úsudku lidí, by přijal tvoji výzvu. Paladin jistě ví, jak jsi zničil prince Arcida, který byl stejně velkým člověkem. Byl by hloupý, kdyby vsadil vítězství na tvoji výzvu.“

„Potom je to zbabělec,“ vložil se do toho důrazně Krazsus.

Meyrlock unaveně potřásl hlavou.

„Však já si ho najdu. Donutím ho, aby se mnou bojoval,“ zavrčel Houd.

„Já se také těším na srážku s Paladinem,“ dodal Cholker. „Bude to ohromná kratochvíle, utkat se zase s takovým silným a rovnocenným protivníkem.“

Promluvila Maeve Morrigana. Zřejmě poslouchala pouze napůl, seděla a světlo mnoha loučí v té vzdušné místnosti se lesklo na jejím zlatém oděvu. „Tyhle řeči o osobním souboji nejsou podstatné,“ řekla rychle, jako by je trochu brala na lehkou váhu. „Pořád ještě musíme porazit vojsko mimořádně silné, a na tom, jak vedeš osobní souboje, nezáleží. Kolik schopných bojovníků můžeš postavit, pane Cholkere?“

„Mohu postavit asi dvacet pět tisíc mužů – včetně posil z pobřežních krajů na sever od nás.“

„Věřím, že nepřeháníš. Když jich postavíš celkem dvacet pět tisíc, bude to stačit. Je to větší vojsko, než jakému jsem kdy měla možnost velet.“

„Ale,“ řekl Allix a jeho hlas duněl kolem naježeného plnovousu, „Paladin také získal posily.“

„Paladina je možné porazit.“ Cholker promluvil tónem, vyjasňujícím jeho postavení. „Nikdy se mu nepodaří Syron vyhladovět. Za hradbami Syronu budeme mít zdroje, s kterými se můžeme držet do nekonečna. Ruathovy hradby nám dají sílu.“

„Pravda je,“ pravila Velitelka, aby ho poopravila, „že potřebujeme plán, jak Nepřítele porazit. Takový plán bude jako první počítat se zničením Paladinova vojska. Nesmíme těm dvěma vojskům dovolit, aby se spojila.“

„To právě chceme,“ vložil se do toho Houd. „Jestli Nepřítel nasadí vlastní vojsko, bude mít co dělat s Žezlonošem.“

Všechny oči se obrátily k Logimu. Ten pocit očí upřených na něho byl téměř hmatatelný. „Dříve nebo později se budu muset s Temným stejně utkat. Ale Houd to trefil, jako obvykle.“ Logi se domníval, že je moudré polichotit Houdovi, kdy to jen lze. Soupeření mezi nimi byl přepych nad možnosti Východu. „Temný se patrně brzy objeví, pakliže Paladin rozdrtí naše síly. A já mám za to, že dojde k tomu, čeho se pán Cholker obává, zaútočíme-li na Paladina mimo hradby –“

„Mohli bychom zahodit svou příležitost dobýt konečného vítězství, to ano.“ Cholker s nadšením skočil Logimu do řeči.

„Na druhou stranu,“ vložila se do toho Maeve a vrhla na Logiho pohled, jako by ji zrazoval, „jestli dokážeme rozdrtit Paladina, bude muset Nepřítel

dorazit o to dříve. Jinak se mu vzbouří celá říše v našem jménu.“

Logi si tiskl ruce k tvářím, nechtěl odporovat názoru Velitelky a zároveň se snažil posuzovat odpovědi ostatních v Radě. „Jestliže si opravdu můžeme myslet, že dokážeme Paladina porazit v rozhodující bitvě mimo město, hlasoval bych pro tu bitvu spíše než pro obležení.“

„Nesmysl,“ vmísil se do toho Cholker. „Paladinovo vojsko je příliš veliké. Nikdy nemůžeme dosáhnout rozhodujícího vítězství.“

„Porazila jsem Arcida, když měl mnohem větší přesilu,“ připomněla mu Velitelka. Cholker neřekl nic. Nepochybně věděl, s jakou slávou se srovnávalo jeho takzvané vítězství nad Paladinem s tím, jak Velitelka rozdrtila Arcida. Vybojuje-li Maeve druhé takové vítězství, jaký to bude mít vliv na jeho postavení úřadujícího vladaře nad tím, co zbylo z Východních království?

„Nemůžeš očekávat, že stejné taktické finty vyjdou i podruhé,“ řekl Krazsus. „Jestli nás Paladin zničí, nebude se muset Nepřítel vůbec utkat s Žezlonošem.“

Logi se jen bez mrknutí oka díval na stůl a čekal, až promluví někdo další. Nepřál si, aby se podněcoval nápad, že vyzve Temného k osobnímu souboji. Ale na tom, co říkal Krazsus, něco bylo. Co když Paladin opravdu rozdrtí Cholkerovy obránce? To by mohlo rychle dospět k tomu, že Logi bude muset Žezla buď použít, nebo se ho zříci. A už teď, když ho jednou použil, byl v nebezpečném pokušení ponechat tyto smrtelníky jejich osudu – dokonce připojit se k

Temnému spíš, než riskovat život v boji proti tomuto bohovi. Logi pokynul šaškovi, aby mu znovu nalil. Zamyšleně upíjel v neproniknutelném mlčení.

Krazsus měl možná za to, že by Logi mohl být zabit ve srážce s Paladinem. Nemožné: Logi by použil Žezlo, aby si zachránil vlastní život! Ale tak či onak, Temný možná chce, aby Paladinův útok rozdrtil syronské vojsko, a tak vyřadil ze hry Žezlonoše. To byl silný argument pro Cholkerův plán držet se v obležení.

Logi čekal na Maevina slova.

„Zapomínáte na jednu věc," pravila. „Budeme-li muset čelit oběma vojskům Temného najednou, ani zničení Nepřítele nevyřeší naše problémy. Budeme muset porazit Paladina – nebo kohokoli, kdo nastoupí po Nepříteli – se silami neskonale většími, než jsou naše. Raději bych ta vojska porazila jedno po druhém."

„Ale to je přesně ten názor, který se Paladinovi a Nepříteli líbí," obrátil se k ní Krazsus.

„Jenom proto, že jsou si jisti, že Paladin zvítězí," odvětila. „Myslím, že mají méně důvodů si důvěřovat, než si někteří z nás myslí." Oči se jí blýskaly. I tři Cholkerovy rádce jako by okouzlila její slova, její krása, její jistota.

„Trvám na tom," řekl Meyrlock, který už nějakou chvíli mlčel, „aby se v této bitvě nespoléhalo pouze na sílu zbraní. Existují čáry, kterých je možné použít ke zničení Paladina."

Logi si nebyl jist, jak si má tato slova vyložit. „Jestliže si myslíš, že bych měl použít Žezlo," řekl, „pak se mýlíš. Můj duch se zatemňuje, už jenom když

Žezlo nosím při sobě. Když nebudu opatrný, brzy vám budu nebezpečný jako Temný sám.“

Meyrlock zvedl kostnaté prsty, jemně, ale rychle jimi třepal a čekal, až ostatní úplně zpozorní. „Neočekávám, že užiješ Žezla proti Paladinovi.“ Logi ho podezíravě pozoroval. Meyrlock dodal: „Aniž si žádám moci Žezla.“

„Tvá slova jsou obratná, smrtelný čaroději. Narážejí na skrytý smysl.“

„Tak tedy,“ řekl Meyrlock, „ty sloužíš Bohyni Světla, že?“

„To je pravda. Ale ona nezrazuje čest Vyšších Bohů. Nemůžeš od ní očekávat, že se do toho zamíchá, alespoň ne přímo.“

„Tak je to. Ale je Rey-Janal jediná síla v tomto kosmu, která dokáže ničit vojska?“

„Nikoli.“ Logi cítil neklid, ačkoli měl jen velmi mlhavou představu o tom, nač Meyrlock naráží. „Ale žádný Vyšší Bůh ti nepomůže tak, jak bychom potřebovali.“

„My opravdu potřebujeme, aby nás mocné síly zachránily. Síla, kterou mám na mysli, není žádný Vyšší

Bůh – dosud jím není, ale jednou může být. Inu ano, hovořím o jednom z těch vůbec největších.“

„Co tohle všechno znamená?“ otázal se Cholker, viditelně zmaten touto výměnou názorů mezi čaroději.

Meyrlock položil Cholkerovi otázku: „Víš, co se stane s mrtvým nesmrtelným!“

Cholker jenom ohromeně zíral. „To je tajemství," pravil Logi okázale, „které není určeno pro smrtelné uši."

„Ale tento smrtelník to tajemství zná," dodal Meyrlock vyrovnaně. „Tak jako ty, i já jsem se stal badatelem. Nedávno jsem se ponořil do všemožných starobylých svazků, i těch smrtelným čarodějům zakázaných. A konečně jsem se dozvěděl o… zabitých nesmrtelných, co žijí v říši, která je ve své nicotě hrozná: ta stvoření nesmírné síly potřebují požírat duše, aby se mohla stát skutečnými. Objevil jsem, jak čaroděj může vyvolat a ovládat tato stvoření, když je zaopatří živými dušemi. V Durnu jsem usilovně studoval. V Syronu jsem pak pokračoval. Už jsem mluvil s tím největším ze všech –" kývl si na souhlas – „s Hodovníkem."

„Meyrlocku, tohle se mi nelíbí," varoval ho Logi. Meyrlock hovořil o bytosti nadané nejvyšším zlem – jedné z nejmocnějších bytostí – v mnoha světech.

„Líbí, nelíbí," řekl Meyrlock, slabý, ale neotřesitelný, „Hodovník je ta zbraň, kterou potřebujeme ke zničení Paladina, možná i Nepřítele. Je dokonce možné, že se nakonec ukáže, že Žezlo nepotřebujeme."

„Co je to za sílu?" zeptala se Maeve Morrigana. „Potřebujeme vědět víc, daleko víc."

Meyrlock pokrčil rameny. Opakoval jediné slovo. „Hodovník," řekl.

„Poslyš," řekl Logi. „Jsi tak starý, jak může smrtelný čaroděj být. Ale já jsem nesmrtelný a jsem mnohem starší. V čárách jsem mnohonásobně tvým

nadřízeným. V souladu s tím ti zakazuji… tuhle věc. Nechápeš, co na tento svět, na nás všechny, pouštíš ze řetězu. Spoléhej na sílu našich bojovníků.“

„Ano,“ řekl Houd. „A tím je na řadě moje záležitost.“

Tísněn ze všech stran, obrátil se Logi téměř bez dechu k Houdovi.

„Co je to za záležitost?“ zeptal se Cholker.

„Kdo by měl mít u sebe Žezlo,“ řekl Houd rozhodně. Tělo měl napjaté, jako by čekal, že jeho slova do pranice způsobí řež.

„Odpověď na to znáš. Neodvážím se svěřit Žezlo smrtelníkovi. Musí je používat někdo, kdo dokáže vzdorovat jeho mocnému pokušení.“ Houd neodpovídal. „A ty to víš,“ opakoval Logi.

Nastalo ticho. „Všechno, co vím,“ řekl nakonec Houd, „je to, že nejlepší příležitost porazit Nepřítele má nejsilnější z nás. A nejsilnější jsem já!“

„Tak prosté to není.“

„Já jsem o tom přemýšlel. Já už jsem Žezlo použil. Ty jsi vůči němu stejně citlivější než já. Dej mi je!“ Jako vždy se Houd trefil do černého. Logi si uvědomoval, že ho Žezlo proměňuje. Ale nedůvěřoval Houdovi, že odolá byť jen na okamžik pokušení. „Cholkere,“ obrátil se na osloveného Houd. „Žezlo bych měl nést já. Donuť ho, ať mi je vydá.“

Na okamžik se Logi bál, že pán Cholker všechno ještě ztíží tím, že se přidá na Houdovu stranu. Ale pán Syronu neměl důvod být přehnaně laskav k bojovníkovi, který mu sloužil, ale byl mocnější než on

sám. „Právoplatným Žezlonošem je Král Čarodějů," potvrdil Cholker.

Houdovu tvář naplnilo pohrdání a zlost. Logi se otočil zase k Meyrlockovi: „Přísahej," pravil, „na svou čest čaroděje, že Hodovníka nevyvoláš!"

„Za svá dlouhá léta jsem se naučil, že sliby se nemají dávat. Jestli chceš, abych se do některých věcí nepouštěl, máš pro to své důvody. Budu se snažit tomu vyhnout." To bylo všechno, v co mohl Logi doufat. Obrátil se k Cholkerovi a k Velitelce.

„Spornou otázkou, o které musí tato Rada rozhodnout," řekla Maeve, „je to, zda se máme s Paladinem utkat v otevřené bitvě nebo se nechat oblehnout. Já věřím, že nastal čas zvednout ruce o této otázce. Nechť Rada rozhodne, má-li pán Cholker dovolit hlasování."

„Svolím k hlasování," řekl Cholker, „nebude-li však rozhodnuto, budu mít rozhodující hlas. A dále, nechci, abyste zvedali ruce. Zeptám se každého z vás, jednoho po druhém."

Maeve Morrigana přikývla. „Prosím."

„Tak tedy dobrá. Já sám hlasuji pro obležení. Ty, jak jsem pochopil, pro otevřený boj."

„Rozhodně."

Cholker se obrátil na Meyrlocka. „Otevřená bitva," řekl Meyrlock. „Král Čarodějů?"

„Otevřený boj!"

„Houd?"

„Otevřený boj," souhlasil Houd. „Postaral jsem se o Arcida, když byla přesila mnohem větší. Tohle bude snadné."

Cholker se obrátil ke svým pobočníkům. „Krazsus?“

„Jsem pro obležení, pane.“

Cholker se usmál. Hlasování vypadá nerozhodně, a on má rozhodující hlas. „Allixi?“ otázal se. Druhý z pobočníků vážně přikývl. „Obležení.“

„Firate?“

Třetí pobočník, nejmladší, neodpovídal. „Firate?“ opakoval pán Cholker. „Já jsem pro otevřenou bitvu,“ řekl Firat. „Myslím, že můžeme Velitelce důvěřovat.“

„Cože?“

„Je mi líto,“ řekl Firat. „Ale myslím si, že je to správné rozhodnutí. Vyhlídky nejsou nemožné. Zvítězíme-li, bude nepřítel v defenzívě.“

„Jsi propuštěn z mých služeb,“ pravil Cholker. „Jdi a služ této ženě.“ Ukázal na Velitelku.

„Bude to otevřená bitva,“ ohlásila Maeve.

„Ba ne,“ na to Cholker. „Tato Rada existuje jenom proto, abych se s ní radil. Vojsko slouží mně. Dnes večer jsem nucen návrhy mé Rady odmítnout.“ Vstal z křesla. „Příště na shledanou…“ Vyrazil z místnosti. Jeho šašek se belhal za ním, pomalu a s komickým patosem.

Maeve chtěla jít za ním, ale Logi ji zastavil u dveří. „Nechoď,“ radil jí. „Pojď ke mně. Začíná to být stále nebezpečnější. Musím to s tebou probrat – v soukromí.“

„Mám ve svém pokoji mapy,“ řekla na to Maeve. Ostatní už byli na nohou. Maeve prošla odhodlaně mahagonovými dveřmi. „Pojď se mnou.“

XIX.

Vedla ho o dvě patra níže. Před vyřezávanými mahagonovými dveřmi čekalo páže. Maeve mu pokynula, když zvala Logiho dovnitř.

Pokoj byl celý z leštěného mramoru. Odpolední slunce proudilo mušelínovými záclonami na širokém okně na pergamenovou mapu Východních království, která byla rozložena na podlaze. Maeve shodila zlatý plášť na opěradlo sedadla z tmavého dřeva u dveří. Pod pláštěm byla celá v černém: boty, měkké kožené kalhoty, vesta bez rukávů.

„Řekla jsi, že tvé srdce, až se vrátím s Žezlem… pamatuješ? Že tvé srdce se trochu zaraduje."

Zasmála se a v úsměvu zvedla koutky úst. „Že ses vrátil z Žezlem?" Rubíny na její čelence zachytily paprsky slunce. Vypadala jako bohyně.

„Ano."

Chladným pohledem si ho měřila od bílých vlasů – tmavá kápě mu spadla na ramena – až k botám, zalétla pohledem k Žezlu, které mu vyselo po boku. „Inu – mám velkou radost." Procházela se místností jako

zajaté zvíře. Vedle stolu stranou u dveří se krčily buclaté láhve vína. Sehnula se a oběma nalila.

„Že jsem se vrátil?“ Odmlčel se, když mu podávala víno ve stříbrném poháru. „Nebo jenom proto, že jsem přinesl Žezlo?“

Maeve snesla jeho pohled. Ty rozšířené lidské zorničky! „Mám radost z obojího.“ Položil volnou levou ruku na její hnědou paži. Zadívala se mu do tváře. Pak se odvrátila a přenesla pohled na mapu na podlaze. Značky, některé černé, jiné krvavě červené ukazovaly postavení vojsk Temného: hlavní voje… a menší tlupy nájezdníků na severu, udržující zásobovací cesty na západě nebo obsazující nová území. „Temný si s námi pohrává,“ pravila. „Je skutečně všemocný. Jsem ráda, že jsi Žezlo přinesl. A…“

Poklekla u pergamenu. Klekl si vedle ní. Měla tělo napjaté. Jako kočka. „A co?“ zeptal se.

„A jsem ráda, že tě máme, abys jím vládl.“ Vstala, pozvedla k němu pohár a zhluboka se napila. „Věřila jsem, že dokážeš Žezlo získat zpět. A vím, že by se nemělo svěřit smrtelníkovi. Ale –“ Otočila se k němu, když vstal, aby jí stál tváří v tvář – „chápu Houdovy pocity. Taky bych si dokázala představit, že je to moje zbraň.“

„Má-li smrtelník takovou ušlechtilost ducha… A ty jsi spíše jakoby bohyně…“ Pozvedl zbraň na dlouhém řemeni. Uvědomil si, že ji skoro škádlí.

„Toužím po tom se ho dotknout… ale už bych asi nikdy neměla klid.“

„Máš pravdu. Ale to Žezlo… jako by chtělo samo, aby ses ho dotkla…“ Ten pocit ale minul. Z krátkého zamrazení mu naskočila husí kůže.

„Jsem ráda, žes je přinesl,“ začala zase dýchat těsně u něho, „že ses vrátil jako Žezlonoš. Nikomu jinému bych takovou zbraň nesvěřila.“ Její oči měřily hloubku jeho očí: nevyslovený slib. „A také…“

„Co?“

„Nesmrtelný… Ještě mě žádný nesmrtelný nemiloval.“

„Vzpomeň si na nabídku Temného.“ To řekl bezděky. Její slova ho zasáhla jako blesk.

Vrhl pohled na její lože s měkkými kožešinami v rohu místnosti, napůl pod oknem. Zahleděl se na rubíny v jejích vlasech. „To nebyla nabídky lásky, to vím určitě,“ říkala. „Nepřipomínej mi to.“

Pohladil ji po dlouhých tmavých vlasech. Pak po tvářích – jemných a hnědých. Po rudých rtech. „Vidím v tobě víc než smrtelnici.“

Maevino tělo se pohnulo – očekáváním? Cítil drobné napínání svalů. „Já nejsem bohyně,“ řekla. „Ale“ – dotýkal se její paže a jemně pohladil jizvu, kde kdysi zhojil ránu na napjatých svalech – „od jedné z největších pocházím.“

„Já vím.“

„Logi“ – odmlčela se – „viděl bys ve mě bohyni?“

„Ale vždyť tě tak vidím!“

„Otoč se. Ne, žádné vyptávání. Obraťse. Nekaz hru. Tak je to správně.“ Obrátil se od okna k prázdnému mramorovému koutu. Zazněly lehké kroky, otevřela šatník vedle širokého lože. Bylo to slyšet. Logi

se soustředil na svoje víno a snažil se nedoufat ani nehádat. Syronské víno mělo bohatou chuť, na patře bylo hladké. „Už se otoč," řekla.

Krása a síla! Byla ztělesněním bohyně Jilly. Maeve stála na loži, vypjatá na špičkách. Dopadlo na ni světlo. Vlasy se jí leskly. Pohled na její drobná hrotitá ňadra… byla nahá – až na rumělkovou látku uvázanou na bocích tak, že odhalovala stehna. Otáčela se na špičkách.

Přistoupil k ní. Odložil Žezlo. „Měl bys odložit plášť," řekla. Udělal to. Sestoupla z lože, položila mu ruku na tmavou tuniku.

V rozparku látky se ukázala její nahá noha. Odložil pohár. „Lásko…" Jeho ruka bloudila v rozparku. Druhá ruka na jejích ňadrech: živoucí lidské oblasti, až překvapivě měkké.

„Ano," řekla. „Lásko."

Políbili se. Dotýkal se jí. Měla vlhké rty!

„Chtěla jsem tě. Tady…"

Ulehli… měkká kožešina. „Miloval jsem tě."

„Ano," řekla. „Ano! Ach – tady!"

Po milování se prospali. Probudili se o půlnoci a vyšli si do ulic Syronu. Jaké bohatství vyzařovalo v měsíčním světle z tak prašných ulic, plných koňského trusu!

Na hovory o lásce nebyl čas. „Chci, abys určitě zjistila, že se počítá se všemi možnostmi," řekl Logi, „takže se budeme moci postavit Paladinovi v otevřeném boji."

„Ale otevření bitva je právě to, čemu se chce Cholker rozhodně vyhnout.“ Opřela se o něj.

Logi ji k sobě přivinul, vnímal tu ženu, kterou – ač odlišná bytost – byla pod tou černou kůží, do které se znovu oblékla. „Co bys tomu řekla, kdybych prohlásil, že Cholker je blázen?“

„Já vím. Nemůžeme ho však přimět k tomu, aby změnil svou strategii. Stálo by nás to mnoho sil.“

Zatímco Logi vážil její argument, obával se důsledků toho, že se spoléhají výhradně na Cholkera. Už proto, že nevěřil tomu, že nějaká moc z tohoto světa smrtelníků dokáže udržet městské opevnění proti čarám Temného. „Nebudou-li syronské hradby s to zastavit

Paladina, budeme ho muset porazit v otevřené bitvě. Já vím, že Paladin nebyl schopen dobýt Jižanskou Tvrz, ale ta nebyla tak rozhodující…“

„Pro záměry Temného Nepřítele?“

„Přesně tak: jestliže bude Temný chtít, aby Paladin vyřadil Žezlonoše, bude k tomu Paladin vybaven odpovídající silou.“

Vymanila se z Logiho objetí. Sehnula se. Zvedla kamínek. Mrštila jím prudce a daleko: uvolnila trochu své neklidné energie. „Způsob, jakým Paladin obléhal Jižanskou Tvrz byl –“ otočila se zpět k Logimu a váhala při volbě správného slova „– primitivní. Očekávala bych, že přijde s rafinovanějším vybavením: s čaroději a zaklínáním… On že si způsob najde…“ Zavrtěla hlavou. „Cholker se zdá být přesvědčen o tom, že hradby Syronu jsou nepřekonatelné.“ Maeviny paže se ovinuly Logimu kolem krku. Jejich oči se setkaly.

„Myslíš, že je možné… že je naděje, aby hradby odolaly Nepřítelovým kouzlům?“

Ani nemusel odpovídat. „Ruathovo kouzlo by obvykle mělo být spolehlivé. Pamatuji, že Ruath… ale…“

Maeviny rty se rozevřely. Lůno se jí sevřelo zoufalstvím, jako by pochopila, že na lásku už možná nebude čas. Logi našel vztah k jedné smrtelné bytosti. Ostatní by nechal odvést do krajiny mrtvých. Ale tato jediná stojí za to, aby ji zachránil, je přece tak krásná. Zasluhovala si nesmrtelnost.

Krev bohů nepochybně někde v žilách Velitelky proudila, jak sama prohlásila. Nepochybně také proudila v žilách Houdovi. Oba měli schopnosti, které napovídaly, že je zdědili po nesmrtelných. Ale jaký byl mezi nimi rozdíl: Velitelka, tak vnímavá – a ušlechtilá ve své divokosti – a Houd, tak pouhopouze brutální ve své síle.

„Skutečným nebezpečím pro obě strany je Meyrlock,“ řekl Logi, když zase vykročili. „V jakém smyslu?“

„Jeho pokusy mohou na nás snadno přivolat zkázu. Dětinsky si zahrává s nejstaršími prasilami – a to těmi nejzlovolnějšími.“

„Hodovník!“ Velitelka se nad tím jménem zadumala. „Ty víš, co má Meyrlock na mysli, o kom to mluví?“

Logi otevřel ústa. „Já –“ začal.

Ale ona vzrušeně hovořila dál. „Pokoušela jsem se sledovat váš hovor, i když to tak nevypadalo…

Nemyslela jsem si, že právě to je to hlavní. Hodovník je nejmocnější ze všech mrtvých?“

„Je to Vyšší Bůh, jehož zabil Vyšší Bůh. O tom není pochyb, aspoň podle Meyrlockových slov.“

„Zabitý? Už jsi mi to jednou vysvětloval… když jsme hovořili o Žezle: je to bůh, jehož smrtelníci nenávidí.“

„A jehož pravé jméno se zdráhám vyslovit,“ dodal. „Bojím se, že máš pravdu. Žádná jiná bytost by nebyla mocnější. Meyrlock vlastně má co do činění s tvůrcem Žezla.“

„Copak ho nemůžeš zastavit? Copak mu to nemůžeš vysvětlit?“

Došli k jednomu z městských parků, v noci uzavřených a chráněných vysokou branou. Stačilo jen jednoduché zaklínadlo na to, aby se brána otevřela. Vešli. „Já se domnívám,“ pravil Logi, „že by s tím měl Meyrlock přestat pro své vlastní dobro. Ale pouze mu vysvětlit, co provádí, to nepostačí. Bezpochyby to ví… Ví přesně, s kým vstoupil do spojení. Zatímco ale tyto pokusy nechci podporovat, nedá se říct, že bych o ně neměl zájem. Ten Zabitý už není skutečný. Když se nasytí dušemi, začne nabývat na skutečnosti. Ale nikdy, jak doufám, nebude dostatečně skutečný, aby dosáhl čehosi podobného své někdejší plné síle.“

Byla věcná. „Mohu z toho usoudit, že Hodovníka lze ovládat?“

On byl naopak nejistý, rozpolcený protichůdnými myšlenkami. „Já myslím, že… ano – pravděpodobně. Meyrlock musí mít nějakou jistotu. Ale já si jist nejsem … vůbec si nejsem jist … jak zlé by bylo, kdyby nad

ním vládu ztratil.“ Myšlenky se mu rozbíhaly. „S výjimkou tebe cítím k smrtelníkům málo náklonnosti. Kdyby mělo dojít k nejhoršímu, vím určitě, že my dva budeme v bezpečí – dokud budu mít Prorokovo Žezlo.“

„Ale –“ s překvapením – „ty Žezlo nechceš použít!“

Byl právě tak překvapen svými vlastními slovy. Stál tu ohromen a pohlížel na měsíčním světlem ozářený park, na tyranské město zneužívající celou zemi, na syronskou Věž, na její bílý hrot mezi hvězdami, viditelnou ze všech čtvrtí města: všechno to nabývalo zlověstně drsný ráz, doléhalo to na jeho smysly jako soudržná fyzická hmota – pevná nad chápání svého významu.

Okamžik slabosti pominul. Celý se třásl – cítil dokonce kořínky svých vlasů. Vracel se mu hlas. „Ne, nechci Žezlo použít.“ Bylo to, jako by se právě rozpomněl na nějakou důležitou stopu. „Cos teď právě slyšela, to ze mne mluvilo Pokušení. Neustále mě… já to cítím… Jsem ve stálém pokušení… použít Žezlo – použít je marnotratně a s jeho pomocí ze sebe učinit boha. Ano,“ vypravil ze sebe nervózní smích – „já už jsem nesmrtelný. Proč ještě nepovýšit o šarži výše?“

Viděl v měsíčním svitu, jak na něj se strachem hledí.

„Mým hlavním důvodem, proč se neobávám boha, jehož smrtelníci nenávidí, je to, že ho nenávidí… také ostatní bohové, včetně těch největších. A Rey-Janal je jeho obzvláštním nepřítelem.

Avšak,“ dodal ponuře s pohledem upřeným na svou ruku v měsíčním svitu spočívající na hlavici Žezla, „kdybych byl Meyrlockem, byl bych velmi opatrný,

abych neuvolnil zlověstné síly, o tolik větší než jsem já sám.“ Logi utrhl oranžovou růži po straně pěšiny, držel ji, dokud nezačala hořet. „Živé bytosti by se měly varovat těch, kdo jsou větší než ony. Všichni můžeme nakládat hrubě s květinami. Vyšší Božstva mohou nakládat obzvláště hrubě se smrtelníky.“

V Maevině hlase zněla prosba, zároveň s tónem její obvyklé rozkazovačnosti. „Vraťme se.“

XX.

„Paní… Paní Maeve!“ To byl hlas pážete Maeve Morrigany.

„Co je?“ zeptal se Logi. Maeve poklidně spala navzdory povyku.

„Pán Cholker… chce vás oba vidět!“

Zatracený Cholker! Co zrovna teď chce? „Máš klíč. Pusť ho dovnitř.“ Maeve se vedle něj zavrtěla.

Cholker nevypadal překvapeně, že Logi spí v Maevině loži. „Musíme začít s přípravami,“ řekl bez rozpaků.

Maeviny oči byly nejprve zmatené, ale rychle se zúžily a soustředily se. „Co se děje?“

„Žádné nebezpečí nehrozí… ale včera večer jsem hovořil se staršími knězi. Byli by vám oběma vděční, kdybyste vedli městské procesí k poctě Rey-Janal.“

Byl to zase nějaký jeho politický trik? „Vypadá to jako velkomyslná nabídka,“ řekl Logi. „Jsi si jist, že nečekáš nic na oplátku?“

Cholker rozpřáhl ruce dlaněmi vzhůru, aby ukázal, že jsou prázdné. „Neskrývám žádné tajemství.

Všechno, co žádám, je to, abyste pochopili mou dobrou vůli, i když nesouhlasím s vašimi názory na strategii.“

„Ty jsi tak zřídkakdy žádal o moji radu,“ řekla Velitelka (a vypadalo to skoro, že na něj syčí), „že jsem měla málo příležitostí s tebou nesouhlasit.“

„Teď jenom veďte to procesí.“ Cholker byl přímo zobrazením kajícníka, který hledá usmíření. „Pro vás je to jenom maličkost, ale pro mé město je to velké požehnání. Bohyně na nás všech spočine s úsměvem, budou-li ti, kteří jí musí být nejdražší, čestnými účastníky našeho procesí.“

„Radši bych měla tu čest, aby se oceňovaly moje rady.“ Maeve a Logi si vyměnili kradmý pohled. „No dobrá, pro mne za mne, já budu připravena procesí vést.“ Hovořila stále chladně, ale už méně nepřátelsky. „Nevím však, kterou cestou se mám dát.“

„To se snadno napraví. Naši starší kněží ti tu cestu vysvětlí. Kdyby ses spletla, půjdou těsně za tebou, aby ti říkali, kudy jít.“

„Teď už nás nech,“ řekl Logi rozhodně. „Přijdeme hned k tobě. Pokud s tím Maeve Morrigana souhlasí, těším se na účast při jakémkoli obřadu na počest Bohyně.“

Cholker odešel. Logi odhodil kožešinové pokrývky. Znovu obdivoval svou novou družku.

Na obdiv však nebyl čas. Vstali, rychle se oblékali, beze slova. Až pak se polaskali. Spěchali za Cholkerem.

Pán Cholker je vedl od Věže k velké mramorové budově s křídly, k Chrámu Vyšších Božstev. Shromáždily se tu tisíce obyvatel města, dav proudil od

Chrámu do úzkých ulic Syronu. Za velkými měděnými dveřmi Chrámu, na konci hlavní lodi stranou od oltáře, stála socha Ruatha Zeměvládce, čarodějnického krále zemské podstaty. Nebyl bohem, ačkoli byl nesmrtelný a nyní odešel do světů Vyšších Božstev, oficiálně nebyl v Syronu ani uctíván. Ale úcty se mu dostávalo, dokonce takové, že ji Logi pokládal téměř za modlářskou. Jeho socha v životní velikosti byla právě tak široká jako Houd a skoro tak vysoká, a byla jasně míněna jako strážce chrámového vnitřku, kde byla umístěna. Socha byla z šedého kamene, oděv nesmrtelného měl cihlově červenou barvu. Ruathův obličej měl téměř trojúhelníkovitý tvar se širokou bradou a úzkým čelem. Nos měl plochý a široká ústa otevřená v potměšilém úsměvu, který odhaloval velké, tupé zuby. S holou hlavou téměř ztracenou v masivních ramenou Ruath vypadal, že pohrdá každým, kdo sníží jeho moc zanedbáním Syronu nebo jeho Chrámu.

Cholker a jeho doprovod si razili cestu zástupy, prošli chrámovou lodí. Stěny šestihranné klenby lemovalo oslnivě lesklé tepané zlato – zachytilo se v něm slunce, dopadající sem střešním oknem ze silného zeleného skla. Na dlouhém obdélníkovém oltáři byly vyřezány podoby čtyř Vyšších Bohů, které ve Východních královstvích nejvíce uctívali, mezi nimi i Rey-Janal, Bohyně světla.

Její zpodobnění se nacházelo mezi vyobrazením tří dalších dětí Ya'Aliho: vysokého Dama, záhadného boha, který dával moc kněžím, králům, vládcům; Jilly, která vdechuje bojovníkům zuřivost berserků. Ya'Ali, záhadný zdroj veškeré síly, byl zpodobňován nebo

uctíván zřídkakdy. Jeho rysy byly příliš nejasné. I to mužské jméno bylo jenom zvykové.

Starší kněží, úctyhodní ve svých dlouhých pláštích z čistě bílých kožešin, stáli před vyobrazeními na oltáři a zpěvavě pronášeli jméno Rey-Janal. Nejstarší se uklonil před Logim. „Budiž požehnán," zazpíval, „nesmrtelný služebník Bohyně. Požehnán buď Žezlonoš! Kéž nás dovede k míru!" Vysvětlil cestu, kudy se procesí bude ubírat, z Chrámu až k přilehlému amfiteátru, a kolem celého města. K amfiteátru dospěje po nejdelší možné cestě.

Postavili je do čela procesí a vykročili zpátky chrámovou lodí. Se staršími knězi v patách kráčeli pak pod blankytnou oblohou k moři. Bylo poklidné slunečné ráno, ale slunce nebylo na pochod příliš horké. Meyrlock kráčel společně se staršími knězi. Za nimi méně úctyhodní náboženští představitelé: ti, co pečují o posvátné nářadí, zasvěceni různým Vyšším Božstvům. Potom šli vůdcové z hlavního stanu: pán Cholker a jeho Rada. Představitelé vojska a řemeslnických cechů následovali, pak obyvatelstvo města.

Celé procesí sypalo před sebe květy, ale hlavně ženy, zasvěcené Rey-Janal, které byly nahé a ve vlasech měly květy.

Když procesí dospělo k moři, pokračovalo po skalnatém pobřeží k syronskému velkému mostu přes přístav. Přešli přes most. Sledovali břeh po druhé straně, dokud nedošli k červené městské hradbě s vysokými věžičkami a mohutnými branami. Trasa tohoto procesí obkroužila celé město: Logi obřad znal.

Pak přijde tanec a zápasení, poema k chvále Bohyně. Potom starší kněží provedou hlavní oběti neposkvrněných jalovic. Žezlonoš se vrátil! Logi se koupal ve vděku města.

Až do noci bděli Maeve a Logi ve Chrámu Vyšších Božstev. Celé hodiny meditovali u sochy Rey-Janal. Vyprosili si její požehnání, než se pomilovali.

Objevila se jim dlouho po půlnoci ve světle ohňů na oltáři. Jako obvykle její zjev nevypovídal přesně o její moci. Nahá, s květy ve vlasech, připomínala jednu ze svých mladistvých ctitelek. „Díky za všechny obřady," pravila. „Však víte, jak je mám ráda." Přetančila na obarvených špičkách nohou kus cesty chrámovou lodí, otočila se s rozpřáhnutýma, štíhlýma rukama. „Není tohle hezký chrám? Vždycky jsem trochu vzrušená, když mne tu uctívají." Přeběhla zpátky k nim, zjevně šťastná a radující se ze svého těla. „Čaroději, to bylo zvláště pěkné gesto, vyžádat si moje požehnání, než ses potěšil se svou přítelkyní. Přesto však doufám, že jsi celou tu doby myslel na mne." Bez námahy vyskočila zpět na oltář, mezi plameny. Její drobné nohy bez jakéhokoli úsilí vyrovnaly náraz.

Maeve zlostně Rey-Janal pozorovala. Neříkala však nic.

„Uklidni se, vnučko Jillyna," povzbudila ji Rey-Janal. „Tvoje božská prabába je mojí obzvlášť dobrou přítelkyní. Mohlo by tě překvapit, že… no tak… usměj se. Nechtěla jsem tě urazit." Hovořila zvesela hlasem, který zněl jako cinkot zvonků. „Mám vás ráda – mám vás ráda oba!"

Přesto, že se její tvář uvolnila, vypadala Maeve pořád trochu nejistě. Zdálo se, že neví, jak tomu všemu má rozumět. „Neboj se," zašeptal jí Logi. „Rey-Janal miluje žerty a ráda si hraje. Ale je shovívavá."

„Čaroději, ty víš, že jsem to slyšela!" zvolala Bohyně a seskočila k nim. „Samozřejmě, že jsem shovívavá. Nebýt mne, už bys byl dlouho mrtev. A já vás oba opravdu miluji, a jenom požaduji, abyste se ze mne radovali!"

„Jsi velice krásná," připustila Velitelka.

„Děkuji. Myslím, že i ty jsi hezká." Rey-Janal se uklonila. „Je milé vidět ženu, která má tak vynikající postavení v tomto světě smrtelníků. Vy smrtelníci jste známi tím, že nerozpoznáváte schopnosti žen, naštěstí ale tuhle slepotu bohové nesdílejí. Kdyby nesmrtelné mocnosti byly jako vy, to bych velice protestovala." Vztekle založila ruce, jako by ji její vlastní myšlenky pohoršovaly.

„Snad by ses měla chovat vážněji, abychom ti rozuměli," nadhodila Maeve.

Zdálo se, že za tu poznámku je Bohyně hotova ji zabít. Ale potom se vesele zasmála. „Tohle byla trefa." Radostí skoro výskala. „Jasná trefa! Ale jak víš, já si mohu dělat, co se mi zlíbí. A nepředstavuj si, že mě vždycky těší být lehkomyslná. Někteří z největších nesmrtelných už pocítili můj hněv." Když pronášela toto poslední slova, rozzářila se v božském jasu, který propůjčil jejímu nedospělému tělu důstojnost. Chrám se lehce otřásal.

„Jakou radu nám teď můžeš dát, Bohyně?" otázal se Logi.

„Radu, povídáš. Víš, jaká je s tebou potíž, Čaroději? Ty chceš vždycky nějakou radou. Já přináším radost, ne radu. Pomýšlela jsem na to, že si s vámi oběma zahraju, něco – hm? – jiného. Ale tys to teď pokazil.“

Maeve se nenadále naklonila dopředu a začala se tvářit přátelštěji. „Vzbudila jsi moji zvědavost,“ řekla.

„Inu, na tom nezáleží. Povím ti to jindy. V této chvíli chce tenhle Čaroděj svoji radu.“ Rey-Janal pronesla poslední slovo s nechutí.

Logi se snažil, aby nevypadal příliš rozzlobeně a zamumlal: „Nemyslel jsem to jako urážku. Urážky lehce pramení z neuváženosti.“

Bohyně se stále obracela na Maeve, usmívala se a hýřila vlídnými slovy. „Tak prosím, není to pěkné? Nakonec si možná zaslouží přátele, jako jsme my. Radu? Jen žádné strachy. S vámi oběma mám své plány. Ano, a dejte si pozor na své spojence. Jestliže budete mít s Cholkerem a Houdem potíže, nebuďte příliš milosrdní. Oni si to nezaslouží. Těšte se jeden z druhého. Já budu na stráži.“ Zamrkala a zmizela.

Kdykoli se Bohyně zjevila, vždycky přinášela radost. Když Logi meditoval před jejím obrazem, uvědomil si, že jejich setkání jí musejí připadat podivná. Z jejího hlediska jí musí připadat jako blázen: soustředěný jen na povrchní záležitosti, místo aby si dopřál potěšení z nadčasové blaženosti v její přítomnosti. Rozhodl, že až se mu příště zjeví, bude on daleko přístupnější.

Vyšší Božstva však nejsou vždycky roztomilá. K ránu měl Logi vidění jiného Vyššího Boha: nepatřil k

těm, kteří byli uctíváni v syronském chrámu, ale měl moc stejné úrovně. Byl nesmírně vysoký, celý zahalený v černém. Obraz nebyl v chrámu, ale venku, na noční obloze se tyčil mezi hvězdami.

Logi si uvědomil, že při meditaci jeho duch opustil tělo, vznesl se mimo Chrám Vyšších Bohů, aby se ocitl tváří v tvář astrálnímu obrazu Temného.

„Maličkost."

„To není maličkost," odporoval Logi.

„Poslyš, ty malý nesmrtelníku. Nespoléhej na rozmary Rey-Janal. Žádnému Vyššímu Bohu na smrtelnících nezáleží. Až zničím Syron, bude nešťastná – ale jenom proto, že neumí prohrávat. Kdybych nad ní zvítězil v nějaké šachové partii, v pitce nebo v hazardu, mrzelo by ji to stejně."

„Viděl jsem budoucnost, kterou jsi stvořil. Jenom ty budeš uctíván. To je rouhání."

„Přeháníš. Moje chrámy se rozhojní a budou ovšem převládat. Ale nebudu tak pošetilý, abych ničil obrazy Rey-Janal, Jilly, Duma nebo jiných Vyšších Bohů, nebo abych popíral existenci Ya'Aliho. Ani nebudu obcházet Ya'Aliho vůli jako Rey-Janal, když vládne Prorokovým Žezlem prostřednictvím svých stoupenců."

„Rozhodně," pravil Logi, „dokud je Prorokovo Žezlo mou zbraní, jsem z nás dvou ten silnější."

Temný zmohutněl tak, že zakryl celou noční oblohu. „Jestli přežiješ boj proti Paladinovi, uvidíme, kdo z nás je silnější. Ale pamatuj si: o Rey-Janal a Jelle se jenom říká, že jsou po Ya'Alim nejmocnější. Nikdy

jsem s nimi nebojoval. To nikdy nepodceňuj.“ Tmavé mraky polykaly hvězdy, valíce se ze všech stran.

„Pokud se snažíš nahnat mi strach ze střetnutí s tebou, pak mohu pouze soudit, že se té bitvě snažíš vyhnout. Obáváš se našeho konečného střetnutí –“

Celá obloha zvučela hlasem Temného: „Malých nesmrtelníčků se nebojím.“ Temný se smrštil, přestal zakrývat celou nebeskou báň, a vrátil se do svých obvyklých rozměrů. Když pak konečně promluvil, jeho hlas stále zaplňoval veškerý prostor a přicházel jakoby zpoza obzoru. „Žádný z nás,“ hřímal, „není blázen. Oba víme, že síly toho druhého ještě nikdo nepoměřil. Oba máme právo se trochu bát. Ale pořád jsi to ty, kdo se musí bát nejvíc. Já jsem jeden z největších mezi všemi Vyššími Bohy. Můj obor jsou všechny síly noci a prázdnoty. Takový malý nesmrtelníček jako ty by se se mnou nikdy neměl pouštět do souboje, ať vládneš jakoukoli zbraní. Mám pro tebe něco lepšího.“

„A to je?“

„Spoj se se mnou.“

„Ne.“ Nebyl to ani tak výraz odmítnutí, spíše jen nevíry.

„Poslyš: usiloval jsem o to, aby se vaše Velitelka stala mou spoluvládkyní. Ona… se možná se mnou spojí. Pokud dá přednost tvému přátelství –“ poslední slovo vyslovil jízlivě – „může si je ponechat. Ale oba se spojíte se mnou. Ti ostatní smrtelníci si tvou ochranu nezaslouží.“

Byla tu jedna potíž. „Nemohu ti sloužit,“ řekl. „Jsem vyznavačem Rey-Janal.“

Vtom se nebesa rozesmála: dlouhým, sytým smíchem. „Ty se ve Vyšších Bozích nevyznáš. Rey-Janal a já jsme soupeři, nikoli nepřátelé. Když se ve vládě nad tímto světem spojíš se mnou, urazí se. Ona však tebe a tvou družku tak miluje, že vám odpustí."

Proč se nespojit s Temným a vládnout smrtelníkům? Ale… ale tu si Temný v toku argumentů odporoval. Jestliže ho přes předchozí výslovné tvrzení Temného Rey-Janal miluje, jestliže jí na něm záleží, bude jí i nadále důvěřovat. „Skoro jsi mne přemluvil," řekl Logi. „Ale raději budu hrát dál."

„Nebuď blázen. Brzy budeš na věci nahlížet jako já."

„Ale," – odpověděl skepticky – „a kdy?"

Logi slyšel, nebo se mu zdálo, že slyší, pleskání mocných křídel. Temný se smál. „Mohu proti tobě vyvolat síly, které tě donutí použít Prorokovo Žezlo, kdykoli se mi zlíbí. Pokud ti ponechávám tvou čarodějnou zbraň, pak jenom proto, že vím, že rozklad v tobě už nastal."

„Co to tu povídáš za pošetilosti?"

„Neurážej Vyššího Boha, malý nesmrtelníčku. Můj havran tě už jednou přinutil Žezlo použít. Budeš ho potřebovat znovu – o to se postarám. Budeš je potřebovat proti Paladinovi. Budeš je potřebovat. Ať tě pak jeho moc poučí o moudrém poznání, že těmto smrtelníkům máš spíše vládnout, než jim sloužit."

Ale Logi už se odpoutával, opouštěl oblohu v oparu dýmu a honících se mraků. Vrátil se do svého těla, do toho kusu masa, v němž jeho duše musí zůstat poutána.

XXI.

Toho léta se Vyšší Božstva zřejmě na Syron usmívala, ačkoli pro Logiho a Maeve bylo čekání na bitvu těžké. Meyrlockovi výzvědní orlové přinášeli každý den zprávy o tom, jak se vojska Temného opevňují v dobytých oblastech v údolí řeky Sleenu. Bylo to jako pozorovat kroužení havrana smrti a čekat, kdy se na vás střemhlav snese. Avšak zlé sny Logiho v Maevině náruči opouštěly. Žezlo sice zůstalo pokušením, ale dokázal mu vzdorovat. Léto bylo zářivé, ale chladné. Syronští kupci zřejmě prospívali i při ztrátě cizích trhů.

Cholker a Maeve prověřovali postup rozsáhlých příprav. Uvnitř hradeb se shromáždilo vojsko téměř tak velké jako Paladinovo. Cholker dohlížel na silniční práce: muži budou moci pochodovat po širokých nových štěrkových cestách a dodávat rychlé posily do napadených oblastí. U silnic byli pro potřeby bojovníků nachystáni koně v ohradách. Cholker také připravil oddíl, který měl lít z podsebití hradeb vařící olej. Nepopřával sluchu žádným jiným plánům boje mimo hradby.

„Paladin se obléhání nevzdá, dokud Syron nepadne," varovala ho Maeve. „Když se mu nebude dařit, musí jen a jen čekat… a – co když město nepadne? Není možné, abychom porazili obě vojska."

Ale Cholker to odbýval posměchem. Žil ve světě předem daných vítězství, předurčených osudů. Výzvědní orlové přinášeli zprávy celé dny předtím, než stráže zaduly do lastur, aby ohlásily, že prvního zářijového jitra bylo spatřeno Paladinovo vojsko. „Kde je Firat?" ptal se Cholker. „Udělal chybu, že se mnou nesouhlasil. Dám mu však příležitost, aby se očistil."

Krazsus opustil poradní sál. „Co chceš, aby vykonal?" zeptala se Maeve.

„Je odvážný. Může s Paladinem vyjednávat. Je na čase Paladina varovat, že překračuje své možnosti."

Smrtelníci, napadlo Logiho, jsou stvořeni z nějaké prvotní paličaté látky.

Firat se brzy dostavil – Krazsus ho přivedl – a uklonil se každému zvlášť: nejprve Žezlonošovi, nervózně Maeve Morriganě, pokorně pánu Cholkerovi. „Stůj zpříma," nařídil mu Cholker. „Jsi povolán k důležitému úkolu. Jsi připraven mi sloužit?"

„Jsem ti vždy věrný, pane." Firatovi se do tváří vehnala krev.

„Chci, abys vyjel Paladinovi naproti." Na to se Firat jen nepřítomně díval před sebe. „Pojedeš neozbrojen a s mírovou ratolestí. Jako můj vyslanec. Domluvíš jednání mezi mnou a Paladinem, než boj započne."

Firat se hluboce uklonil. „Děkuji ti, žes mi svěřil tento úkol, pane," řekl. Radost a pokora toho mladého bojovníka byla až dojemná. Cholker si ho ani

nepovšiml poté, co proti němu hlasoval. Ale Firat důstojně vyčkával, až jeho pán učiní gesto odpuštění. Teď se mu hlas lehce třásl radostí a zdravý ruměnec na tvářích se rozlil ještě víc.

Když Firat odešel, Logi ho v duchu následoval. Firat se neprodleně přichystal a vyjel přes pláně Paladinovi naproti. Půda pod kopyty jeho koně byla hrbolatá, popraskaná a na mnoha místech kamenitá, tu a tam s ostrůvky zelené trávy.

Paladinova hlídka doprovodila Firata k velkému vojevůdci Západanů, který jel na jednorožci v čele své pyšné velitelské eskadrony nízkými travinami u jedné z mnoha říček, ústících do syronského přístavu. Západanův hlas zněl jako řvaní lva. „Tak ty jsi Cholkerův vyslanec. Je-li tohle to nejlepší, co Cholker má, tak už máme vlastně vyhráno.“ Zařval smíchy a rozhlédl se, aby se ostatní připojili. Potom upřel své zvířecí oči na Firata. „Jaképak poselství Cholker posílá?“ Zase si Firata nevšímal a křičel na své Západany: „Možná, že nebudeme muset vůbec bojovat.“ Zachechtal se.

„Syron se ti nevzdá,“ odvětil Firat.

„Tak to mi nemáš co povídat. Já slyším jenom na slovo podrobení.“

„Pán Cholker žádá o vyjednávání. To je všechno,“ řekl Firat.

„A já mám pro něj tento vzkaz,“ odvětil Paladin. „Nechť je to vzkaz jediný.“ Od opasku odepjal vrhací nůž. Téměř nepostřehnutelným, rychlým pohybem, provázeným zavrčením – spíš rozkoší – vrhl jeho hrot k Firatovu srdci. Firat v sedle přepadl dopředu.

Říčka plynula k přístavu. Poblíž přerušovaně štěbetal sněm špačků a dával domýšlivě na vědomí, že je všechno v pořádku.

Logi se vrátil do svého těla. Když otevřel oči, ostatní na něj civěli.

„Vypadáš otřeseně," řekl Cholker.

„Tak co?" ptala se Maeve.

„Bohové… smrtelníci…"

Maeve ho vzala za ruku. „O čem to mluvíš?" vyptávala se.

Logi se rozhořčeně obrátil na Cholkera. „Svého parlamentáře už nečekej!"

Paladin přivezl beranidla, aby rozbořila hradby. Tucet bojovníků po každé straně rozhoupal první beranidlo, vpřed a zpátky. Ostatní beranidla bušila do červených hradeb v rychlém sledu. Cholkerovi lučištníci zasypávali útočníky šípy a lili dolů vařící oleje, roztavené olovo – cokoli, co vypadalo, že útočníky zraní anebo vyděsí. Útočníci rozdělávali ohně v prohlubních, které vyrazili do hradeb a snažili se tak rozdrobit maltu. To však byla chyba. Na Logiho zaklínání ohně náhle vyrazily od hradeb a zaplavily beranidla a jejich obsluhu pekelnou povodní.

Maeve rozkázala svým lučištníkům, aby stříleli zapálenými šípy. Logi proměňoval vrhané oštěpy v proudy plamenů a rozháněl Paladinovy pěšáky. Útočníci šplhali po dobývacích žebřících, ale Maeve a Cholker směřovali své bojovníky proti západňanským kapitánům. Maeve si povšimla jednoho, který udatně

bojoval proti Západaňanům, štíhlého, tmavého muže jménem Callio. Po hradbách tekla krev proudem, když nepřátelé dospěli po žebřících na syronská cimbuří. Vousatý Allix se potýkal se silným, zkušeným veteránem, dopadl však špatně, a aby si zachránil život, vmáčkl se zpět do tlačenice. Štěstí se kymácelo na miskách vah.

„Dlužíš mi synův život!“ Čí je to hlas? Logi se otočil. Paladin – hnědý, zarostlý, líné pohyby, které prozrazovaly sílu – stál před ním. „Tvůj život bude muset stačit.“ Zvolna mířil k Logimu. „Zemři!“ zařval a skočil.

Bili se příliš těsně na to, aby mohl zaútočit ohněm. Logi upustil pochodeň na zakrvavené cihly. Zachytil Paladinův meč rukou. „Nech si svůj život,“ řekl. „To je moje oplátka na dluh.“ Sevřel prsty ostří a vyrval meč Paladinovi z ruky, hodil jej přes hradby.

Paladin ho udeřil. Rána zasáhla Logiho levé ucho. Kápě ho trochu chránila, ale v hlavě mu zazvonilo. Zavrávoral. Paladin na něj dotíral. Nějaký lučištník napínal zapálený šíp. Logi jej popadl za hořící hrot. Z rukou měl dvě pochodně a rozháněl se jimi, aby Paladina zapudil. Kdyby měl dost místa na to, aby oheň vrhnul, Paladin by uhořel. Ale zatím jen uskakoval, jak se mu Západaňan snažil zasazovat rány pěstí a kopance. Oddělila je bitevní vřava. Logi si uvědomil, jak zranitelný byl uprostřed tohoto zmatku, když se soustředil na svůj osobní souboj s Paladinem. „Ať tě zničí Vyšší Bozi, Žezlonoši,“ proklínal ho Paladin. „Budeš litovat, že jsi zvedl oheň na mého syna a na mne!“

Ale přes všechnu Paladinovu urputnost nedokázal jeho útok zahnat obránce Syronu z hradeb.

S příchodem noci se Paladin stáhl. Na druhý den přehlížel Logi před bitvou hradby. Nakláněl se z cimbuří a viděl, kde všude poškodili Západďané při včerejším boji zdivo. Jak kůže živé bytosti uzavírá mělkou ránu, zaplnily se v hradbách malé díry po Paladinových beranidlech. Rozhodně budou zapotřebí nějaké jiné stroje na to, aby prorazily Ruathovy hradby!

Po tři dny usiloval Paladin dobýt Syron útokem. Velký Západďan byl vždycky mezi prvními na žebřících – on a jeho nebezpečný, mlčenlivý pobočník Melidar. I Cholkerova vybraná elita před nimi ustupovala. Paladin byl tak silný a divoký, že odrážel tři i pět obránců současně. Třetího dne však stanul tváří v tvář Cholkerovi.

Kolem syronských hradeb dula vichřice. Meyrlock vyvolal ničivé mocnosti větru. Logi zvedl pochodně a metal plásty ohně na Meyrlockových poryvech větru. Pršelo a déšť bičoval hradby v celých vírech. Proti nedobytnému zdivu a hradbám deště, větru a ohně se Západďanům nedařil žádný výpad. Paladin zuřil a Melidar mlčky zabíjel – ale jejich bojovníci se stáhli. Maeve stála v nepřirozené záři čarodějovy ohňové bouře, volala na své muže, tmavý meč se míhal všemi směry, bodal a shazoval útočníky z hradeb.

Paladin zoufale vyrazil na pána Cholkera. Cholker stál klidně, chladný jako socha nějakého prastarého hrdiny, který dosáhl nesmrtelnosti. Pak učinil první neochotný krok vstříc Paladinovi. Potom půl minuty

odolával lvímu útoku Západaňana, než byl donucen o krok ustoupit. Paladin ho držel těsně při okraji zdi. Rána zdola vyrazila Paladinovi nový meč z ruky. Oba muži na sebe hloupě hleděli. Paladin unikl z dosahu Cholkerova ostří. Brzy nato zaduly západaňanské lastury k ústupu.

Příští ráno žádný další útok nepřišel. Každý z bojovníků dostal příděl vína. Maeve si vyžádala, aby to byly pouze čtyři poháry na osobu, obávala se nějaké léčky. Ale Paladin toho dne nezaútočil.

Pátý den svolala Maeve Morrigana zasedání Rady. Vedle Velitelky opět zasedl Cholker. Vypadal, že je sám se sebou spokojen. A Logi si všiml, že jeho tři vybraní pobočníci v Radě jsou vzrušeni radostí. Mrtvého Firata nahradil tmavovlasý šermíř Callio.

Maeve seděla s rukama lehce opřenýma před sebou na stole, dlaněmi vzhůru. Mezi rukama měla pohár, do kterého nalil šašek Cholkerovo víno. „Děkuji," řekla, překvapená vlastní vyrovnaností. „To bude stačit." Odvrátil se, aby nalil Cholkerovi. Maeve si v duchu tiše opakovala meditativní modlitbu k Jille, numskou bojovou mantru. Hledala stav vědomí, což bylo obtížné, když pouze očekávala boj: byla to taková lehkomyslná válečná vyrovnanost.

Cholker skoro ani nestačil zahájit zasedání a už mu Callio skočil do řeči: „Promiň mi, pane, ale věřím, že jsi mne jmenoval do této Rady, protože jsi tu chtěl mít čerstvou krev, někoho, kdo umí dávat neotřelá doporučení."

V Cholkerově klidném úsměvu bylo cosi znepokojivého. Maeve se zasmála. Věděla, že svěží neotřelá doporučení jsou to poslední, čeho si Cholker žádá. Co doopravdy chtěl, byl někdo, kdo bude hlasovat podle toho, který argument podporuje právě Cholker. Možná, že už litoval, že jmenoval takovou silnou osobnost, jako byl Callio. Nicméně zdvořile odvětil: „Jaké doporučení bys tedy dal syronské Radě?“

„Pane,“ začal Callio zbrkle, „převezměme iniciativu. Proč čekat, až se Paladin pohne? Jeho vojsko už bylo poraženo, mnohokrát, třikrát za poslední den. Ty sám jsi překonal Paladina v souboji podvakrát. Vetřelecké vojsko nyní stojí na západ od našeho města ve zmatku. Navrhuji, abychom na ně zaútočili a naráz je zničili.“

Logi si nedovolil víc než tlumené zakašlání při zmínce o všech Cholerových vítězstvích.

„Tohle není žádné nové doporučení,“ řekla Maeve lehkým tónem.

„Callio, ty nám tu vyprávíš, co každý ví. Já bych s velkou radostí zaútočila, ale to Cholker odmítá.“ Její klid zhatila vzpomínka na vlastní vztek. Napila se.

„Proč to, pane?“ tázal se Callio. A Cholker se tvářil provinile, když ho tak vyslýchal ten šermíř, hrdina jeho vlastního vojska.

„Měl jsem pocit, že Paladina lze spíše porazit zpoza hradeb našeho města,“ odpověděl Cholker pevným hlasem, který naznačoval, že si přeje toto téma opustit.

„Tak tomu také bylo,“ odvětil Callio, zjevně lhostejný k Cholkerovu tónu. „Ale to bylo příliš

snadné,“ naléhal, „když za nás bojovaly hradby. Vezměme na sebe slavnější úkol a utkejme se s ním v otevřené bitvě, rozdrťme ty nájezdníky jednou provždy!“

Osměleni třídenními vítězstvími přikývli Krazsus a Allix na souhlas. „Bravo, bravo,“ povzbuzoval ho Allix. Maeve setrvala v mlčení. Viděla jasně rozložení sil. Počká si na tu správnou chvíli. Odložila pohár. Šašek jí znovu dolil víno, jeho velké kloubnaté ruce byly směšné na úzkém zápěstí. Pro tu chvíli Maeve chápala hrůzy a absurdnosti vesmíru. Její mysl byla průzračným chvalozpěvem na Bohyni války.

Cholker si nevěřícně prohlížel svoje nohsledy. „Má pravdu,“ řekl Krazsus střízlivě. „Naše situace se změnila. Máme převahu.“

Cholker pohlédl s obavami na druhou stranu podkovy. Setkal se s nehybnými tvářemi Meyrlocka, Logiho, Houda. „Kdo další?“ zeptal se.

„Věřím –“ Meyrlockův praskavý hlas – „že bychom Paladina rozdrtili beze ztrát na životech. Bylo by zapotřebí jistých příprav, ale…“ Chápavě se zahleděl směrem k Logimu.

Avšak Maevin nesmrtelný milenec na něj upřel zastrašující pohled. „Zakazuji užít takových zaklínadel, jaká zamýšlí Meyrlock,“ prohlásil nakonec.

„A co útok na Paladinův tábor?“ zeptal se Cholker tiše.

„Ať ten přepad naplánuje Velitelka. Věřím, že bude úspěšný.“

„Ani to nemusí být přepad,“ naznačil Meyrlock

Cholker ho umlčel velitelským pozvednutím ruky. Podíval se na Houda a očekával odpověď. Houd mlčel, pohroužen do svých úvah. „Takže?“ zeptal se konečně Cholker, zdůraznil svoji netrpělivost přehnanou lehkostí v hlase.

„Cože?“

„Chceš útočit?“

Houd zahučel na souhlas, nebo to alespoň jako souhlas znělo. Potom však zavrtěl hlavou. „Za tyto poslední dny jsem určitě zabil na dvě stovky bojovníků. Ale jde to pomalu. Souhlasím s Meyrlockem. Je načase Paladina rychle rozdrtit. Jestliže jsou Meyrlockovy čáry tak… nemravné –“ býčí hrudí se přitiskl ke stolu – „je jiný způsob.“

„Jmenovitě…“ pobídl ho Cholker.

„Ať Žezlonoš předvede svou moc.“

„Víš, že se teď neodvážím Žezlo použít,“ vskočil mu prudce do řeči Logi.

„Ty je chceš užít jenom jednou,“ odpověděl Houd a už neomezoval bučení svých plic. „Užij je dvakrát. Rozdrť Paladina a potom rozdrť Nepřítele.“

„Sotva si troufnu použít je proti Temnému,“ odvětil Logi. „I jednou je skoro příliš.“

„No tak je –“ teď opravdu bučel – „nech použít mne!“

„To nemohu.“

Maeve vstala, odhodlaná energicky zastavit tu zbytečnou debatu. Teď byl k tomu čas. „Nehádejte se!“ zvolala. Cítila radost z pohybu svého obličeje. „Zítra zaútočíme. Vrhneme Paladina nazpět k Walskému moři a do pustin za ním!“ Cholker vstal, aby jí

odporoval – díky Jille měla však na jazyku ta správná slova. „Teď to nemůžeš zamítnut. Je čas odejít si pro vítězství. I tvoji vybraní průvodci to vědí.“

Před tváří celé Rady nemohl Cholker odmítnout vytáhnout do boje. Ale vtom někdo zabušil na dveře síně. „Vstupte!“ zvolala Maeve. Musela si udržet vládu nad věcmi. Její mysl se opatrně zachytila bojové mantry.

Vešel bojovník. Byl hranatý a hřmotný, s jizvou pod levým okem. V obličeji byl však rozrušený. Zavrtěl hlavou, nenalézal slov. Těžce oddychoval, zjevně ztratil dech, jak běžel po dlouhém točitém schodišti Věže.

„Co se děje?“ naléhala Maeve.

Poklekl na koleno. „Odpusť mi, paní,“ zapotácel se.

„Vstaň!“ nařídil mu drsně Logi. „Tak, a teď nám, smrtelníku, pověz, jaká zpráva tebou tak otřásla.“

„To syronské hradby.“ Bojovník se uklidnil. „Ony – “

„No, co je s nimi? Mění se ve zvířata a pobíhají kolem?“

„Nepobíhají, Žezlonoši. Většina našich bojovníků utekla, ale…“

„Ale co?“

Maeve k němu promluvila: „Co se děje, bojovníku? Honem nám to pověz.“

Posel se před ní uklonil. „Propadají se, paní.“ Maeve na něj laskavě hleděla, potom však zpozorovala Cholkerův výraz, když vládce Syronu potlačil známky hrůzy – díval se přímo před sebe se rty sevřenými do tenké čárky. Bojovník se obrátil k Logimu. „Zachraň

nás, Žezlonoši. Hradby se propadají: rozplývají a propadají. Propadají se a rozplývají rovnou do země.“

XXII.

Cholker i Velitelka vyskočili z křesel, Cholker vypadal, že vystřelí jako příliš stlačená pružina, Maeve už naprosto převzala velení. „Jak rychle se dokážete dostavit k bitvě?“ zeptala se. Její pohyby měly rytmus klidné zdatnosti.

Logi neslyšel, co Cholker odpověděl, slyšel jen cosi, co znělo jako úzkostlivé neklidné bublání. Jakmile oba vojevůdci opustili sál, změnil se energický rytmus jejich čvachtavých kroků v poděšený klapot běhu.

Callio a další bojovníci, kteří sloužili pod Cholkerem, rovněž opustili sál. Houd a starý, seschlý Meyrlock tu zůstali. Cholkerův šašek se pomalu odšoural, stříbrná korunka se mu kolíbala na hlavě ze strany na stranu. Logi se pošklebovalHoudovi: „Nu, tady máš tu svou bitvu. Teď tě bude zapotřebí víc než kteréhokoli jiného bojovníka.“

Houd se nad ním vztyčil. „Já už toho mám dost,“ vztekal se. „V naší obraně je teď zmatek. Paladin zaútočí dřív, než se stačíme zformovat. Zbývá jenom jedno.“

„Začínám tomu také věřit.“ Logi rovněž vstal.

„Použij Žezlo. Nebo jej dej mně. Nech, ať nesu odpovědnost za odolání jeho vlivu.“

„Ať máš jakoukoli sílu, Houde, nejsi zrovna vycvičen k tomu, abys zacházel s kouzly. To musí být mou povinností!“

„Tak už svou povinnost konej!“

Logi se propadal do propasti. Věděl, že Žezlo je jediná náhrada: Meyrlockovy ještě horší čáry. Pokud Meyrlock takové zlé a mocné síly vyvolá, může to znamenat zatracení duše starého čaroděje. Logimu už lpěl na rukou příliš velký hřích. Vzpomínal si, jak s Houdem bojovali se Sestřičkami. Na to, jak zemřela poslední ze Sestřiček, že Houdovi vlastně vděčí za svou moc Žezlonoše – Houdovi mučiteli. A teď by měl Logi obětovat Meyrlockovu duši?

Meyrlocka bylo možné zastavit. A užít Žezla by bylo tak snadné! Překypovalo mocí, která přímo volala po tom, aby se jí užilo. Temný se mýlil. Logi se nepotřeboval spojovat s padlým bohem. Mohl by opanovat království Temného s pomocí Žezla a… Ano, ano, zničí Temného – mohl by vládnout jako jediný pán tohoto světa, ale jménem Rey-Janal…

Avšak tentokrát našel z propasti cestu ven. Smrtelníci se obejdou bez nového vládce, který se ničím od Temného neliší. Bez ohledu na následky, Meyrlockův způsob – i ten – byl lepší! Ať Hodovníka vyvolá!

Obrátil se k Meyrlockovi. „Ty chápeš, proč se neodvažuji použít Žezlo.“ Měl až závrať z toho, jak zápasí s mocí té zbraně.

„Nemusíš zatím Žezlo použít. Moje zaklínadla Paladina ničí.“

„Tak je použij. Použij je!“ Logi vrtěl hlavou a temnota ho zužovala. „Použij je!“ Takového rozhodnutí bylo zapotřebí. „Pomohu ti s přípravami.“ Ohlédl se na Houda. „Jsi spokojen?“

„Pro tuhle chvíli, Čaroději.“ Houd zdaleka nevypadal spokojeně. „Jen pro tuhle chvíli.“

„Tak jdi. Maeve tě potřebuje. Užívej své síly dobře.“

Houd však jenom nasupeně zašoupal nohama. Bylo vidět, že do bitvy vůbec nespěchá. Meyrlock promluvil: „Pojď ke mně do pokoje. Je čas uvést věci do pohybu.“

Meyrlockův pokoj byl k zaklínání pečlivě připraven. Na podlaze byl lesklou černou barvou vyznačen pentagram v kruhu. Těžké černé závěsy bránily přístupu slunečního světla. Místnost osvětlovaly svíce ve tvaru draka, v každém cípu pentagramu jedna. Meyrlock uchopil tlusté černé pisátko. Pomalu nakreslil pět symbolů vně kruhu, každý poblíž svíce, a meditoval o svém záměru a vůli po sjednocení s vesmírem. Nakreslil jednoduchá pravoúhlá znamení Duma a Hogona u dolních cípů pentagramu. Složité mandaly, které náležely Jille a Rey-Janal, nakreslil u dvou vyšších cípů. Pátý cíp označil tajným symbolem všezahrnujícího Ya’Aliho.

„Volám tě!“ Meyrlock s Logim stáli ve středu pentagramu. „Drž mě za ruku. Potřebuji tvou sílu,“ řekl Logimu jeho mateřštinou. „Kvůli tvé síle ti vydám své

pravé jméno.“ Vrátil se k čarodějné řeči. Vesmír na jeho slova čekal. „Při mém pravém jménu Malordil a pravém jménu svého zabitého nepřítele Gyrocka tě volám!“ Vesmír mu nyní naslouchal. Meyrlockovy oči omládly, byly to oči fanatika, jak tak odrážely třpyt svící. „Zaklínám tě!“ zakdákal vítězně. Temné mocnosti kosmu čekaly na povel, čekaly však i na svou odměnu. Meyrlock se sehnul a pustil Logiho ruku. Zvedl kožený svazek, v jehož vazbě byly vyraženy runové značky nejvyššího zla. Otevřel knihu, lehce se chvěl. Vybral dva z řady malých kousků látky, jež byly volně položeny mezi stránkami knihy jako záložky. Roztrhl hadřík a kousek podal Logimu. Byl tmavomodrý, popsaný bílými runami v dokonalé drobnokresbě. Logi ty runy znal: symbolizovaly smrt.

„Tyhle čáry nepoznávám,“ zašeptal Logi mateřštinou.

„Jsou napuštěny maličkou dávkou substance, vzniklé zaklínáním. Vezmi si to! Je to dávka příliš malá, aby se dala přenést. Zruší přehrady mezi tvýma očima a dušemi mrtvých. Vysaj to – dělej! – a spoj svou sílu s mojí, až… budu pátrat po světech zabitých!“

„Uvědomuješ si odpovědnost, která padne na tebe, když čáry selžou?“

Meyrlock vážně kývl hlavou na souhlas.

Logi si vložil hadřík do suchých úst, žvýkal jej, žíznivě jej sál. Nejdřív se nedělo nic. Pak se mu však substance začala rozpouštět na vlhnoucím jazyku, Logi ucítil její chuť: mladé, hořké místečko na jazyku.

Čekal a počítal míjející minuty.

Kde je ten prokletý Král čarodějů?

Západané při vstupu do města vytvořili klín. Paladin se těšil na pomstu. Pán Cholker pocítí váhu jeho meče. A ten čaroděj dnes zemře. Syronští bojovníci byli všude, spousta špatně připravených mužů. Obě strany duly do lastur. Několik Východňanů usedlo na koně. Jiní bojovali na prašných ulicích.

Paladinova pěchota táhla v ukázněných útvarech proti narychlo sešikovaným formacím Maeve Morrigany. Obránci se obrátili na hromadný útěk. „Králi čarodějů!“ volal Paladin. „Pojď a utkej se se mnou!“ Ale v ulicích Syronu nebylo po nesmrtelném ani stopy.

Slunce toho dne až oslepovalo, jak se odráželo od vyleštěného kovu. Paladinovi Západané toho nedbali a razili si cestu mezi Východňany do srdce města. Muži padali. V ulicích leželi mrtví. Jistě padly stovky jejich nepřátel, zatímco Paladin ztratil jenom pár svých Západanů. Vpředu se konečně vynořil pevný šik obránců. Melidar vedl oddíl silných veteránů do útoku, ale bez úspěchu. K novým útvarům se přidávali další Východňané. Paladinův postup se zpomaloval. Pozvolna se syronské šiky sunuly kupředu. Maeve rozvíjela tvrdošíjný protiútok.

Poznával tu vysokou ženu, oblečenou v černém, ozbrojenou tmavým mečem, jak usměrňuje bojovníky. V tomto zmateném víru rostl pod jejím velením stále sílící šik. Cholker tam byl rovněž, i jádro Cholkerových vybraných oddílů. Paladin se pustil do nejnebezpečnější fáze bitvy. V tom víření a vedru přítel

splýval s nepřítelem; postavy v bílém či v černočerveném se Paladinovi míhaly před očima. Kdyby se tak mohl dostat k Maeve Morriganě nebo k Cholkerovi…

Hej, Cholker! Melidar a jeho nejsilnější veteráni byli vázáni Maeve a Cholkerovými vybranými muži. Ale Paladin se k Cholkerovi přece protlačil. Cholker ho pyšně pozdravil vztyčeným mečem s bílým jílcem. Paladin učinil výpad. Cholker jej odrazil mírným pohybem. Stálo ho ale mnoho sil, když Paladinův meč zazvonil se vší vervou o jeho. I Paladinova paže ochabovala. Pod vousy cítil pot, když se v tom vedru bil v těžké drátěné košili. „Tu máš!“ sekl mečem z celé své výšky, přivolával na Cholkera zkázu, přál si ji. Cholker ránu odrazil, ale zavrávoral pod ní a klesl na koleno. Paladin soustředil veškeré zásoby divoké síly. Volal smrt a smrt byla v jeho meči. „Zemři!“ Cholker nebyl dost rychlý a ostří meče mu proniklo do šíje.

Logiho duch vystoupil z těla, bloudil uprostřed potyček v západních ulicích Syronu. Cholker padl. Melidar a jeho obrovitý pán vedli útok, a už se zdálo, že rozdrtí Maeviny nejsevřenější formace.

Ale Houd byl nablízku, pln berserkovské zuřivosti: svých zranění si ani nevšímal, ani z nich nekrvácel. Klopýtal vpřed přes mrtvoly nepřátel a bil se spíše štítem než širokým mečem. Houd teď doklopýtal do ohniska boje, kde se Maeve snažila zarazit Paladinův postup. Zatím Paladin její šiky nerozbil. Přesto se však poněkud stahovala. Příchod Houda způsobil zakolísání v Paladinových řadách. Vrazil štítem do nejbližšího

Západana, prorazil mu žebra a odhodil ho takovou silou, že porazil půl tuctu dalších spolubojovníků.

Paladin se ohlédl, aby čelil tomuto novému nepříteli a tlačil se skrumáží bojujících za Houdem. Uštědřil mu tak mocnou a dunivou ránu, že se i Houdovy svaly napjaly, když ji zachytil štítem, jen to zazvonilo.

Houd se hrnul vpřed a Paladin ho přes všechnu svou zvířeckou divokost nedokázal zastavit. Švihnutí okrajem Houdova štítu vyrazilo Západanovi meč ze silných, tvrdých prstů. Druhé švihnutí těsně minulo Paladinovu vlasatou lebku, ale Paladin se sehnul, popadl Houda za rámě se štítem, divoce ho kopl do kolena, sedřel mu kůži a do rány se mu zadřel štěrk. Houd se zapotácel, raněný a otřesený. Osvobodil se, ale kulhal vzad. Jeho rozběsnění se prolomilo. Zmateně se rozhlížel kolem sebe. Paladin vyrazil vpřed, rameno mu vrazil do hrudi. Houd ho se zoufalstvím raněného zvířete odhodil a Paladin uklouzl na uvolněných kamenech, ale našel svůj meč. Houd měl fanaticky vytřeštěné oči, když okraj jeho štítu dopadl na Paladinovo rameno. Paladinův osník a tunika zachytily část úderu. Zavrčel, hrabal se po zemi, na levé ruce se zvedl, zoufale se potácel – a sekl Houda do boku. Ale Houdovi se už navrátila jeho běsnivost. I když se Paladin v závrati vyhrabal na nohy, pak Houd, aby ho dorazil a nevšímaje si svých ran, ještě jednou švihl štítem – ten sklouzl Paladinovi přes obličej, přerazil mu nos, sliny a krev se rozstříkly. Další švihnutí rozrazilo Paladinovu lebku.

A tak Logi spatřil, jak Paladin umírá. Ale v tom si uvědomil, že už nepřihlíží pouhým fyzickým skonům.

Pozoroval duše, jak opouštějí těla. Paladinova duše opustila tělo, jako zlatorudý zvířecí stín. Jevil se jako ještě větší kočka, než se zdál být. Hle, teď mu šel vstříc jiný stín – Arcidův, který se také proměnil ve zvíře podobné velké kočce. Paladinův druh z minulých dnů, než padl pod Houdovu nesmírnou silou – Paladinův bývalý druh mu přišel vzdát hold.

Všude kolem pozoroval Logi otřesené duše zabitých, nikoli těla živých. Ale i tak mohl soudit, že Západaňské vojsko bojuje obratně. Událo se, že Melidar úspěšně nahradil svého slavnějšího velitele. Přes veškerou svou odvahu byli Syronští uvedeni ve zmatek a mnozí nepochybně odvahu ztráceli, když viděli konec uctívaných hradeb svého města.

Boj se pro Syron vyvíjel dobře jenom tam, kde Houd spojil síly s Maeve Morriganou: on vzrušený, ve zvířecím amoku, nevšímavý k velkým sečným ranám, které mu krvácely, ona tančící a ohánějící se temným mečem. Bitva to byla všude strašná. Většina ektoplazmatických stínů s hnědýma očima se vznášela ze Syronu. Živí obránci padali, mnozí rozpolceni zezadu. Čáry Temného dobře sloužily mrtvému Paladinovi. Syron byl téměř dobyt.

Meyrlock však už začal se zaklínáním. Zkáza Syronu a to, co zůstalo z Východních království, záviselo na zvrácených čarách. Logiho duch se vrátil zpět do Meyrlockova pokoje.

XXIII.

Meyrlockovo zaklínání přešlo k vzývání v jazyce čarodějů: „Hodovníku na duších, přijď. Hodovníku na duších, přijď. Přijď!“ – pronesl pravé jméno té bytosti – „na můj rozkaz!“

Cosi, co nemělo zcela zřetelný tvar, se objevilo právě za cípem pentagramu, označeným zapovězeným znakem Ya’Aliho. Žádný tvar. Žádná barva. Ale cosi tam bylo a křivilo to barvy na stěnách a jejich tvary. Cosi tam bylo – jakési znetvoření skutečnosti. A promluvil k nim hlas: nezměrně starý, puklý věkem, ale hrozivý. „Kdo si troufá rušit Hodovníkův spánek?“

„Já, Meyrlock, nyní čaroděj Syronu. Prolomil jsem hranici mezi tvým světem a naším světem. Nabízím ti duše, když tu hranici překročíš.“

„Čí duše?“

„Západaňského vojska, které dobývá Syron. Stojíš-li vně, překroč hranici. Jiným život neber. Mám zaklínadla, abych na tebe dohlédl.“

Starobylý hlas Zabitého boha teď zněl prohnaně. „Uznávám tvůj dohled. Ale jenom potud, pokud mohu

dostat ty duše, které jsi mi slíbil. Jinak se vrátím do svého světa s tvou duší jako náhradou.“

Mráz přeběhl Logimu po zádech.

„Tvoje výhružky jsou plané,“ prohlásil Meyrlock. „Mluvím pravdu. Tím je moje moc pevnější. Tak, teď jdi!“

„Hodovníkovi nikdy nelži!“ pohrozil mu starobylý hlas. Meyrlock tu bytost ovládal a dával jí rozkazy jeden za druhým. „Odejdi!“ přikázal jí nakonec, „odejdi k duším, které té čekají!“

Hodovník opustil tu strašidelnou místnost. Logi ho svým duchem následoval do bitvy. Bojovníci, kteří se bili spolu s Paladinem, ustali v šarvátkách, viditelně znepokojeni, potom sužováni bolestí. Obránci Syronu na ně nemilosrdně dotírali. Ti, kteří nepadli pod syronskými meči, měli smůlu. Těla těch, kteří přežili, se začala rozplývat, třebaže byl slyšet jejich křik. Jejich duše opouštěly těla, a neviditelná síla hltala jejich obrysy. Logi mohl spatřit muka na tvářích duší mrtvých. Vojsko Syronu přihlíželo, naprosto zmatené tím, co vidí: jenom rozplývající se, ječící těla svých nepřátel.

Po chvíli úžasu se syronští bojovníci rozprchli, v ještě větší panice ze svého vítězství než v panice z hrozící porážky. Na útěku je žádný nepřítel nepronásledoval, jenom zápach lidského masa, že se až žaludek obracel, masa, které se rozplývá jakoby dotykem do běla rozžhaveného kovu. Někteří Východňané hystericky plakali – pro své nepřátele, nebo ze strachu z nich, nebo z obého. Vzývali množství bohů. Tohle však na jejich nepřátelích páchal

také nějaký bůh: dávno mrtvý bůh, hladově usilující stát se skutečným.

Logiho duch prchal zpět do ticha Meyrlockovy komnaty. Mlčel, nedokázal najít slova, aby popsal tu apokalypsu v syronských ulicích.

Hodovník se brzy vrátil. „Odejdi!“ přikázal mu Meyrlock.

„Nikdy,“ řekl stín hladově. Vtom to, co strhlo hradby a zatemnilo slunce, převládlo. Pokoj se stal tou přítomností odporný.

Meyrlock pronášel rozkazy, snažil se hovořit klidně, ale strachem se zakoktával. Dokázal však úspěšně dokončit své příkazy. Pokoj ztratil onen nádech, onu příchuť zla. Už byl bezpečný, Logi vystoupil z pentagramu a jeho značek. Zděšen vrávoral pryč z pokoje. Nechal těžké dřevěné dveře ze sebou otevřené. Představa mrtvých duší se Logimu mihotala před očima. Zatoužil po meditaci, aby svou mysl očistil od těchto obrazů.

Maeve Morrigana se snažila obnovit pořádek ve svém zle zřízeném vojsku. Den po bitvě pověřila Krazsuse, aby vyslechl všechny velitele oddílů a zjistil, kdo padl a kdo by měl být povýšen, které formace by se měly rozpustit a kam zbylé muže přidělit. Mezitím svolala shromáždění do hodovní síně Věže. Na Krazsusovo hlášení se může podívat až druhý den.

Po Cholkerově smrti o její autoritě nikdo v Syronu nepochyboval. Pro slavnostní přísahu si vyvolila Callia, aby jí odevzdal Cholkerovu diamantovou korunu a podal jí její vlastní meč.

Povstala z Cholkerova trůnu, který teď patřil jí, a pohlédla na shromážděné syronské panstvo. Zanechali jídla, jež měli před sebou na leštěných černých stolech. Vzhlédli k mramorovému stupni a čekali na její slova. Navzdory nebezpečí, které jim hrozilo od Temného Nepřítele, a tragickým ztrátám jejich vojska, se všichni oblékli k oslavě vítězství. Bílé pláště z vyšívaného hedvábí převládaly. Ženy měly čelenky se safíry a smaragdy. Obě pohlaví se třpytila řetězy a náramky ze stříbra a zlata.

Maeve si pro tuto příležitost oblékla svůj plášť ze zlaté vyšívané látky. Úzký živůtek ze zlata byl posázen rubíny a černými diamanty. Trůn za ní byl vyřezán z jediného kusu chrysoprasu. Po jeho obou stranách ubíhala řada velkých křesel vyřezaných ze žlutého křemene. Tady seděli Callio a Allix, Meyrlock a Houd. Callio povstal. On a Maeve se k sobě obrátili čelem.

Callio pozvedl na zlatém tácu, pokrytém purpurovým sametem, diamantovou korunu a tmavý meč s jemným ostřím. Poklekla před ním. Meyrlock povstal ze svého křesla. Uchopil korunu a posadil ji Maeve Morriganě na hlavu. Podal jí meč. Její levička se sevřela kolem jeho jílce. Když pak Meyrlock usedl, Callio zvolal: „Maeve Morrigano, kněžno z Numy, Velitelko Východních království, přísaháš, že budeš chránit domovy, majetek a životy lidu Syronu?“

„Přísahám,“ slyšela se říkat.

„Povstaň!“ Vstala. „Urození pánové a dámy Syronu,“ zvolal Callio, „ejhle vaše kněžna Maeve, zvaná Maeve Morrigana, korunovaná svatou korunou tohoto města, aby vládla v Syronu. Projevujte jí úctu!“

Všichni už byli na nohou, ti na stupni i ti na purpurovém koberci v hale. Aulou zněla změť souhlasného a oslavného volání, potlesk, který nepřestával a nepřestával, až Maeve pocítila slabost při pohledu na žlutá světla velkého diamantového lustru. Vedro bylo stále větší.

XXIV.

Léto se chýlilo ke konci, ale dny byly stále parnější, bez úlevy. Zelené rozlehlé pláně kolem Syronu byly spálené sluncem.

Všichni kolem něj si zachovávali dobrou náladu, ačkoli si Logi uvědomoval, že Maeve nese zdrcující odpovědnost. Pro dobro města si zachovávala výraz triumfujícího veselí. Pokud šlo o něho, zůstávaly jeho dny sladké, ale Žezlo bylo trvalým pokušením. Napadlo ho, zda se nepodřizuje vlastnictví Žezla. Rozpory tohoto města – jeho vznosné budovy a prašné ulice, urození ve zlatě a zbídačení robotníci – jej den ze dne víc a víc dráždily. Jeho ducha zraňovaly obtíže v přípravách na bitvu. Zjistil, že se hněvá pro malichernosti. Větší obtíže jej pak nutily k zamyšlení či úvahám, zda si nemá nad smrtelníky umýt ruce.

„Žezlo se den za dnem stává součástí mé duše. Cítím se skrz naskrz zamořený," svěřil se jednou večer Maeve a Meyrlockovi. Maeve zařídila to, že se mohla s těmito svými nejdůvěrnějšími rádci podílet o myšlenky.

„Máme ty jiné síly potřebovat… I když zničím Temného, boj bude pokračovat. A já si netroufám užívat Žezla déle, než…“

„Já ti věřím,“ ubezpečila ho Maeve. „Ty ho zničíš. Říše Temného Nepřítele musí padnout!“

Logi jen tak tak naslouchal. Ano, ať Meyrlock použije síly, které má. Co záleží na duši starého čaroděje, dokáže-li Morriganě usnadnit bitvu? Logi se zadíval Meyrlockovi do očí a rozesmál se. „Vyzvi Hodovníka!“ Zjistil, že skoro ječí. „Vyvolej ty své pekelné mocnosti! Vrhni celé peklo na Západaňanské smrtelníky!“ Meyrlock a Maeve na něj poděšeně hleděli. „Jen ho vyzvi! Vyzvi Hodovníka!“

Vojsko Temného se konečně hnulo k Syronu, Přijel vyslanec, oděný do černé plátové zbroje tělesného strážce Temného, a požádal Maeve o vyjednávání.

Rádci měli podezření, ale ona mu vyjela vstříc se silnou strážci, v níž byli i Logi a Houd.

Temný jim vyjel naproti mezi bitevní linie. Za ním jeli dva obrovití maskovaní muži. Oba na šupinatých nestvůrách: byly dvounohé a dvakrát tak vysoké jako dospělý muž. Měly velké kostnaté hlavy, v nichž zely tlamy dostatečně velké, aby odkously lidský trup od končetin.

Temný jel na svém rohatém ještěrovi s nadutou černou vznešeností. „Ty malý nesmrtelníčku,“ pravil, „je od tebe pošetilé stát na straně smrtelných proti bohům.“ Jeho příšera přežvykovala chomáč dlouhé žluté trávy.

„Já bojuji ve jménu mocného božstva,“ připomněl mu Logi, „Bohyně Rey-Janal.“

Temný se jenom pohrdavě uchechtl.

„Řekni, co říci máš,“ naléhala Maeve Morrigana.

„Tak tedy, vzdejte se! Všichni si zasluhujete milost. Mohu vám slíbit pocty v mých královstvích.“

Maeve mlčela.

„Pak tedy,“ zahřměl hlas z nebes, „se připravte na svou záhubu!“

„Nikoli.“ Maeve měla hlas pevný, klidný. „Jsi to ty, kdo by se měl obávat záhuby.“ Rohatá bestie pozvedla hlavu se zobákem a zafrkala. „Upusťme od této bitvy,“ pokračovala Maeve. „Nechť jsou tvé činy stejně smělé jako tvá slova, a vsaď výsledek na souboj s naším nejlepším bojovníkem.“

Teď se hlas z nebes rozesmál. „Kdo si mne opovažuje vyzvat?“

„Jsi bůh. A víš, že já tě vyzývám.“ řekl Logi. „A ty bys chtěl, abych vsadil celou bitvu na tenhle souboj?“

Logi sebral v sobě veškeré opovržení a odvětil: „Pokud si troufáš.“

Temný popojel blíž. „Já nejsem žádný hlupák. Proč bych se měl vzdávat výhod ve váš prospěch, když vás převyšuji poměrem dvě ku jedné.“

Byla pravda, že Maeviny síly se v poslední bitvě zle ztenčily, zatímco Temný přišel s posilami.

Maeve se zasmála. „Takže ty výzvu odmítáš. Nepříteli, ty jsi zbabělec!“

„Přijímám tu výzvu,“ opravil ji. „Malý nesmrtelníčku,“ – oslovil Logiho – „udělal bys dobře, kdyby ses mé moci vyhnul. Setkáme-li se však na

bitevním poli, zničím tě, ať máš po ruce jakoukoli zbraň!“

„To rozhodne Ya’Aliho vůle,“ odpověděl a snažil se, aby to znělo klidně.

Temný pokračoval: „Nikdy žádnou výzvu neodmítnu. Ale opakuji: nejsem tak hloupý, abych vsadil svoje vítězství na jeden souboj.“

„Jsi zbabělec,“ trvala na svém Velitelka. Snad se snažila dohnat Temného k tomu, aby ztratil svůj klid. Nicméně Logi věděl, že se Maeve mýlí. Námitky smrtelníků jsou u někoho v Temného postavení bláhové. Logi by odpověděl stejně jako on.

„Nedráždi mne, nebo tě zničím hned.“ Navzdory těm slovům byl jeho hlas klidný. Zřejmě nehodlal padnout Velitelce do pasti a dát Logimu možnost, aby na něj zaútočil, aniž Východňany zneuctil. „Ženo, já si tě vážím, ale tvá slova ve mně budí zlost. Čaroději: utkám se s tebou v souboji po této bitvě. Jestli mne dokážeš porazit, budou moje země tvé. Ale navrhuji ti, aby ses se mnou spojil. Síly, jako jsou naše, by neměly stát proti sobě.“

Logi byl v pokušení porušit příměří tohoto vyjednávání a zaútočit na Temného tady a teď. Ale čest ho zdržovala. Čest… a snad i nejistota, dokonce i strach.

„Pokud je to tvé poslední slovo,“ pravila Maeve Morrigana, „vraťme se ke svým. Ať bitva započne!“

„Souhlasím. Ale nejdřív se seznamte s mými veliteli.“ Temný se zasmál a zdálo se, že se celý vesmír směje s ním. Logi si musel zakrýt uši, aby si je chránil před zvukem toho božského, nadlidského smíchu.

Obrovití jezdci na dvounohých příšerách sňali masky. Logi je už viděl: byli to ti nejdivočejší a nejlstivější bojovníci: Temného čáry probudily z mrtvých Paladina a Arcida. Vypadali silnější a dravější než kdy jindy. Připojili se k smíchu Temného. Toto tedy byla další ukázka moci Vyššího Boha.

Houd, Logi a Velitelka cestou zpátky nepromluvili ani slovo.

Když se vojska řadila k bitvě, vrátil se Logi do města za Meyrlockem. Mělo-li dojít k bitvě, ať se dá Meyrlock do díla s Hodovníkem.

Než dorazil k Věži, kde se nalézal Meyrlockův příbytek, zastavil ho oslepující žlutý záblesk. Když zase prohlédl, stála před ním Bohyně Světla. Její rysy se jen nepatrně lišily od tvarů štíhlé nedospělé dívky, jakou ráda představovala. Ale teď nebyla roztomilá, nýbrž strašná. Hlavou sahala až do mraků a z celého těla vycházela záře. „Čaroději," pravila, „ať se stane cokoli, stále nad tebou bdím."

„Mockrát děkuji," řekl ironicky. Potom svého tónu zalitoval. „Bohyně," dodal, „tvoje sláva mne leká. Měj se mnou soucit a zjev se mi ve velikosti méně hrozivé."

Pokrčila rameny. Světlo z ní přestalo vyzařovat a její rysy se uvolnily. Jeho ducha však drtil dojem skutečné moci. „Poslyš, Čaroději: Temný je opravdu trochu zbabělý. To jsou nesmrtelní vždycky, nemyslíš?" Teď byla hravá jako jindy.

„Tvá urážka se vztahuje i na mne." Byl jejími slovy zmaten.

„Na mne také – pamatuješ? Jenom si musíš být jistý, že jsi ho doopravdy zranil. To se mu ještě nikdy nestalo – a nemyslím, že se mu to bude líbit.“ Poskočila si na dětských nožkách.

Logi se trochu posměšně uklonil. „A co když tím zbabělým nesmrtelným, který utrží ránu první, budu já?“

„Čaroději, Čaroději! Nebudeš to moci vzdát. V tvém případě jde o život. Ukáže-li se tvůj protivník silnější, nemysli si, že bude jakkoli milosrdný, nebo že bys mu dokázal uniknout. Ne, ne, ne.“ Zamlaskala na něj, jako by byl hloupý chlapeček. „Na druhé straně však… tedy… budeš se muset soustředit na to, abys ho vážně poranil. Vlastně nemůžeš… ani s Prorokovým Žezlem… očekávat, že zabiješ Vyššího Boha, však víš.“

„Tím se mi snažíš sdělit, že jsi mne po celý ten čas klamala? Že tento boj nemám vyhrát? Ty chceš říct… že jsi mne klamala, když jsi mne a Houda vedla na výpravě za tímhle…“

„Za touhle zbraní?“ Bohyně zamžikala. Ale to bylo na nic proti temnotě, do které se Logi cítil propadat. „Samozřejmě že ne,“ ujistila ho. „Neklesej na mysli. Já stojím při tobě – vážně.

Podívej se, je to snadné. Jestliže tě nedokáže rychle zničit, mělo by se ti podařit, že ho vypudíš z tohoto světa smrtelníků. Když už bude jednou z kola venku, bude příliš hrdý na to, aby proti tobě dále intrikoval. Stačí tu hru vyhrát kvůli mně… a –“ zvedla ruce v gestu radosti. „Bude to za tebou, Čaroději. Budeš mít vyhráno. A jestli bude Temný chtít v tom tanci

pokračovat… nebo v té hře se mnou, může to dělat na jiném světě. A – věř mi, Čaroději – já tě odměním.“ Jediná odměna, po které Logi toužil, byl mír a konec téhle necitelné šarády bohů. „Pro něho,“ říkala Rey-Janal, „je tohle pouhá hra – pohrávání si se smrtelníky, – pamatuj na to. Pro tebe je to svatý boj. Ty vyhraješ, Čaroději. Vyhraješ!“

Lámal si nad tím hlavu. Vysvětlení Rey-Janal mu nahánělo hrůzu, i když Bohyně opravdu vypadala, že si věří. Mluvila dál, stále ho ubezpečovala, ale on už jejím slovům věnoval pramalou pozornost. „Logi, pamatuj na to, že toto je hra, do níž si Temný nenaplánoval, že bude Ya’Aliho. Ale to nic neznamená. Jestliže ho zraníš, přestane hrát. A všechna zloba, kterou vyslechneš, je pouhá rozmrzelost toho, kdo neumí prohrávat. Nad tebou nikdy nevyhraje.“ Temný však dohraje tu hru – pokud to hra je – až do posledního tahu. Zdálo se, že je rozhodnut zničit vojska Maeve Morrigany. A nebyl to život Rey-Janal, ale Logiho, jenž stál na hranici mezi temnotou a světlem. Logi nevěděl, že může porazit moc, schopnou oživovat mrtvé. Slova Bohyně mu zvonila v hlavě, zněla spíš jako odhalení – boží věrolomnosti na něm, než jako uklidnění.

Přistoupila k němu, uchopila ho za ruku. Pocítil náležité hnutí sexuální touhy. Ale cítil také, že tím dotekem mu proudí do těla síla a sebedůvěra. „Když bude boj nejhorší,“ ujišťovala ho, „budu s tebou. A mám i další plány. Hodlám uskutečnit něco báječného.“

„Ano?“

Zasmála se hlasem jasným jako volání ptáčka zpěváčka. „Spojím tebe a tvou Velitelku tak těsně, že pokud se kterýkoli z vás chopí Žezla, bude ten druhý moci vyvolat jeho sílu. Jen počkej, až porazíš Temného! Chci, abyste pak oba vládli rovnou mocí.“

Ale to bylo to poslední, co chtěl! Žezlo v rukou nějakého smrtelníka… ne… Sotva věděl, co říká, stačí říct cokoli, jen když to bude k věci, a tak odvětil: „V Syronu vládne Maeve, ne já. Nemá smysl –“

Bohyně znovu zvedla ruce, tentokrát v hravém gestu předstíraného podráždění. „Syron! Syron!“ opakovala. „Ty jsi takový blázen, Čaroději. Ale uvidíš, co myslím.“ Poslala mu polibek a ztratila se.

XXV.

Nakonec dospěl k Věži, celý otupělý, jak se snažil pochopit, co mu Bohyně vlastně vyjevila.

Logi vystoupil po příkrém schodišti k Meyrlockově místnosti. Když pak v ztemnělé komnatě s Meyrlockem čekal a počítal, kdy začne čarodějná droga působit, zvažoval slova Bohyně a pokoušel se zformulovat na ně odpověď. Co myslela, když mluvila o něm a o Maeve, že oba budou mít schopnost použít Žezlo, pakliže ho bude mít jeden z nich? Logi tu okamžik za okamžikem obětuje život, aby se vzpíral zlovolnému vlivu té zbraně na jeho nitro. Logi měl v úmyslu použít Žezlo jen jednou jedinkrát, a tak krátce, jak jen to bude možné: aby porazil Temného. Potom se jeho síly vzdá.

Ale záměr Rey-Janal se rovnal předání Žezla do jiné správy, a to do správy někoho, kdo není pod ochranou čar proti jeho moci. To byl skutečný smysl toho, co váhal sdělit Rey-Janal. To bylo přesně to, čemu se celou dobu bránil: Žezlo v rukou smrtelníka.

Nezáleželo na tom, že tímto smrtelným je jeho družka… jeho milenka.

To bude třeba Bohyni vysvětlit.

Ale pro tuto chvíli se potřeboval podívat na bitvu. Jestlipak jeho milovaná Maeve je doposud naživu? Duchem spěchal do konečné bitvy.

Neprobíhala dobře. Velitelka bojovala proti přesile v obranném postavení. Ale její síly se vyčerpávaly. Arcid a Paladin bloudili mezi bojujícími, rozsévajíce zkázu. Jejich zvířata trhala všechny, kdo se tomu divokému páru Západňanů postavil do cesty.

Zatímco si Velitelka vzala na starost pravé křídlo, Houd velel levému. Paladin a Arcid soustředili své útoky na levé křídlo Východňanů a pátrali po Houdovi, svém někdejším katu. Levá záloha, vedená Calliem, teď vstoupila do vřavy, když pravé křídlo Západňanů se snažilo obklíčit Houdovy pěšáky.

Callio sám vyrazil v lehké zbroji proti Arcidovi a jeho kopí proniklo do hrudi Arcidovy nestvůry. Ale nestvůra se otřásla tak, že Callio spadl z koně. Šupinaté Západňanovo zvíře padlo dopředu a Arcid seskočil na zem.

Třebaže bez dechu, Callio se postavil na nohy, vytasil zlatou šavli, aby se Arcidovi postavil. Ale ani při veškeré své bojácnosti nedokázal Callio čelit Arcidovým úderům. Na palčivém slunci rychle ztrácel síly. Jeden zvlášť tvrdý úder jako by Calliovi ochromil ruku, držící šavli. V příštím okamžiku uťal Arcid svému protivníku hlavu od ramene. Stál na padlém východňanském hrdinovi – jako tygr střežící svůj krvavý úlovek.

Paladin dojel k svému druhovi. Seskočil, přikázal svému dračímu oři, aby křižoval rozpraskanou plání mezi obránci Syronu a trhal, na koho padne. Oba muži postupovali společně, zabíjejíce každého na potkání. Hřívnatý Paladin volal na Houda, aby se s nimi utkal.

Do toho zmatku vjel sám Temný. Přítele i nepřítele drtila jeho bestie. Žádný Východňan se k němu nepřibližoval. Jenom ukázal prstem a ty, kteří se mu postavili, probodávaly jejich vlastní meče.

Konečně spatřil Logi duše mrtvých. A ve své komnatě rozprávěl Meyrlock s ohyzdným zjevením Hodovníka. „Čí duše mi nabízíš?“

„Syron napadlo další Západňanské vojsko. Vezmi si jejich duše. Pamatuj, že na tebe dohlédnu.“

Hodovník chvátal do bitvy. Získal cosi hmatatelného z posledního hltání duší. Logi mohl rozeznat pohybující se tvar: tvar proměnlivých, prchavých barev: purpurové a kalné zeleni. Zabitý začal hodovat.

Teď však stál v Hodovníkově cestě sám Temný, sloupovité nohy jeho nestvůry pevně zapřené na pásu suché kamenité půdy. „Poznáváš mne?“ Ta otázka přišla ze samotných nebes.

Hodovník zaječel poznáním.

„Kdo jsem?“

Mrtvý bůh znovu zaječel: nezdarem a zlostí, i bolestí. „Ty jsi Had-Janal, Nejvyšší nad vojsky Temnoty, nejstarší potomek Ya’Aliho, Vyšší Bůh Noci a Zkázy.“

„Uznáváš tedy moji vyšší moc?“

Tvar Hodovníka v odpověď znovu zaječel.

„A ty,“ pokračoval Temný, „ještě nejsi skutečný ani z poloviny. Odejdi!“

Hodovník zaječel.

„Odejdi!“

„Musím se nasytit!“

Temný na něj ukázal. „Bolest je můj obor. Pocítíš sílu bolesti.“ Hodovník se začal svíjet a kroutit bolestí. Zaječel a zmizel.

Hodovníkův stín se v Meyrlockově komnatě vrhl na starého čaroděje. „Nemohl jsem se nasytit těmi, které jsi mi slíbil. Místo nich si vezmu tebe. Taková je dohoda.“ Meyrlock otevřel ústa, ale na bolestný výkřik už neměl čas: jeho tělo se obrátilo v páchnoucí žlutou páru, kterou do sebe vsál kroužící tvar Hodovníka, a potom zmizel.

Logi cítil, jak se mu v údech a v hlavě zvedá nevolnost. Místnost se houpala a zrak jako by mu oslabovala tančící světla. Viděl jen body tančících světel na neurčitém pozadí. Omdléval.

Meyrlockova komora byla zamčená. Ten, kdo vstoupil, vyrazil těžké dřevěné dveře. Jak Logi nabýval vědomí, snažil se soustředit na vetřelce. Meyrlockovy svíce dohořely, avšak trochu světla přicházelo dveřmi. Když našel Krále čarodějů omámeného, Houd se sehnul, aby si vzal Žezlo z pouzdra.

„Ne!“ Logi se unaveně převrátil. Viděl, že Houd také utrpěl v boji. Levé rameno měl zle posekáno, ale nekrvácelo.

„Dnes,“ ztěžka promluvil Houd, jako by se opil černým syronským vínem, „jsem zabil stovku mužů.“

„Tak zabij další stovku!“

„Dej mi Žezlo, nebo budeš stý a první.“

„Ne.“ Říkal to tak unaveně. „Proč jsi tu?“

„Poprvé jsem odešel z bitvy. Jsou to jatka. Maeviny záměry byly dobré. Ale Temný neudělá chybu – a ta přesila!“ Houd si hořce pro sebe vzlykl, jako by ho přemohly zlé vzpomínky. „Nebalamuťme sami sebe. Dva Západaané jsou zcela schopní zabít kohokoli z nás. Kromě toho těmi zpropadenými zaklínadly Nepřítele jsou tím divočejší, čím se my vyčerpáváme. Dej mi Žezlo!“

„Užít je musím já. Smrtelník je nemůže dostat.“

Houd uspořádal malé představení o vlastní rozšafnosti. „Prosím tě,“ řekl a jeho zdvořilost neladila s jeho vzezřením, „dej mi je. Ty možná nebudeš ochoten zastavit s ním ten masakr. Ale já ano. Mohu je použít.

Použiji je. Jen si vzpomeň, já jsem potomek boha Hogona. Já nejsem obyčejný smrtelník.“

Logi si unaveně protřel oči a přejel rukou po obličeji. Malé pohyby, které nedokázaly ulevit jeho obrovské únavě. Zamítavě škubl hlavou. „Smrtelníci jsou smrtelníci. A ty ani nemáš čarodějnickou průpravu. Musím si Žezlo ponechat.“ Pomyslel na Bohyni a na její prapodivný plán – musí také Žezlo uchránit před Velitelkou. Potíže vyrůstaly na všech stranách.

Byl stále unavený, ale trochu sil se mu přece jen vracelo. Houd ovšem na něj brzy zcela určitě zaútočí. Viděl už Houdovu nezměrnou sílu a už se s ním bil. Nevěřil, že nad ním dokáže zvítězit. Jediný způsob je použít Žezlo. Toho se však neodvažoval, zvláště teď

ne, když je bude brzy muset použít proti Temnému. Cítil Pokušení, plány, které Žezlo navrhovalo: vládni s Maeve! Ano, oběma poslouží jeho moc… A Bohyně se na ně bude usmívat.

Ne: odolal Pokušení. Neodvážil se teď Žezlo použít.

„Tak už mi je dej!“ nařídil Houd. Věděl, že Logi nemá v úmyslu mu Žezlo odevzdat, napjal svaly a chystal se zaútočit.

Logi bude muset bojovat. Měl pravdu. Musí Houda zdolat pouze vlastními silami, bez pomoci Žezla. Neměl tu ani oheň ku pomoci, ani čas nějaký oheň rozdělat.

Když Houd vyrazil vpřed, měl Logi vnímání zpomalené rozčilením. Útok byl veden jakoby zdálky a nevyhnutelně, spíše než náhle. Houdův štít udeřil Logiho od obličeje. Houdův omyl: přátelská ocel se bláznivě rozskočila, i když Logi ukročil stranou. Zakroužil kolem Houda a pevně stiskl obrovu paži. Logi cítil, jak mu jeho vlastní nohy tvrdnou na ocel, ale Houd byl příliš obrovitý. Strkal do něj a svíjel se, a Žezlo Logimu jenom překáželo. Pletlo se mu kolem nohou a tlouklo ho do boku.

Potom se Houd téměř osvobodil a obrátil se tváří k Logimu, který svedl pouze prudký pohyb kupředu, a oba klopýtli. Houd Logiho bez námahy setřásl. Logi padl na otevřené dveře a uklouzl, jak se dveře pod jeho vahou daly do pohybu. První rána mu pohmoždila rameno a při pádu se praštil do hlavy. Ležel bez dechu a omráčený.

„Proč jsi tak zoufalý?“ zachraptěl.

„Protože – jak jsem ti říkal – ti dva jsou dost silní, aby kohokoli z nás dvou zabili. Paladin a Arcid mne společně pronásledovali. Musel jsem jim utéct do bitevní vřavy. Tak dej mi to Žezlo!“

„Blázne!“ Houd by byl špatným Žezlonošem.

Logi vyrazil na Houda, rozhodnut ho i zabit, když bude třeba, a přivolal si oheň do rukou. Houd byl také na nohou. Chytrácky odložil štít. Vyskočil do výšky Logiho obličeje a kopl. Logi se sehnul, ale Houdova bota mu sklouzla po temeni. Ohni! Logi popadl Houda za tlustou nohu pod kolenem a snažil se ji popálit. Oba upadli. Logi oddychoval a potřásal hlavou a natahoval se Houdovi po hrdle. Ach! Jednu ruku už měl na obrově hrdle. Teď žhnout a žhnout, podpálit Houdovo maso, zabít…

Ale Houd vklínil svoje prsty pod Logiho ruce, odtrhl je – o oheň se nestaral. Odtrhl si prsty z vlastního hrdla a chystal se je zlomit. Logimu nezbylo nic než plivnout. Znechucený Houd si setřel plivanec z tváře volnou levačkou. Ale sevření druhé ruky se uvolnilo a Logi se vyprostil.

Logi měl pocit, že má rozbitou hlavu. Opíral se o stěnu a ohýbal bolavé prsty. Houd přiklopýtal blíž – pomalu, ale v podstatě vytrvale. Logiho ohnuté prsty znovu zamířily k jeho hrdlu. S matoucí rychlostí Houd nastavil hřbet ruky a odrazil Logiho ránu. Bylo to, jako by na předloktí Krále čarodějů dopadl balvan. Houd ho odtrhl ode zdi a smýkl s ním přes pokoj, kde zůstal ležet.

Logiho pravá paže byla bez vlády, naprosto k ničemu. Houd byl také zraněn. Popáleniny na jeho

pravé ruce si nakonec vyberou svou daň. Ale kdy? Kdy? Nakonec, pomyslel si Logi, jak tam polámaný ležel, bude lepší podlehnout Pokušení, než to dovolit Houdovi. Tihle smrtelníci si nic jiného nezasluhují.

Když jej Houd zvedal, zahlédl Logi postavu Rey-Janal: nahou, dráždivou, vyrovnanou. Houd se snažil zmocnit Žezla, přetrhnout jeho řemen. Logi se mu divoce zakousl do předloktí, až ucítil krev. Houd sebou zuřivě trhl a znovu Logiho srazil.

Rey-Janal se usmívala. Zřejmě souhlasila s Logiho myšlenkami. Proklínat je! Všechny smrtelníky! Zachraň jenom Maeve!

Brzy bude nějaký nový Temný, pomyslel si Logi, který bude vládnout s požehnáním Bohyně Světla. Pocítil naplno sílu Žezla, když je vytáhl na Houda. Ano, nový Temný Pán a Temná Paní. Ten dnešní přetáhl svůj cyklus moci nad tímto světem. Může být vyhnán nazpět do pro něj patřičného nebe… do nějaké opuštěné svatyně…

Z Logiho očí vyšlehl oheň, proud bílého ohně. Houd se rozhořel jako magnézium. Logi stál. Žezlo udeřilo a rozdrtilo Houdovy kosti. Temnota a Světlo, pomyslel si Logi, Temný Pán a Paní, jejich Bohyně Světla. Co jiného je Světlo než maska Temnoty pod ním: staré a stálé? Cítil, jak jeho žílami proudí síla Žezla. Jazyky bílých plamenů s praskotem vycházely z jeho napřažených rukou. Hleděl do budoucnosti. Přehlížel budoucí staletí. Bude-li sdílet tuto sílu, bude Maeve sdílet jeho nesmrtelnost. Mohou se těšit, že budou vládnout v divokém souzvuku. Mohou se těšit

na vládu oceli a ohně v budoucích staletích nového období Temnoty.

XXVI.

A sestoupil na bitevní pole.

Byl držitelem Žezla a moc Žezla ovládala jeho. Logi kráčel uprostřed cinkotu mečů a kopí. Nikdo se ho nedokázal dotknout. Temný byl před ním, vznášel se nad rovnými rohy svého zvířete. Plášť měl černočerný. Logi stanul v cestě té bestii. Cítil její smrtelný dech. Zvedl Žezlo k úderu, ale Temný se vznesl do vzduchu ve svém plášti jako na křídlech netopýra. Tiše přistál za Logim a uchopil ho za paže. Ten dotek byla smrt! Logimu přeběhl mráz po zádech, v srdci ho zamrazilo. Určitě je mrtev, ale Žezlo se v jeho ruce pohybovalo a bojovalo za něj.

Žezlo kolem nich zavířilo a vrhlo Temného na kamenitou rozpraskanou půdu. Temný vkročil mezi vesmíry. Stál a z jeho prstu vycházel černý paprsek. Logi znovu pocítil vlastní smrt – a Žezlo mu znovu nedovolilo zemřít. Logi soustředil smrtící energie, ovládl je, jako Meyrlock dokázal ovládat vítr nebo Logi sám oheň a ocel. Jako černou bouři je vrhl zpět na Temného.

„Rey-Janal!“ zavolal hlas z nebes. „Poštvala jsi své vyznavače proti Vyšším Bohům. Dej si pozor! Já ještě nejsem poražen.“ Kolem boha se kupila temnota. Vznesl se kolmo do vzduchu. Zmizel.

Všichni to viděli. Logi zahnal Temného Nepřítele. Maeve cosi zvolala a její stoupenci se vrhli na Západďany. Po jejím boku byl silný Krazsus a Allix. Kde je

Houd, aby se podílel na vítězství? Nevadí. Západďané byli rozbiti jako vlny o skálu. V Maeve vřela krev. Po téhle bitvě může nastat mír. Nějaký Západďan se jí postavil – nejistě. Jeho výpad byl nervózní a špatně načasovaný. Její protiútok byl smrtelný. Po téhle bitvě budou muset vybojovat menší bitvy, aby osvobodili obsazená území. Ale to byl počátek míru.

Bojovníci v bílém se zhoufovali, byli sice v menšině, ale odhodlaní k hrdinství, zatlačovali nepřítele, jehož nervy byly otřeseny. Spalující slunce neznalo slitování. Vpředu se stále držel houf Západďanů. Vedla tam svoji vybranou gardu. Mezi Západďany dokázala rozeznat generála od Jižanské Tvrze, břichatého Urdulfa. Ale Urdulf se z boje vzdálil, když se Paladin a Arcid postavili do čela vybraných bojovníků. Zbytek Západďanů už ustoupil, takže tato skupina se octla v přední linii. Paladin a Arcid jsou tak silní. Jeden ze Syronských vybraných bojovníků se probojoval až k nim, ale brzy padl Paladinovým mečem.

Tady je Logi! A nebojuje. Vykračoval si po nerovné půdě a smál se, tu a tam máchl Žezlem s téměř dětinskou radostí a lámal meče, štíty, prorážel helmice.

Kočičí oči má tak tvrdé! Prudce ji objal, políbil ji divoce a odstrčil.

„Tys to dokázal!“ zvolala. „Porazil jsi Nepřítele!“

Vzal ji za ramena. „Kéž je tohle první z našich společných vítězství!“

„Budeme muset dobýt zpět Východní území –“

„Ano. A další!“ máchl Žezlem, a ukázal na obzor. „Svět smrtelníků je mnohem větší, než jaký znáš: říše na Západě… země za Oceánem…“

„Ale tady v Syronu budeme mít mír.“

„Ne. Copak to nevidíš, Maeve Morrigano?“ zadíval se jí napjatě do očí. „Nikdo, smrtelník ani bůh, nedokáže omezit naši moc. Hej! Porazil jsem jednoho z Vyšších Bohů. Vyhlásíme svoji vládu nad celým tímto světem. To je moje vůle a vůle Rey-Janal.“

Nebesa jí dopadla na ramena. „Aha…“ Couvla od něho. „Teď musíme vybojovat tuto bitvu.“

Nějaký Západan na ni šel s mečem. Tak tak ho odrazila. Unikla srážce. „Jillo,“ prosila, „Bohyně nejvyšší, pomoz mi! Kde je ten, kterého jsem milovala? Dej mi sílu pro tuto bitvu. Ach, pomoz mi! Prosím…“ Pod tvrdými podrážkami jejích bot byla kamenitá půda.

Ve svém zármutku si Maeve nejprve nepovšimla, kdo to na ni útočí. Arcid! Ohromný a obratný Arcid se k ní blížil. Nebylo kam utéci. Arcid – zdálo se, že se nad ní tyčí jako věž, přes všechnu její štíhlou výšku. Zvedl svůj obrovský meč… a nechal jej dopadnout. Hbitě odvrátila ránu, ale upadla pod její silou. Na hrbolaté půdě si odřela paži. Ale její duch se probral. Nezáleží na tom, že ji zradili nesmrtelní, ani že potká

svou smrt z ruky svého nejkrutějšího smrtelného nepřítele! Je-li to smrt, pak než ji přijme, ukáže jí, jak Maeve Morrigana nenávidí.

Maeve se odkutálela, aby se vyhnula Arcidovu bodnutí. Vyskočila na nohy. Ostražitě, ale beze strachu, pohlédla smrti do tváře. Ne! Musí Maeve zachránit! Ani ona na Arcida nestačí – na bojovníka skoro tak silného, jako Houd sám. Logi se připravil na něj vrhnout oheň.

„Zemři, Čaroději!“ Před ním stál Paladin. „Pořád mi ještě dlužíš synův život.“ Logi Paladina rychle zničí, potom zachrání svou milovanou kněžnu. Oheň do rukou! Vrhl na něj stěnu stříbrného ničivého ohně.

„Zemři podruhé, Západ'ane!“ Ne.

To Paladin nemohl přežít! Ale byl tu, nezraněn. Jeho zlatá hříva planula v nemilosrdném slunci. Logiho uvažování se hnalo vpřed: Rey-Janal, slyš moje myšlenky! Paladin máchl mečem a Logi shledal, že nad tou ocelí nemá žádnou vládu. Odrazil meč Žezlem. Bohyně, tvůj slib… Spoj mě teď s Maeve! Předej jí sílu Žezla. Nech ji žít! Paladin zařval a zaútočil.

Bili se, meč proti Žezlu. Paladin byl silnější, než byl kdy Houd: mnohonásobně silnější.

„Myslel jsi, že jsi porazil Temného,“ smál se Paladin. „Pchá! To on jenom pokládal za moudré uplatnit své čáry prostřednictvím mého těla a neporanit tak svoje.“ Logi neměl odpověď na Západ'anovu sílu. Tak takhle to vypadá: Vyšší Bůh ve své plné síle!

„Rey-Janal! Pomoz mi!“

Žilami jí proudila síla, zmocnilo se jí nadšení. Maeve pevně čelila poslednímu Arcidovu výpadu. Zaútočil. Do jejího těla proudilo víc a víc životnosti. Máchla temným mečem s božskou silou. Zakousl se do Arcidova meče. Vytřeštil oči, když padal dozadu s pahýlem meče v ruce. Její úzký meč pak prořízl Arcidovu drátěnou košili, jako by byla z pavučiny.

Se zuřivým výkřikem se vrhla na Západďany, kteří před ní prchali. Dva z tělesné stráže ji napadli, ale jejich meče a brnění byly jako máslo pod údery její zbraně: jednoho bodla do srdce a temeno hlavy druhého poslala do vzduchu.

Logiho stále vázal Paladin. Logiho bílý oheň proměnil Paladina v praskající lidskou pochodeň, ale stále bojoval dál, odrážel Prorokovo Žezlo svým širokým mečem. Maeve se vrhla do plamenů – byla nezranitelná – s napřaženým mečem. Proťal Paladinovo brnění, prošel mu zády a hrudí vystoupil. Paladin řval, ale nepadl. Logi se rozmáchl Prorokovým Žezlem a zasáhl Paladinův obličej. Maeve vyprostila meč, když Západďan padl na koleno. Čáry stále držely jeho tělo zpříma. Logi opět máchl Žezlem: znova a znova, dokud Západďan neprosákl krví, ale ránu nebylo vidět žádnou.

„Má Temná Paní!“ vykřikl Král čarodějů chraptivě, hlasem, jako když se trhá plech.

„Vítězství!“ volala Maeve, vyhodila meč do vzduchu a chytila jej. Paladinovo velké tělo konečně padlo do kamení a trsů trávy. Západďané prchali. Urdulfa nebylo nikde vidět. Syronští bojovníci prchající pronásledovali, dychtiví zabíjení, brzdila je

pouze těla mrtvých nepřátel, o která zakopávali. Maeve políbila špičku svého meče. Olízla ostří. „První z mnoha vítězství, můj Pane!“

Jejich myšlenky splynuly. „Mnoha, Temná Paní. Na tebe a na mne!“ Pozvedl Žezlo, sevřel levou pěst. „Ty a já…“

„Ano!“

Třetí postava se zjevila vedle nich. „Dobře jste si počínali, přátelé!“ Rey-Janal se usmívala spokojeností. „Na nás tři!“

Maeve pozvedla tenké tmavé ostří. „Ach ano.“

Otočili se, všichni tři, k branám města. Kolem se kupili syronští bojovníci, jásali a provolávali slávu, jejich druhové se hnali za Západňany. „Sláva Králi čarodějů! Sláva zachráncům Syronu! Sláva Temné Paní!“

Logi nesl Prorokovo Žezlo oběma rukama jako standartu.

Za nimi hořelo zlověstně rudé slunce a svou září barvilo bílé zdi Věže.

Dark Fantasy

Pokušení krále čarodějů

Russell Blackford

Vydalo nakladatelství Magnet-Press
jako 2. publikaci v edice Nemesis.
Překlad: Ervín Hrych
Obálka a grafická úprava: Jana Šouflová
Odpovědný redaktor: Michal Zítko
Jazykové úpravy a korektury: Carola Biedermannová
a agentura ENT – Přemysl Houžvička, Rudolf Slivka
Sazba a zlom: Stanislava Dimitrovová
Tisk: SIGNET Brno s. r. o.
Praha 1995
1. vydání
Doporučená cena 83 Kč
ISBN: 80-85847-49-3